
HET MYSTERIE
VAN HET BONZEND HART
Pieter Pottenkijker
DOMAINE
SAINTE
MARIE

"Het Mysterie van het Bonzend Hart" volgt columnist en chroniqueur Pieter Pottenkijker op zijn jaarlijkse zomervakantie naar camping Domaine Sainte Marie in Frankrijk. Zijn vertrek is minder eenvoudig dan gehoopt: naast het gebruikelijke vakantiegedoe—te veel koffers, zoekgeraakte slippers en tolbadges—worstelt zijn partner Adri met hartritmestoornissen. De voorpret verandert dan ook in spanning over de gezondheid van het thuisfront. De geplande 'reset' van Adris hart (een cardioversie) vormt een rode draad in de aanloop naar het vertrek.

Eenmaal aangekomen op Domaine Sainte Marie ontvouwt zich een zomerse komedie, waarin behalve vakantieplezier volop ruimte is voor chaos, vriendschap en slapstickachtige verwikkelingen. De camping is bewoond door een bont gezelschap, waaronder de staatsraad Van der Molen en zijn vrouw Sonja, campingbazen Peter Volloper en Lady Hyacinth, en kleurrijke gasten als Krasse Greet, Dora de zingende poetsvrouw, en Jeugdheld Kees. Het jaarlijkse Krasse Knarren Boulestoernooi wordt het toneel voor grootspraak, rivaliteit en onverwachte solidariteit.

Centraal staat het nachtelijke, mysterieuze bonzende geluid dat de rust op het terrein verstoort en de campinggasten verbroedert in nieuwsgierigheid én licht chaotisch speurwerk. Pieter observeert, noteert, filosofeert en zoekt met een mengeling van ironie en melancholie naar de oorsprong van het kloppende mysterie. Is het een technisch defect, een ondergronds beest, een metafoor voor opgekropte verlangens, of toch iets magisch?

Naast het detectivenarratief verweeft de auteur grotere thema's – liefde, kwetsbaarheid en het belang van nabijheid. Adri's fragiele gezondheid spiegelt het bonzende hart van de camping: beide vragen om aandacht, veerkracht en humor. De campingbelt verandert gedurende het verhaal in een microcosmos van herkenbare menselijke zorgen, hilarische missers en ontroerende gebaren van vriendschap. Een medisch incident, regenbuien, een pruimenboom vol taarten, campingpolitiek, het winnen van de Orde van Domaine Sainte Marie en een danse macabre rond deadlines zorgen voor een afwisselend en energiek verhaalritme.

Uiteindelijk is het grote mysterie niet zozeer wie of wat het bonzende geluid veroorzaakt, maar vooral wat de gemeenschap en saamhorigheid doen met de harten van alle betrokkenen. Het boek eindigt met de terugreis naar Nederland vol files, omwegen—en een hart vol verhalen. Pieter blikt dankbaar en nuchter terug op de belevenissen. De sleutelboodschap: het echte bonzen gebeurt in het samenzijn, in de kleine menselijke momenten en de kunst om geluk, chaos én afscheid vorm te geven. In alle gekte klinkt daarom steeds weer het bonzende hart van het leven zelf.

Uitgeverij De Overkant
Ringvaarpark 1
2907 LH Capelle aan den IJssel
De-Overkant@Doodkorte.nl

9789083609409

INHOUDSOPGAVE

HET MYSTERIE VAN HET BONZEND HART 7

Een nieuw avontuur van Pieter Pottenkijker 7
Pieter, de waarnemer 7
De belofte van een nieuwe zomer 8

DE EERSTE VOORBEREIDINGEN 10

PIETER, DE BOEKHOUDER EN DE VER-FRANSTE FOUT 12

Intussen in Frankrijk… 13
Terug naar Pieter 13

DE STAATSRAAD, DE SOEP EN HET SPEURENDE OOG 15

Staatsraad Van der Molen en zijn Sonja 15
In De Verbroederij 16
Epiloog van het Bonzend Hart 16

DE PRUIMEN VAN SAINTE MARIE 17

HET HART EN DE BOEKHOUDER 19

DE BONKENDE BOULES 21

De Krasse Parade 21
De Regels (of wat daarvoor doorgaat) 22
De Ballenfluisteraar en de Ketser 22
De Ballenrede 22
Epiloog van het bonzend hart 23

PRUIMENGELEI, PETANQUE EN DE POLIJST DER VRIENDSCHAP 24

DE STAATRAAD EN DE STOEPVEGER 26

DE RESET EN DE ROUTE 28

EEN RESET IN MAJEUR 30

De polonaise in de borstkas 30
Het grote roesje 31
Een stilte als van vóór de Schepping 31

Na de applausmeter 31
Cliffhanger voor het volgende hoofdstuk 31
De Fanfare van de Reset 32
PIETER BESLUIT TE VERTREKKEN, ONDANKS HET KOLDERKABINET 34
PIETER REIST AF - ONDANKS WIM, FRANK EN HET KOLDERKABINET 36
EEN DREIGENDE LEGENDE AAN HET FIRMAMENT 38
De verschijning van Greet 39
De dreiging 39
De boodschap 39
HET TELRAAM VAN HYACINTH 40
DE REIS VAN DE ONWAARSCHIJNLIJKHEID 42
De boodschap onder het lachen 43
DE INVASIE VAN DE KRASSE KNARREN 44
De boodschap van dit alles 45
DE DAG VAN DE GEKAPTE EIKEN 46
ORANJEKOORTS 48
De serieuze boodschap? 49
KNARREN, KNETTERREGEN EN KNETTERENDE SNAREN 50
De Krasse Knarren in vervoering 51
Pieter, de plaatsvervanger 51
De boodschap in de modder 51
DE PARADE VAN DE BADJASSEN 52
DE DELTAWERKEN VAN VOLLOPER EN DE VERBROEDERIJ ALS ARK 54
Peter Volloper en de Deltawerken 2.0 54
Marga, de Hyacinth van het Huis 55
De Roze Wolk die bleef druppelen 55
De serieuze ondertoon 55
DE TRIOMF VAN DE KRASSE KNARREN 56
DE BOLIDE VAN ROB 58

DE KOP IS ERAF! 60

VOORUITBLIK OP DE TWEEDE DAG 62

DE SOEPKOMMEN VAN SAINT-POURÇAIN 64

De boodschap, lieve lezer? 65

DE SALAMANDERS VAN DE WAARHEID 66

STILLE WOENSDAG 68

HET RAADSEL VAN DE LOTING EN DE ONZICHTBARE NICO 70

HET CAHIER BLEU 72

HET RAADSEL VAN DE EINDELOZE BUI 74

DE TOVERPOORTEN VAN E. LECLERC 76

HET POLDERCOMPROMIS EN DE POEDELPRIJS 78

DE KALVERBLIKKEN EN DE ZAKLAMP VAN VOLLOPER 80

DE DAG VAN DE KNARREN EN DE NACHT VAN DE GITAAR 82

DE NACHT VAN DE VERBROEDERIJ 84

Ode aan Hans, The Guitar Man 85

DE ONZICHTBARE HELDEN 87

DE DOBBER VAN DE ZIEL 89

DE DAG VAN DE PRUIMEN 91

DE SPRINT VAN DE SUPERHELD 93

De Ceremoniële Uitreiking van de Orde van Domaine Sainte Marie 94

Oorkonde van de Orde van Domaine Sainte Marie 95

DE STAATSRAAD EN DE KORRELS VAN DE TIJD 96

DE EXODUS VAN DE ONMISBAREN 98

DE BROCANTE VAN DE WONDEREN 100

DE MAANDAG VAN MODDER EN MELANCHOLIE 102

DE ZINGENDE POETSDOEK 104

De ballade van Dora, de Zingende Toiletborstel 105
DE DAG DAT DE REGEN TE GAST WAS 107
DE BLAKENDE DINSDAG 109
DE ORAKELBORREL VAN DOMAINE SAINTE MARIE 111
HET GRIEKSE COMPLOT VAN DE KRASSE KNARREN 113
DE LES VAN CONTESSA CASCATA 115
DE FONTEINVLOER ALS OPLOSSING 117
DE VOLGELVERSCHRIKKENDE STAKING 119
HET RAADSEL VAN DE STAKENDE KRAAI 121
HET RAADSEL VAN DE NASYNCHRONISATIE 123
DE AVOND VAN GEORDIE TOON VAN KRASINGTON 125
DE VRIJDAG VAN DE DREIGENDE DEADLINES 127
HET RAADSEL VAN HET VAT 129
HET RAADSEL VAN DE SLOME SPOED 131
DE BARONES MET DE BLONDE KRULLEN VIERT HAAR JAARDAG 133
De monoloog van de ode 134
DE DEADLINE DIE VERDWEEN ALS CROISSANT IN DE OCHTENDZON 136
DE KOMST VAN DE GOLDEN ANGELS 138
HET AFSCHEID VAN DOMAINE SAINTE MARIE 140
DE SLAK, DE SLANG EN DE UITSMIJTER 142
DE ONTHULLING VAN HET BONZEND HART 144
De Grote Waarheid 145
BIBLIOGRAFIE 147

HET MYSTERIE VAN HET BONZEND HART

EEN NIEUW AVONTUUR VAN PIETER POTTENKIJKER

De avond viel zachtjes over Domaine Sainte Marie. Een geur van lavendel hangt loom in de lucht, terwijl de laatste zonnestralen het zwembadwater in roestige oranje tinten kleuren. De krekels beginnen aan hun nachtconcert, de rosé staat koud in plastic bekers en overal op het terrein kraken de tuinstoelen alsof ze protesteren tegen de zwaarte van vakantiegangers die te veel stokbrood en camembert hebben gegeten.

Het lijkt de perfecte zomeravond. Maar wie goed luistert, hoort al snel dat er íets niet klopt. Want iedere nacht, als de camping zich in schijnbare stilte hult, weerklinkt het:
Bonk… bonk… bonk.

Een ritme dat te veel weg heeft van een kloppend hart om toevallig te zijn. Het komt soms van bij het zwembad, soms uit de richting van het sanitairblok, en soms lijkt het wel van onder de grond zelf te komen. Net hard genoeg om iedereen wakker te houden, en net mysterieus genoeg om de halve camping in rep en roer te brengen….

PIETER, DE WAARNEMER

En Pieter?

Pieter zit zoals altijd stil te observeren. Zijn notitieboekje ligt open, zijn pen hangt boven het papier. Waar anderen zich laten meeslepen door paniek, morele kruistochten of romantische hersenspinsels, voelt Pieter vooral één ding: de belofte van een nieuw mysterie. Wat is dat bonzende geluid?
Een pomp? Een clandestien avontuur? Een medisch signaal? Of iets dat alle verklaringen tart?

DE BELOFTE VAN EEN NIEUWE ZOMER

De redactie van *De Kolderkrant* heeft hem op pad gestuurd met de woorden: *"Hou je oren open, Pieter. Waar een hart klopt, daar klopt altijd een verhaal."*

En zo begint een nieuw zomers avontuur, vol misverstanden, slapstick, wantrouwen en warmte. Want op Domaine Sainte Marie blijven mensen nooit lang stil zitten. Er wordt gelachen, gemopperd, gespeculeerd en gezongen — en ergens in de nacht, tussen de krekels en de camembert, klopt iets dat meer is dan zomaar een hartslag.

Lees het mysterie, de passie en de lach… Het Mysterie van het Bonzend Hart.

DE EERSTE VOORBEREIDINGEN

Een zomervakantie begint voor Pieter en zijn lief Adri nooit met krekels, rosé of plastic tuinstoelen. Nee, hij begint met een logistieke veldslag. Koffers die niet passen, een tolbadge die spoorloos verdwenen is, en een bankrekening die, zodra de auto start, spontaan het gevoel krijgt beroofd te worden.

Pieter loopt deze ochtend al vijf keer de trap op en af. Slippers kwijt. Paspoorten kwijt. De oplader van Adri's tablet ligt natuurlijk op het nachtkastje van de logeerkamer – een plek waar Pieter hem onmogelijk heeft kunnen neerleggen. "Dat is jouw schuld," roept Adri van beneden. Het is altijd zijn schuld. En eerlijk gezegd geeft Pieter haar geen ongelijk.

Maar deze zomer hangt er meer spanning in de lucht dan anders. Niet door de koffers of het geld, maar door Adri's hart. Dat doet dingen die een hart officieel niet hoort te doen. "Het fluttert," verklaren de artsen. Alsof het een vlinder is die net iets te veel wijn heeft gedronken en niet meer weet of ze naar de bloemetjes of de waslijn moet vliegen.

Pieter, die bij alles meteen aan de liefde denkt, ziet er een romantisch teken in. "Dat komt omdat ik zoveel thuis ben geweest dit voorjaar," zegt hij opgewekt. "Jij ziet mij vaker, dus je hart slaat sneller." Adri kijkt hem aan alsof hij een campingstekker in een fontein probeert te duwen. "De dokters zeggen dat het niet met liefde te maken heeft, Pieter. Het moet een opdonder krijgen."

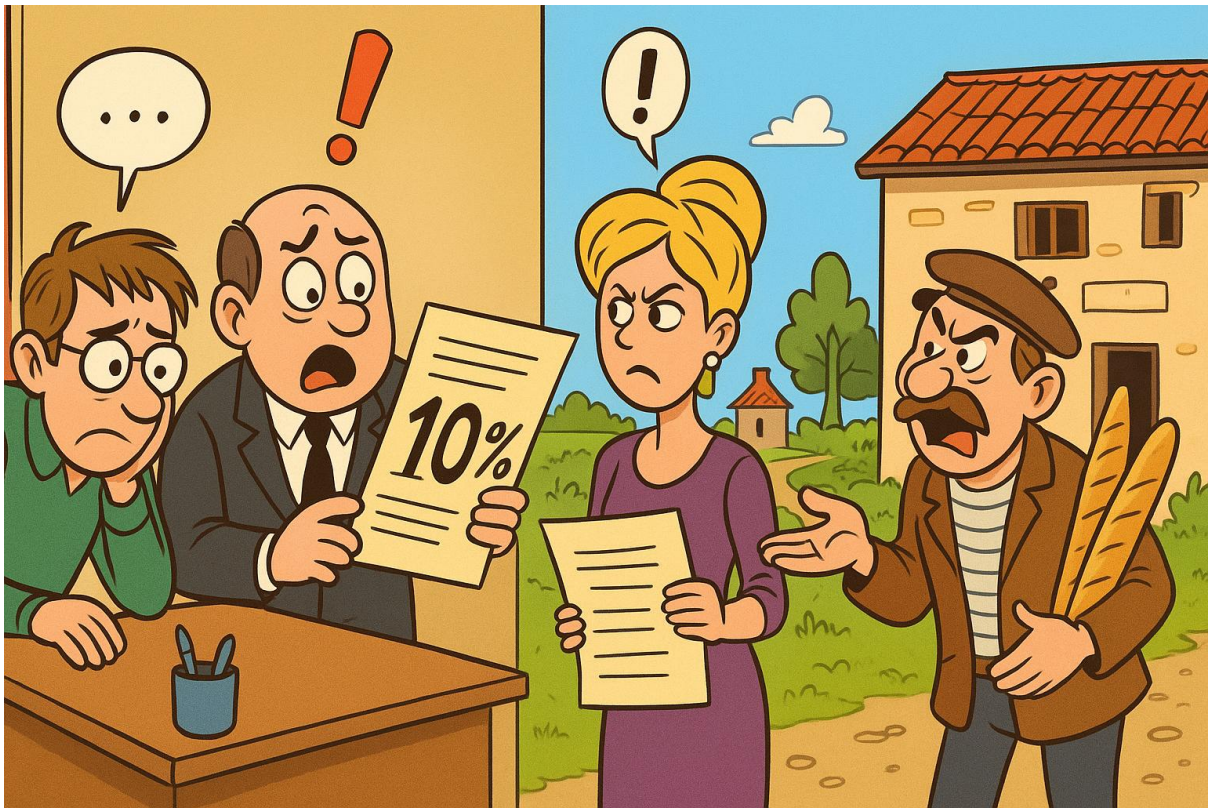
Dat klinkt Pieter vreemd in de oren. Zijn Adri, die bekendstaat om haar taaie humor en onverwoestbare lach, zou een “optater” moeten krijgen? Alsof ze een televisie uit de jaren tachtig is, die na een flinke klap weer vrolijk beeld vertoont.

“Hoe groot moet die opdonder dan zijn?” vraagt Pieter voorzichtig in de spreekkamer.
De arts glimlacht geruststellend. “Groot genoeg dat het hart er weer van schrikt.”

En zo wordt de vakantie voorpret minder vrijblijvend. Ja, de auto moet ingeladen, ja, er moet benzinegeld gevonden worden. Maar belangrijker nog: Adri’s hart moet eerst opnieuw worden opgestart. En of dat lukt, daar hangt de hele reis naar Domaine Sainte Marie van af.

En ergens, diep vanbinnen, voelt Pieter dat dit niet het enige hart is dat deze zomer van slag raakt.

PIETER, DE BOEKHOUDER EN DE VER-FRANSTE FOUT

Pieter zat achter de keukentafel, het hoofd gebogen over de lijstjes van dingen die mee moesten naar Treteau. Een mens denkt soms dat vakantie begint met luieren, maar in werkelijkheid begint ze met stapels lijstjes en de onvermijdelijke discussie over hoeveel onderbroeken écht nodig zijn voor drie weken Frankrijk. Zijn lief hield vol dat zeven paar de norm was, Pieter zelf vond dat drie voldoende moesten zijn, mits men slim roteerde en het weer meewerkte.

Op dat moment stormde de boekhouder van De Kolderkrant binnen, zwetend en driftig als een rekenmachine die vastloopt. Zijn ogen puilden uit alsof hij zelf net een verkeerde komma in zijn salarisstrook had ontdekt.

“Het is gedaan met de reis! Geannuleerd! Het budget is fors overschreden!” riep hij, terwijl hij een map papieren op tafel smakte, alsof hij een slecht rapportcijfer aan de ouders van een lastige puber kwam tonen.

Pieter keek hem met één opgetrokken wenkbrauw aan.
“Overschreden, zegt u? Dat kan niet. Ik weet zeker dat het niet klopt. Wij houden keurig bij, per cent, per croissant.”

De boekhouder kneep zijn lippen samen en draaide het factuurblad om alsof hij de Pauselijk bul van 1521 in handen had. Daar stond het: een overschrijding van tien procent. Tien! Het getal dat zowel feestelijk klinkt als dreigend tikt.

Maar Pieter, niet voor één gat te vangen, nam de factuur ter hand. Hij schoof zijn bril hoger op zijn neus, boog zich voorover en begon te tellen. Eén nacht, twee nachten, drie nachten… tot de laatste dag.

“Eureka!” riep hij plots. “Een telfout! Hier staat zeven, maar het zijn er zes. Wie niet tellen kan, moet goed rekenen. En zie hier: ik blijf keurig binnen het budget.”

De boekhouder viel bijna van zijn stoel. “Een telfout? Maar… dat gebeurt toch alleen bij de Fransen?”

Pieter knikte ernstig. “Dat dacht ik ook. Maar dit is Domaine Sainte Marie. En de eigenaars… zijn helemaal geen Fransen.”

Een stilte viel. Tot de boekhouder zacht mompelde: “Misschien wel wat ver-Franst.”

INTUSSEN IN FRANKRIJK…

Aan de rand van het Domaine Sainte Marie stond Hyacinth, de Lady of the House, met de factuur in haar hand. Haar partner, de immer theatrale Peter Volloper, kwam met grote passen aangelopen, als een kruisridder die ontdekte dat de vijand zijn paard had omgewisseld voor een ezel.

“Een vergissing?” bulderde hij. “In ons voordeel?! Hyacinth, ga direct naar de gevangenis. En nee, je ontvangt geen startgeld deze maand!”

Hyacinth probeerde nog iets te zeggen over decimalen, komma’s en dat de zon zo fel scheen dat tellen haast onmogelijk was. Maar Peter Volloper kende geen genade. Hij liep heen en weer voor de receptie als een generaal die zijn eigen vrouw naar de krijgsraad stuurde.

“Eén fout kan ik dulden,” brieste hij. “Twee fouten vergeef ik misschien. Maar een fout die ons voordeel oplevert? Dat is… dat is *immoreel*! Daar kan een huwelijk niet tegen!”

De gasten keken verbouwereerd toe, hun stokbroden onder de arm, alsof ze getuigen waren van een openluchtsoap in plaats van een campingvakantie.

TERUG NAAR PIETER

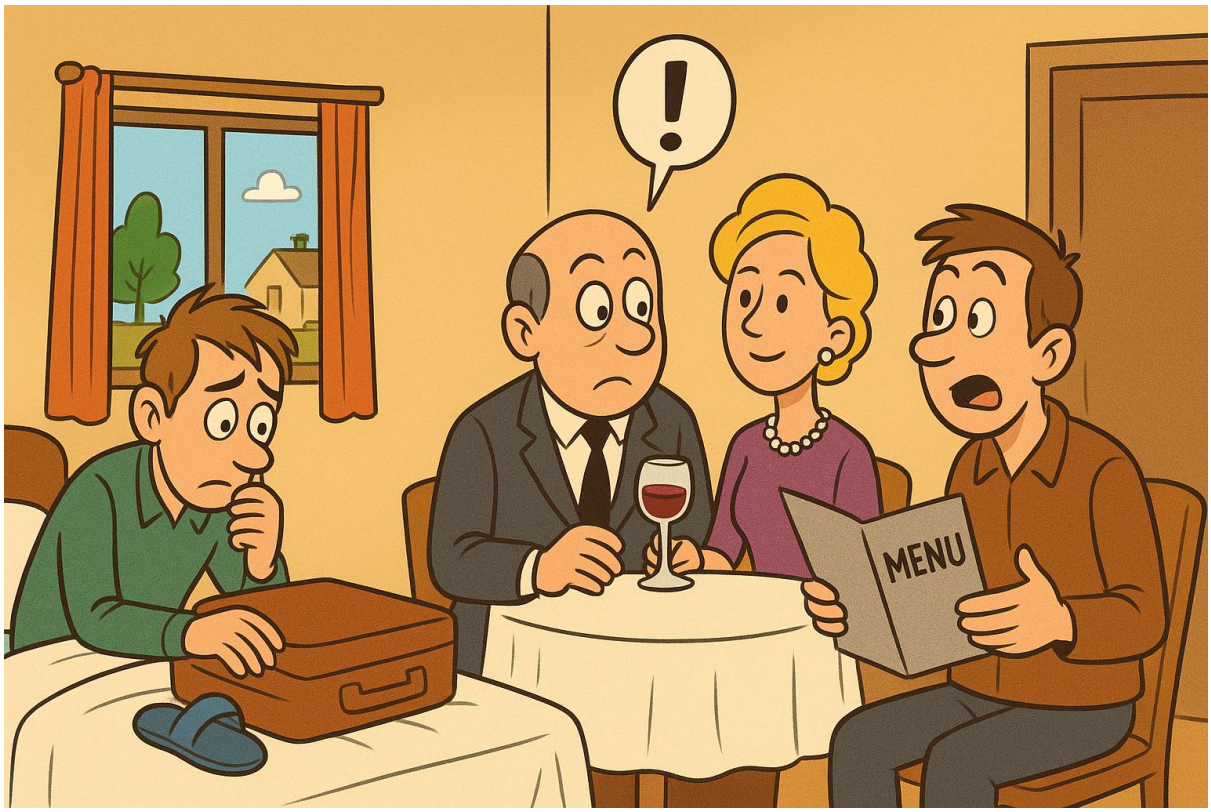
In Nederland sloot Pieter rustig de map van de boekhouder en legde hem weer op tafel. “Ziet u,” zei hij, terwijl hij een kop thee inschonk, “het leven is al ingewikkeld genoeg. Als je tellen en rekenen door elkaar haalt, gaat je hart bonzen en slaan de stoppen door. Maar als je helder blijft, dan klopt het – letterlijk én figuurlijk – precies zoals het moet.”

De boekhouder knikte schuldbewust, alsof hij betrapt was op het verkeerd invullen van zijn eigen belastingaangifte.

En zo liep het avontuur met een sisser af. Nou ja… in Nederland dan. Want in Frankrijk dreunden de gemoederen nog lang na, en was het bonzende hart van Peter Volloper voorlopig nog niet tot rust te brengen.

Want wie niet tellen kan, moet goed rekenen. En wie niet goed rekent, bonst zijn eigen hart kapot.

DE STAATSRAAD, DE SOEP EN HET SPEURENDE OOG

De koffer ligt half gepakt op het logeerbed. Slippers steken er uitdagend uit – volgens Pieters lief volstrekt ongeschikt voor Frankrijk, maar Pieter noemt ze hardnekkig “mijn diplomatieke sandalen”. Terwijl hij zich afvraagt of hij zes of zeven boeken moet meenemen – want stel dat hij net in hoofdstuk 412 van een Russische roman zit als de campingbarbecue uitgaat – klopt het demissionaire Kabinet intussen driftig op de poort van zijn vakantievrijheid.

Want er zijn voorzorgsmaatregelen getroffen. En niet zomaar maatregelen. Nee, het hele land lijkt in een lichte staat van paraatheid te verkeren.

In het verleden leiden Pieters reizen immers regelmatig tot onvoorziene diplomatieke strubbelingen: een Franse regering voelt zich beledigd omdat Pieter hun wijn “verdacht op azijn” noemt; een gendarme raakt ziedend wanneer Pieter vraagt of zijn snor van staatswege gesubsidieerd is; en een boulanger gaat compleet over de rooie zodra Pieter het stokbrood bestempelt als “de hardlopers onder de deegwaar”.

Kortom: waar Pieter gaat, groeit sneller gedoe dan onkruid tussen de stoeptegels.

STAATSRAAD VAN DER MOLEN EN ZIJN SONJA

Daarom besluit het demissionaire Kabinet Stoop: we willen geen risico’s. En dus wordt , voor de zoveelste keer, een speciale gezant aangesteld. En dat is niemand minder dan - telkens weer - Staatsraad Van der Molen, een man die overal het aura van een keurig

geordende Excel-sheet meebrengt. Altijd in balans, altijd Sonja aan zijn zijde, alsof zij samen de hoofdrollen spelen in een licht-komische operette.

Officieel is de Staatsraad al in Treteau "om kwartier te maken". Hij presenteert zich als organisator van het zevende Krasse Knarren Boulestoernooi, een evenement waar rollators netjes langs de baan staan opgesteld en de ballen met chirurgische precisie maar in een tempo van drie uur per potje richting cochonnet rollen.

Maar Pieter vertrouwt het niet. "Er worden vast overal camera's en microfoons geplaatst," mompelt hij tegen zijn lief, terwijl hij wantrouwig naar de ventilatieopeningen in de campingfolder kijkt. "Geen handeling blijft ongezien, geen woord ongehoord. Straks registreren ze nog hoe vaak ik naar het toilet ga."

IN DE VERBROEDERIJ

De Staatsraad zit intussen met Sonja tegenover zich rustig te dineren in De Verbroederij, de alom vermaarde eetgelegenheid van Domaine Sainte Marie, beroemd om zijn gerechten met altijd net iets te veel knoflook – waar niemand ooit over klaagt, omdat het tegelijk ook een soort sociale lijm blijkt.

Met een glas rode wijn in de hand zegt Van der Molen bedaard:
"Ach, Pieter ziet overal spoken. Dat is een bekend verschijnsel bij een speurneus van zijn soort. Als het geen complot is, dan is het een paranoïde gedachte. Hij dikt alles graag aan. Is het niet omwille van de waarheid, dan is het wel omwille van het aantal lezers dat hij met De Kolderkrant wil bereiken."

Sonja knikt glimlachend, zoals alleen iemand kan die al decennia gewend is aan de monologen van haar echtgenoot.

"Zelfs als het een storm in een glas water betreft," vervolgt Van der Molen, "maakt Pieter er een orkaan van die hele continenten meesleept. Ik krijg er geen hartkloppingen van. De soep wordt nooit zo heet gegeten als Pieter hem opdient."

Hij buigt zich voorover, wijst naar de menukaart en voegt er droogjes aan toe:
"Bovendien: hier staat er nooit soep op het menu!"

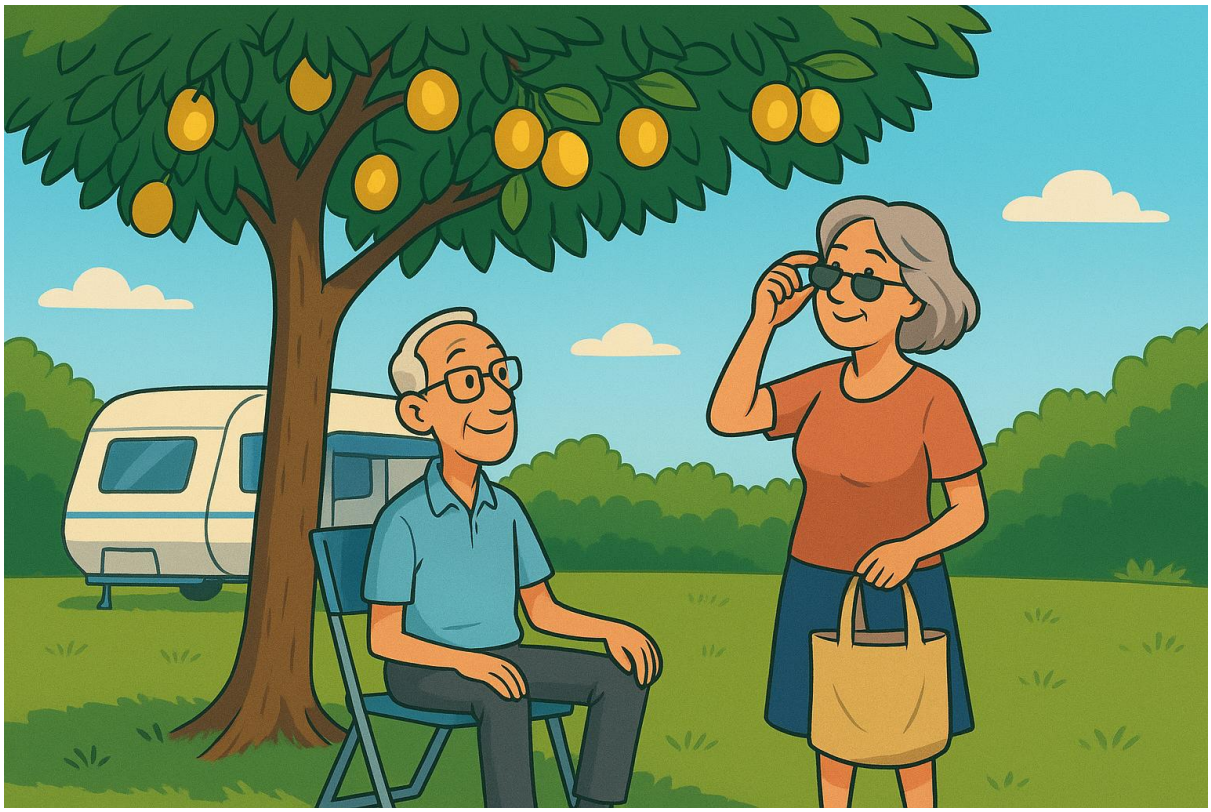
EPILOOG VAN HET BONZEND HART

In Nederland verschijnen de eerste krantenkoppen alweer voorzichtig richting Treteau: *"Vakantie Pieter onder toezicht staatsraad."* Pieter haalt diep adem en probeert zich niet te laten opfokken.

Zijn lief legt een hand op zijn arm.
"Zie je wel," zegt ze. "De soep wordt nooit zo heet gegeten."

Pieter kijkt naar zijn koffer, waar de slippers nog steeds eigenwijs uitsteken.
"Misschien niet," zegt hij. "Maar ik houd mijn lepeltje toch maar bij de hand."

DE PRUIMEN VAN SAINTE MARIE

Het begon allemaal onschuldig. Een zomeravond, zinderend warm, de krekels speelden hun eeuwige vioolconcert en daar zat hij: de Staatsraad. Niet achter stapels dossiers of in een Haagse achterkamer, maar gewoon op een plastic klapstoel bij zijn caravan op *Camping Domaine Sainte Marie*. Naast hem, als altijd, Sonja. Zij had een scherp oog voor details. En voor pruimen.

Daar hingen ze. Geel, rond, verleidelijk bungelend in het avondlicht. “Zie jij wat ik zie?” vroeg ze, terwijl ze haar zonnebril half omlaag liet zakken.
“Het lijkt wel,” zei de Staatsraad met een stem die ergens tussen plechtig en giechelig hing, “alsof de Schepping zélf ons een welkomstcadeau heeft uitgestald.”

Onder het aloude motto *“wie goed kwartier maakt, plukt ook de zoetste vruchten”* werd er niet getwijfeld. Binnen vijf minuten was de Staatsraad in de boom geklommen, waarbij hij een acrobatiek tentoonspreidde die men eerder zou verwachten van een jonge turnkampioen dan van een man die doorgaans bekendstaat om zijn stijve protocollen. Sonja hield de plastic boodschappenmand onder de takken.

“Voorzichtig, daar gaat-ie!” riep de Staatsraad, en met een zwaai plofte de ene na de andere pruim in de mand. Een passerende Duitser mompelde bewonderend: *“So ein Erntehelfer hab’ ich noch nie gesehen.”*

Toen de mand eindelijk tot de rand gevuld was, glinsterden de pruimen in het avondzonlicht als edelstenen. Sonja dacht na. Een pruimenstandje naast de receptie? Een eigen

merk *Confiture du Conseil d'État*? Nee. Het zou waarschijnlijk een taart worden. Een grote. Met kruimels.

En precies daar, beste luisteraars, begint het mysterie. Want zoals u weet: op Domaine Sainte Marie klopt geen gewoon hart. Nee, daar bonst een hart – een hart dat sneller ging slaan toen de pruimenboom werd leeggeplukt. Alsof de boom zelf protesteerde. 's Nachts hoorden de campinggasten het duidelijk: *bonk… bonk… bonk…* Niet uit een tent, niet uit een caravan, maar vanuit het midden van de pruimentaart die Sonja in de oven schoof.

En zo zou het zomaar kunnen gebeuren dat, wanneer het **zevende Krasse Knarren Boulestoernooi** wordt geopend met het traditionele koffieboulen, de deelnemers niet alleen kruimels van een taart proeven, maar ook het ritme van een bonzend hart voelen – het mysterie van de pruim die weigerde opgegeten te worden.

Want, waarde vrienden, wie eenmaal de pruimen van Sainte Marie plukt, plukt misschien wel meer dan hem lief is…

HET HART EN DE BOEKHOUDER

Het begon allemaal in de redactiekamer, die meer weg had van een slecht geventileerde archiefkast dan van een plek waar grootse mysteries konden worden ontrafeld. Pieter had zijn notities uitgestald alsof hij een wetenschappelijke doorbraak kwam presenteren. Stapels papieren, slordig geprint, met her en der koffiekringen die de illusie wekten van geheime diagrammen. Hij tikte op de tafel met een pen alsof hij een hamer van gerechtigheid hanteerde.

“Dames en heren,” sprak hij plechtig, “het hart kent geen geheimen meer. Wij hebben het ontrafeld. We kunnen het vervangen, oplappen, bijstellen, en indien nodig zelfs een geheel kunsthart inbouwen dat vrolijk tikt als een Zwitsers horloge.”

Een stilte volgde. Niet de stilte van ontzag, maar van collectieve verwarring. Vlokje, Pieters eigen co-pilot die haar leesbril halverwege haar neus had laten zakken, fronste. “Maar Pieter… als er geen mysterie meer is, waarom ga je dan naar Frankrijk? Voor de wijn?”

De boekhouder, een man die qua uitstraling balanceerde tussen een nukkige schoolmeester en een belastinginspecteur, knorde instemmend. “Precies. Mysterie opgelost. Reis annuleren. Budget behouden. En laten we niet vergeten, Pieter, je hebt nog een openstaande declaratie van die vorige excursie naar de snackbar in Gouda. Dat varkentje moet eerst gewassen worden.”

Pieter liet zich niet van de wijs brengen. Hij hief zijn pen als een ridder die zijn zwaard trok. “Nee! U begrijpt het verkeerd. Het mysterie is niet het hart. Het mysterie is de *bons* in het

hart." Hij sprak het woord uit met een theatrale nadruk, alsof het een eigen zelfstandig universum was: De Bons.

De redactie keek hem aan alsof hij zojuist had gesuggereerd dat de maan van kaas was.

"De bons," ging Pieter onverstoorbaar verder, "is niet van vlees of metaal. Het is de echo van emoties. Angst, liefde, stress, spanning, verlangen… dáár zit het mysterie. Een hart dat klopt is techniek. Maar een hart dat bonst, dames en heren, dat is een raadsel."

De boekhouder blies zijn adem uit door zijn neus als een verkouden stier. "Een raadsel dat wel vijftig euro per dag aan campinggeld kost, neem ik aan."

"Het mysterie," declameerde Pieter nu zo luid dat de planten in de vensterbank ervan sidderden, "is de vraag wie of wat die bons veroorzaakt. Is het gevaarlijk, of juist een teken van vitaliteit? Is het een tikkende tijdbom of een trommel van de liefde? Moeten we vrezen of vieren?"

Er klonk gemompel in de zaal. Sommigen knikten, anderen schudden het hoofd. Maar er was onmiskenbaar een spanning voelbaar, alsof men plots begreep dat de reis niet slechts een uitje naar Frankrijk was, maar een pelgrimage naar de kern van het mens-zijn.

"Dus ja," besloot Pieter, terwijl hij plechtig zijn papieren bijeen schoof, "de reis moet doorgaan. Niet ondanks, maar *juist* omdat we technisch alles van het hart weten. Want de bons, waarde vrienden, laat zich niet in een handleiding vatten."

Vlokje liet haar bril zakken en glimlachte fijntjes. "Mooi gezegd, Pieter. Maar vergeet niet: als de bons liefde is, dan heb je aan Frankrijk geen genoeg. Dan moet je ook nog naar Italië."

"En betaal je dat wel uit eigen zak?" bromde de boekhouder, die nu hevig zat te bladeren in de exceluitdraai van het reiskostenbudget.

En zo werd besloten: de studiereis ging door. Niet omdat het moest, maar omdat het niet anders kon. Want wie het Mysterie van de Bons wil doorgronden, moet de weg op, de velden in, de pruimen onder de boom plukken, en zich niet laten intimideren door een knorrige boekhouder met een calculator.

Het bonzend hart wachtte. En Frankrijk ook.

DE BONKENDE BOULES

Wie ooit dacht dat een boulestoernooi slechts een kwestie van metalen ballen, grind en een glaasje rosé was, heeft duidelijk nog nooit het Krasse Knarren Boulestoernooi meegemaakt. Dit jaarlijkse spektakel op camping Domaine Sainte Marie is geen sportief treffen, maar een gladiatorenarena waarin ego's glimmen als gepoetste boules — en minstens zo hard kunnen botsen.

En dit jaar wordt het nóg bijzonderder, want niemand minder dan Staatsraad Van der Molen keert terug. Twee edities moest hij verstek laten gaan wegens "omstandigheden" (lees: iets dat ergens lekte en een klepje dat vervangen moest worden en een ongelukkig incident met een caravanluifel na een zomerstorm ergens in de Achterhoek). Maar nu staat hij er weer, parmantig, met een fluitje om de hals, een reglement onder de arm en een blik die het midden houdt tussen streng en filosofisch.

DE KRASSE PARADE

De mogelijke deelnemerslijst leest als een kruising tussen een dorpssoap en een poldercabaret.

- **Krasse Greet**: altijd luid, altijd aanwezig, altijd overtuigd van haar "onzichtbare curveball-techniek".
- **Teun Onderdeur**: de man die elke bal eerst drie keer kust voordat hij gooit.
- **Jerommeke Leegloper (Jan Diesel)**: nooit zonder sigaar, altijd zonder adem.
- **Dick Vlieg**, escortmagnaat met een neus voor drama, mogelijk in driedelig pak.

- **Gerda Haaknaald**: precisiewapen met de souplesse van een breinaald en de scherpte van een chirurg.
- En natuurlijk **John Labrador** met zijn partner-in-crime **Gorgeous Jolanda**, die meer glitter meebrengt dan de kerstafdeling van de Intratuin.

Let wel, het zijn mogelijke kandidaten, maar hun aanwezigheid is noch bevestigd of aangekondigd.

Het kampement gonst. Er wordt dagelijks rond drie uur geoefend, gescholden, gelachen en vooral opgeschept. Elk jaar opnieuw lijkt de ware competitie niet op de baan, maar aan de bar te liggen, waar verhalen uitgroeien tot Homerische epen. Een boulesbal die "precies naast het varkentje" lag, wordt 's avonds bij de borrel al omschreven als een schot dat Newtons zwaartekracht even heeft doen wankelen.

DE REGELS (OF WAT DAARVOOR DOORGAAT)

Van der Molen zal proberen orde te scheppen. Er zijn schema's, er zijn viltjes met namen, er is zelfs een digitaal scorebord dat in theorie elke worp zou moeten bijhouden. Zo moet worden voorkomen dat spelers van het type Nico Snor in drie teams tegelijk spelen, John Labrador (als hij er is) mysterieuze partnerschappen sluit en Pieter Pottenkijker vooral bezig is met het notuleren van grootspraak voor de Ballenrede.

Het vermoedelijke resultaat? Een chaos die men op campingniveau gerust "traditie" mag noemen. De toekomst zal leren of dit vermoeden werkelijkheid wordt.

DE BALLENFLUISTERAAR EN DE KETSER

Eerdere finales brachten vuurwerk:
- **Johan, de Ballenfluisteraar**, die beweerde met zijn boules telepathisch contact te hebben ("Ze luisteren beter dan mijn kinderen").
- **Dick Vlieg**, alias *de Ketser*, die nog nooit een worp zó sober maakte dat het publiek hem geloofde.
- **Gerda Haaknaald**, strakker dan strak, gevaarlijker dan een scheermes in een zeepbubbel.
- En **Nico Snor**, glad als olijfolie en minstens zo glibberig.

Het spel zelf? Een allegorie van het ego. Ballen rollen, botsen, missen, verdwijnen onder caravans. Er wordt gestreden alsof het om levens gaat, maar de prijzen bestaan uit azijn, oude flessen rosé en een doosje eierdozen.

DE BALLENREDE

Wanneer de zon zakt en de laatste roséglazen worden bijgevuld, zal Staatsraad Van der Molen als directeur van het toernooi ongetwijfeld het woord nemen en de ballenrede uitspreken. Daarin zal hij ongetwijfeld spreken van:
- lof voor de sportiviteit die niemand gezien heeft,
- dank voor vrijwilligers die vooral zichzelf bedanken,

- prijzen voor ego's die groter zijn dan de barbecuevlammen.

Het hoogtepunt is elke keer de Trofee van Tragiek.

EPILOOG VAN HET BONZEND HART

Als de rook van de barbecue optrekt en de sterren flonkeren boven Sainte Marie, wordt ongetwijfeld weer duidelijk: hier wint niemand. Of beter gezegd: hier wint iedereen. Want het Krasse Knarren Boulestoernooi is geen sport, maar een theaterstuk. Een opera van overdrijving, een cabaret van courgettes op paardenmest, een mysterie waarin het bonkende hart niet in de borstkas klopt, maar in elke ego die zichzelf groter ziet dan de baan.

En Staatsraad Van der Molen?
Als het toernooi afgelopen is, knikt hij tevreden, zet zijn fluitje af en zegt zachtjes:
"Het ego is als een boulesbal — zwaar, rond, en altijd onderweg naar het varkentje van de ander. En, het ego laat harten kloppend bonken."

PRUIMENGELEI, PETANQUE EN DE POLIJST DER VRIENDSCHAP

Het is alsof Domaine Sainte Marie zelf zijn adem inhoudt. De lucht trilt niet van spanning, maar van loomheid. Want jawel, de voorbereidingen voor Het Zevende Krasse Knarren Toernooi gaan gestaag, zo gestaag dat men er een wedstrijd *wie knippert het langzaamst met de ogen* naast zou kunnen organiseren. De banen liggen erbij alsof ze weten dat de tijd aan hun kant staat, de bouleskasten kijken verlangend uit naar hun eerste bewoners, en de ballen… ach, de ballen liggen te wachten op hun glorieuze moment van glans, poets en polijst.

En toch, tussen dit bedrijvig nietsdoen, voltrekt zich een ander ritueel: het lantefanteren. Wandelen met een knoop in je veter, uitkijken over het domein met de serieuze blik van een veldmaarschalk terwijl je in werkelijkheid alleen maar zit te bedenken of pruimen nu lekkerder zijn op yoghurt of toch op toast. Sommigen maken daadwerkelijk gelei, anderen doen alsof. Het wis een toernooi in wording, maar voorlopig vooral een vakantie met attributen.

Totdat de hemel zich ermee gaat bemoeien. Want waar mensen plannen, lacht de lucht. Woensdag zal het onweer dreunen, alsof de goden zelf met metalen boules boven de wolken gaan gooien. Daarna regen. Regen als een schoonmaakploeg die de opdracht heeft gekregen om het zerk van het universum brandschoon te boenen. Een dweilorkest zonder klarinet, maar met liters hemelwater die het domein zal herscheppen tot een plas-spektakel.

Maar geen paniek. Waar normale stervelingen sip zouden kijken naar een doorweekte scorekaart, staat daar *Lady Hyacinth van Sainte Marie*, beter bekend als Marga. Met een glimlach zo breed dat zelfs de regen er vanaf zou glijden. Zij lacht niet ondanks de nattigheid, nee, zij lacht de regen weg, alsof de wolken zelf van kleur verschieten onder haar opgewekte tirade van vrolijkheid.

En daar, naast haar, als een levende trompet van de grootspraak, staat Peter Volloper. Een man die geen druppel regen ziet zonder er meteen een vat bier in te herkennen. Hij zingt, bulderend, fonteinend, zijn lijflied voor de weergoden:

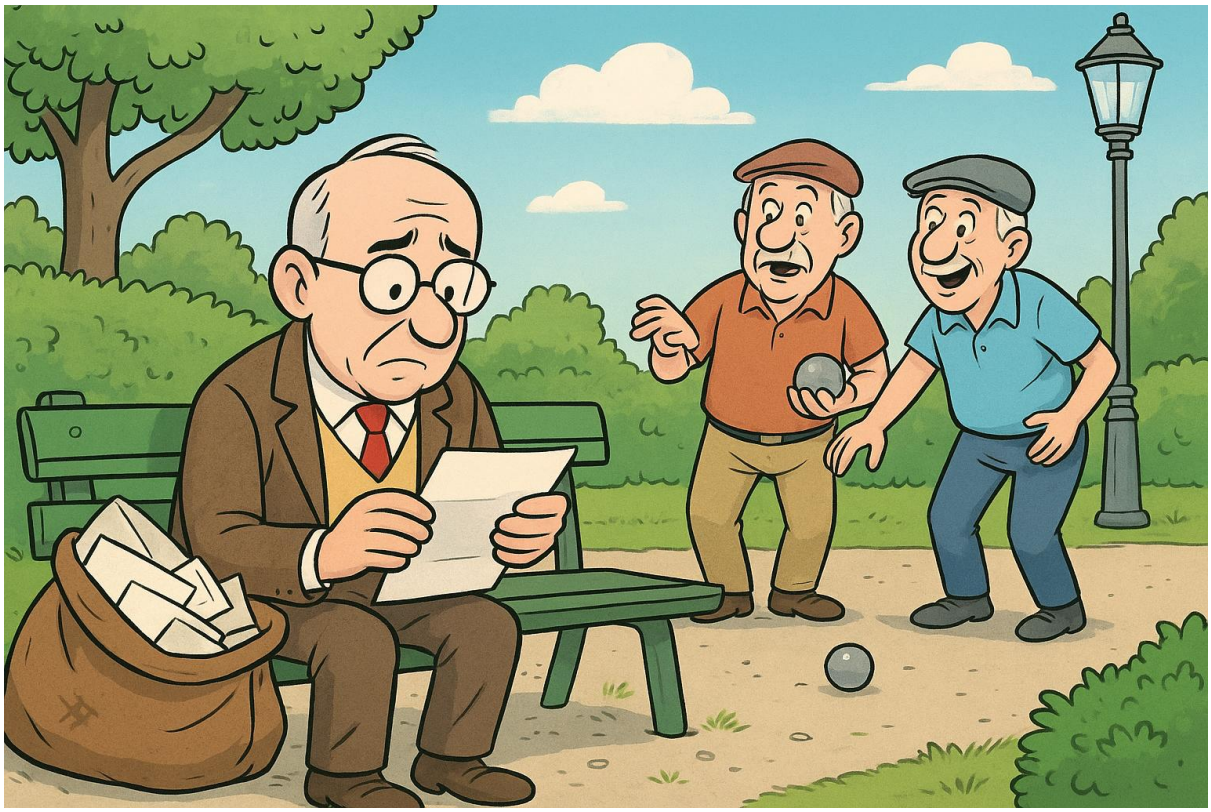
"Het regent, ja, het regent meters bier!"

De echo galmt over het domein, tegen de bergen op, de vallei in, tot zelfs de pruimenbomen zich afvragen of ze niet beter aan biergelei konden beginnen.

En zo wordt de stilte doorbroken, niet door onweer, maar door een bonzend hart. Want het geheim van dit toernooi is nooit het harken van banen of het polijsten van ballen. Het zit in dat hart dat sneller klopt zodra men samenkomt, in regen of zonneschijn. Het bonzend hart van vrienden die elkaar met een stalen bal en een houten lach bestoken.

En de moraal? Dat toernooien niet starten met de eerste worp, maar met de eerste lach. Dat regen geen spelbederver is, maar een gelegenheid om te zingen. En dat de ware polijst der grootspraak niet ligt in blinkende ballen, maar in de mensen die ze gooien.

DE STAATRAAD EN DE STOEPVEGER

Terwijl in de verte de Staatraad zich opmaakt voor het Zevende Krasse Knarren Boulestoernooi – een gebeurtenis die meer ceremonieel vertoon kent dan de kroning van drie willekeurige koningen tegelijk – staat Pieter in zijn Hollandse habitat met beide benen op de grond. En dat is maar goed ook, want de poststapel van De Kolderkrant zwelt aan als een Frans stokbrood in de oven.

Hij scheurt een envelop open. Een lezer, een Tesla-bezitter, schrijft dat zijn hart bonst. Niet van liefde, niet van spanning, maar van pure frustratie. Zijn auto weigert service, onderdelen, en soms zelfs het idee dat een bestuurder de baas zou mogen zijn. Een Tesla, schrijft hij, is net een schoonmoeder die alleen via een app bereikbaar is en je pas na vijf weken belt als het te laat is. Pieter voelt mee. Het bonzend hart van de man is een SOS in snelwegtempo.

Dan een tweede brief. Tweeëntwintig jaar huwelijk. Twee harten, bonkend in hetzelfde ritme. Ze schrijven geen klachten, maar lof. Liefde, echte liefde, met hoofdletters en krulletters. Pieter glimlacht. Daar heb je geen laadpaal voor nodig, denkt hij. Geen schermen, geen piepjes, alleen een gezamenlijke bank en de kunst om elkaars sokken te negeren.

De derde brief is een zwaartepunt. Een lezer schrijft over zijn vader, geopereerd aan een darmentumor. Geen woorden van klaagzang, maar van hoop. Bonzend hart, dit keer als symbool van veerkracht. Want wat breekbaar is, kan ook sterk zijn, zoals glas dat schittert in de zon maar niet breekt onder druk. Pieter legt de brief apart. Deze verdient geen terloopse glimlach, maar stille aandacht.

En ondertussen, beste lezer, moet ook de heg gedaan worden. De buxusmot knaagt immers sneller dan de Staatraad discussiëren kan. Pieter trekt zijn handschoenen aan en mept de motten met de precisie van een boulesteen die net de but raakt. Daarna veegt hij de stoep, harkt het grind glad, en poetst zelfs de straatlantaarns. Want wie Pieter kent, weet: hij vertrekt pas als zijn erf spiek en span is.

De Staatraad zou het als ritueel kunnen opnemen in hun protocollen: eerst de post, dan de heg, dan de lamp. Zo hou je orde, zowel in het land als in je straat.

En zo bonst het hart van de samenleving in drie toonaarden: frustratie, liefde en hoop. Het bonst in auto's, in huwelijken, in ziekenhuizen en ja, zelfs in heggen die bedreigd worden door motten. Alles vraagt om aandacht. Om liefdevol poetsen, soms letterlijk, soms figuurlijk.

Want – en dit is de boodschap die achter de humor vandaan gluurt als een mot in de heg – wie niet waakt over de kleine dingen, ziet het grote al gauw verbrokkelen.

DE RESET EN DE ROUTE

Pieter voelt de tijd naderen als een Franse TGV: elegant, snel en totaal niet afgestemd op zijn agenda. Nog een paar dagen en dan vertrekken hij en zijn lief naar het idyllische Domaine Sainte Marie. Tenminste… als alles goed gaat. Want voordat Pieter zichzelf in gedachten al ziet zitten met een glas rosé onder een Provençaalse hemel, is er nog een klein detail dat de gemoedstoestand van zelfs de meest doorgewinterde filosoof lichtelijk kan verstoren: de reset van het hart.

Niet van zijn eigen hart – al bonst dat inmiddels als een op hol geslagen wasmachine tijdens de centrifuge – maar van het hart van zijn lief. Cardioversie, heet het. Een woord dat klinkt als iets wat je op een zondagmiddag in de tuin zou doen: *"Schat, zullen we na de koffie nog even de hortensia's cardioverseren?"*

Maar nee. Dit is serieuze business. Het is een *klik-reset-als-nieuw* voor het hart. Een soort Apple-update, maar dan zonder die irritante pop-up die vraagt of je nu echt zeker weet dat je wilt herstarten.

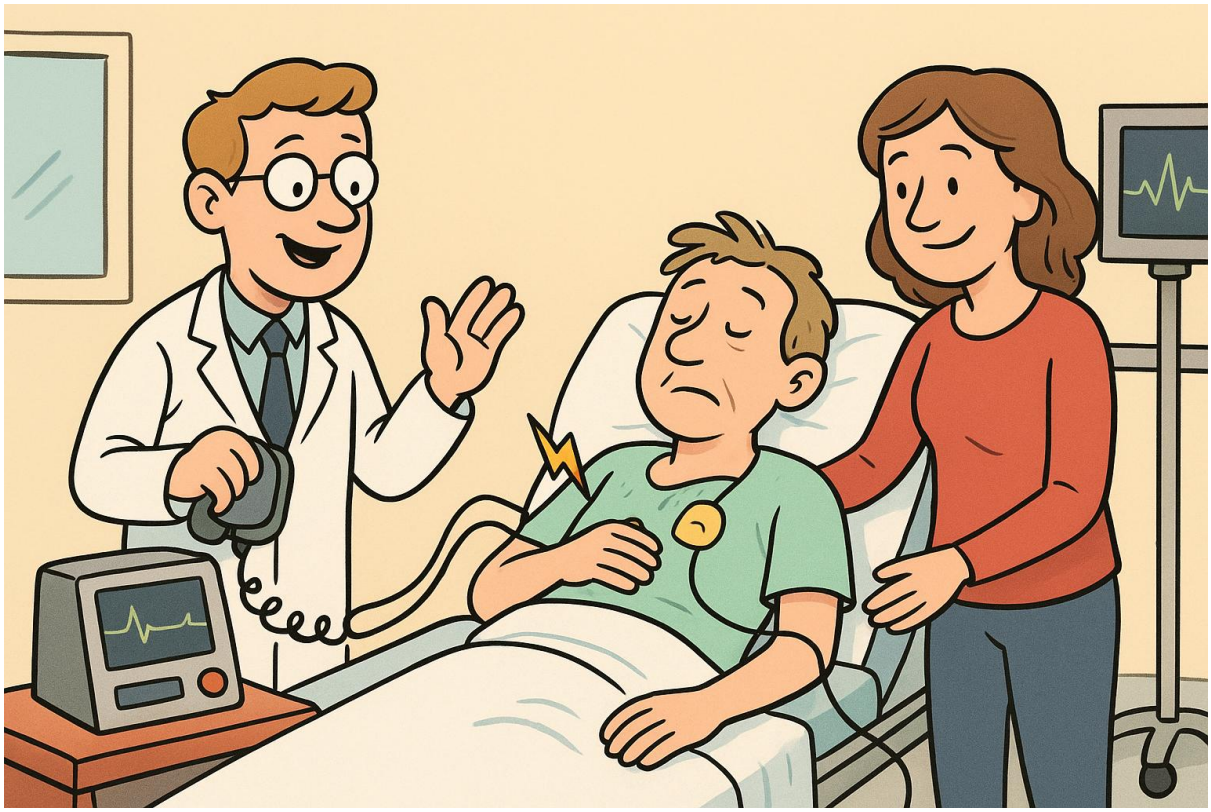
Pieter doet dapper. Hij knikt tegen iedereen in het ziekenhuis alsof hij er dagelijks komt, terwijl hij van binnen denkt: *'Wie, in vredesnaam, heeft ooit bedacht dat elektriciteit door een lijf jagen een goed idee is?'* Toch weet hij: dit is nodig. En dus zit hij daar, naast zijn lief, met een glimlach die meer zegt: *Ik ben relaxed, hoor!* – terwijl hij in werkelijkheid de menukaart van de stress aan het afwerken is.

Alsof dat nog niet genoeg is, ligt er een heel leger aan verplichtingen in hinderlaag. De auto bijvoorbeeld. Want ja, je kunt toch niet richting Zuid-Frankrijk rijden in een voertuig dat eruitziet alsof het de Dakar-rally net niet heeft overleefd. Hij had hem willen wassen, maar inmiddels is zelfs de beagle eerder op vakantie dan Pieter. Nacho – die moreel kompas op vier poten – kijkt vanuit zijn logeeradres waarschijnlijk neer op de chaos en denkt: *"Zonder mij lopen ze vast."*

En dan zijn er nog de werkzaamheden in Nederland. Mailtjes, telefoontjes, beleidszaken voor jeugd en volwassenen. Want de samenleving stopt natuurlijk niet met piekeren omdat Pieter op het punt staat om *la douce France* te verkennen. Hij multitaskt zich een weg door deadlines, terwijl hij in zijn achterhoofd de paklijst reciteert: paspoorten, zonnebrillen, opladers, en – oh ja – moed.

Want daar draait het om. Moed om te vertrouwen dat alles goedkomt. Moed om te lachen, ook nu. En misschien zelfs moed om onderweg naar Sainte Marie heel even het Mysterie van het Ego te laten voor wat het is, en zich over te geven aan iets veel grootser: het Mysterie van Liefde.

EEN RESET IN MAJEUR

(Pieter en het orkest van Adri’s borstkas)

Ik zal er geen doekjes om winden: ik ben zenuwachtig. Adri, mijn lief, ook. Het is zo’n dag waarop je normaal lekker zou bakkeleien over wie de hond uitlaat, maar nee, vandaag staan we op het punt een dokter carte blanche te geven om aan de hoofdschakelaar van Adri’s hart te trekken. Een cardioversie, heet dat.

Dat klinkt als een cruisevakantie: *“Welkom aan boord van de MS Cardioversie! Volgende stop: de Cariben, inclusief roesje en gourmetdiner!”*

De werkelijkheid: géén palmbomen. Wel witte jassen, stickers op strategische plekken en een apparaat dat je niet op je verlanglijstje zet.

DE POLONAISE IN DE BORSTKAS

De officiële term voor Adri’s probleem is *boezemflutter*. Klinkt bijna schattig, alsof haar hart een TikTok-dansje doet. Maar ik kan u verzekeren: dit was geen subtiel vlindertje, maar een complete polonaise. Een orkest dat zichzelf had losgeslagen. De dirigent (sinusknoop, voor de ingewijden) was spoorloos, en de strijkers sloegen de maat van het slagwerk volkomen in de wind.

“Het is een klein resetje,” zegt de arts luchtig. “Stelt niks voor.”

Ja hoor, niks voor… behalve dat het over *het hart van je lief* gaat! Dat ding waar je samen vakanties op hebt gepland, ruzies in hebt uitgevochten en waar stiekem een hoop wijn in is opgeslagen.

HET GROTE ROESJE

Adri krijgt een roesje. *"Zo, tel tot tien,"* zegt de verpleegkundige met de kalmte van iemand die een vaatwasser aanzet. Adri telt tot twee en is vertrokken. Daar ligt ze dan, mijn lief, de koningin van de organisatie, volledig overgeleverd.

Ik zit erbij als een figurant in een medische Netflix-serie. Op de achtergrond klinkt gepiep van apparaten, alsof er een gameroom is gestart. Het apparaat van de dag? De defibrillator. Dat klinkt stoer, maar het is in feite een high-end lichtschakelaar voor het hart. Eén druk op de knop en *flats!*—de complete polonaise wordt de nooduitgang gewezen.

EEN STILTE ALS VAN VÓÓR DE SCHEPPING

Even is het stil. Alles houdt zijn adem in. En dan… *boem… boem… boem.* Geen samba meer, geen fanfare. Gewoon een keurige 4/4-maat. De dirigent is terug. De eerste violen glimlachen opgelucht.

De arts knikt: "Gelukt."

Ik denk: *"Dames en heren, vanaf de tweede maat graag!"*

NA DE APPLAUSMETER

Als Adri later wakker wordt en vraagt: *"En? Hoe ging het?"* zeg ik:
"Schitterend, lief. Je kreeg een staande ovatie van je hart."

En daar zitten we dan, in de wachtruimte met plastic stoelen, maar in ons hoofd in een concertzaal. Ik pak haar hand. Het voelt warm, stevig, vol leven. Het orkest speelt weer zoals het hoort. En ik knijp hem niet meer. Nou ja, misschien nog een beetje.

CLIFFHANGER VOOR HET VOLGENDE HOOFDSTUK

Want, beste lezer, ik dacht dat dit het einde van het mysterie was. Maar toen ik de parkeerbon van het ziekenhuis zag, begon er een nieuwe fanfare in míjn borstkas.

DE FANFARE VAN DE RESET

Men zegt wel eens dat het hart een trommel is die ons in de maat houdt. Maar toen het hart van zijn lief besloot de maat even kwijt te raken – alsof een dronken slagwerker zijn stokjes had laten vallen in de pauk – werd Pieter geconfronteerd met het Mysterie van het Bonzend Hart in volle glorie.

En wat deed Pieter? Hij bestelde een fanfare. Want waar de meeste stervelingen zouden volstaan met een bloemetje, een doos bonbons of een voorzichtig klopje op de hand, daar greep Pieter direct naar trompet, tuba en triangel. Als het hart van zijn lief weer liep als een zonnetje, dan moest dat gevierd worden alsof Koningin Wilhelmina zélf de bevrijding opnieuw had uitgeroepen.

Resetten, dames en heren, is niet enkel voor computers. Het blijkt ook te kunnen met harten. De doktoren drukten op een knop die je normaliter enkel bij een koffiezetapparaat verwacht: reset. En ineens liep de machine weer als een Zwitsers uurwerk. De wolken buiten bleven grijs, maar binnen brak de zon door.

Pieter, nog half in de roes van trompetgeschal en dankbaarheid, liet de gedachte opborrelen: “Misschien moet ik zelf een AED aanschaffen.” Want waarom zou men wachten op de rode koffer in de supermarkt, terwijl je ook zelf als wandelend elektriciteitsbedrijf door het leven kunt gaan? Een eigen defibrillator naast de fietspomp in de schuur, je weet maar nooit.

Maar Pieter, wijs geworden door de grootspraak van zijn eigen ego, parkeerde het plan. Want niet alles hoeft meteen. Soms mag de grootsheid klein blijven, om later groter te

worden. En zo ontstond de gedachte om via de Kolderkrant een AED te schenken aan de gemeenschap. Want naast groene stroom – dat waar de zonnepanelen zo pronkerig van glimmen – moet er ook gezonde stroom gedeeld worden. Niet in kilowattuur, maar in levensminuten.

En daar zit de serieuze ondertoon van dit hele verhaal. Want terwijl de fanfare doorspeelde, de tuba iets te luid blies en de piccolo over de maat heen schoot, wist Pieter: het leven is een kwestie van elkaar weer aan de praat krijgen. Soms letterlijk, met stroom. Soms figuurlijk, met een lach, een knipoog of een trompet die nét een valse noot raakt.

Moraal van het verhaal: Wie stroom deelt, deelt leven. En soms moet je groot uitpakken – met een fanfare – om het mysterie te eren dat in elke hartslag verborgen ligt.

PIETER BESLUIT TE VERTREKKEN, ONDANKS HET KOLDERKABINET

Pieter zat aan zijn keukentafel, waar de krant van gisteren, eergisteren én de krant van morgen in een verfrommelde kluwen lag te sudderen in de resten van een lauwe cappuccino. De koppen schreeuwden hem tegemoet. Niet over oorlog, armoede of woningnood – nee, dat zou te saai zijn. Het kolderkabinet Schoof had zichzelf opnieuw overtroffen. Ministers die struikelden over hun eigen beloftes, staatssecretarissen die elkaar tegenspraken in simultaan-interviews, en een premier die met de ernst van een dominee en het charisma van een bureaustoel had verklaard dat “alles onder controle was”.

Het was zó ongelooflijk, dat het niet anders kon dan… kolder. En daar zat Pieter mee. Want kolder, dát was toch zijn exclusieve handelswaar! De Kolderkrant was groot geworden door absurde beschouwingen, vrolijke verdraaiingen en een vleugje grootspraak, maar nu? Nu werd hij keihard voorbijgerend door een stelletje politici dat niet eens doorhad dat ze meededen in zijn genre.

“Wat blijft er nog van mij over,” dacht Pieter hardop, “als ministers gratis satire leveren in de plenaire zaal?”

Hij had op het punt gestaan om zijn koffers uit te pakken en thuis te blijven. Zijn missie naar Domaine Sainte Marie – het ontrafelen van het Mysterie van het Bonzend Hart – leek ineens futiel. Waarom naar Zuid-Frankrijk reizen voor een filosofische zoektocht, als de ware kolder gewoon dagelijks in Den Haag werd uitgeserveerd met de fijnmazigheid van een afhaalchinees?

Maar toen gebeurde er iets. Hij hoorde het. Eerst zacht, toen harder. *Boem. Boem. Boem.* Het was zijn eigen hart, dat protesteerde. Niet uit angst, niet uit spanning, maar uit overtuiging. Want het hart wist: de Nederlanders waren niet op zoek naar nóg meer kolder. Die hadden al genoeg circus, inclusief de leeuwen, de clowns en een premier die in een confettiwolk verdween zodra er moeilijke vragen kwamen. Nee, wat de mensen wilden, was een kabinet dat het hart écht liet bonzen.

Een kabinet dat zich niet liet afleiden door het schateren van de eigen absurditeit, maar dat met hart en ziel werkte aan de echte problemen. Het woningtekort. Het klimaat. De zorg. De vraag hoe we, met zijn allen, weer een beetje fatsoenlijk samen kunnen leven zonder elkaar de hersens in te tikken met meningen.

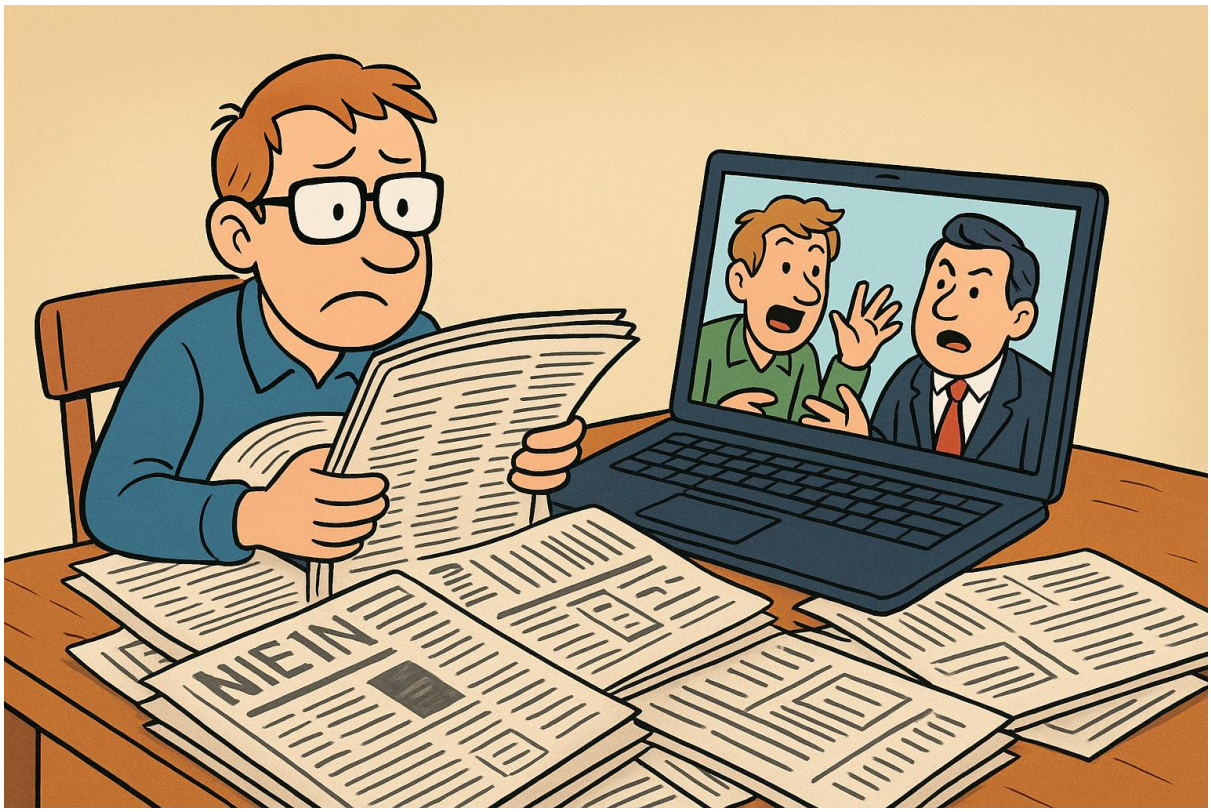
Pieter pakte zijn pen, hield hem even hoog in de lucht, en sprak plechtig:
"De schoenmaker blijft bij zijn leest. En mijn leest," hij tikte met de pen tegen zijn voorhoofd, "is kolder verkopen. Want waar de kolder van het kabinet pijn doet, moet de mijne helen. Waar hun klucht ons verdeelt, moet de mijne verbinden."

En zo kwam het dat Pieter tóch zijn koffers dicht klikte en besloot af te reizen. Richting Domaine Sainte Marie. Richting het bonzende hart. Want satire zonder boodschap is lege lucht, maar satire mét een hart kan bergen verzetten.

En hij hoorde het nog één keer, duidelijker dan ooit: *boem… boem… boem.*

Het hart van Nederland, dat vroeg om meer dan kolder. Het vroeg om waarheid, in een jasje van lach.

PIETER REIST AF - ONDANKS WIM, FRANK EN HET KOLDERKABINET

Pieter zat nog steeds aan zijn keukentafel, terwijl de kranten zich om hem heen opstapelden als een papieren lawine. Elke voorpagina was een kolderieke kakofonie. Ministers die struikelden over hun eigen plannen, staatssecretarissen die met volle overtuiging “nee” en “ja” tegelijk riepen, en een premier die het land toesprak alsof hij de gebruiksaanwijzing van een broodrooster voorlas.

Juist op dat moment melden Wim Slotman en Frank Mosterd zich via Teams, de digitale vergaderapp. Zonder kloppen, zoals altijd. Wim zwaaide met een krant alsof het de vlag van een bevrijdingsleger was.
“Pieter! Jij hoeft helemaal niet naar dat Domaine Sainte Marie! Kijk toch eens: gratis kolder, elke dag! Dit kabinet doet jouw werk sneller dan jij ooit zou kunnen. Het enige wat jij nog hoeft te doen is een abonnement nemen!”

Frank, die altijd iets theatraler uit de hoek kwam, ging bij wijze van spreken op de stoel naast Pieter zitten, legde zijn digitale handen dramatisch op zijn borst en riep:
“Waarom reizen, Pieter? Waarom ploeteren? De kolder stroomt hier door de grachten, als paling in de palingsoep! Jij gaat straks in Frankrijk op zoek naar een mysterieus bonzend hart, terwijl hier in Den Haag het grootste bonzende hart van allemaal ligt – een hart dat bonst van pure, onversneden absurditeit!”

Pieter zuchtte. Hij keek naar berichten van de twee mannen die steeds zijn weg kruisen als komische onheilsprofeten. Wim met zijn krant, Frank met zijn dramatiek. Allebei overtuigd dat kolder het doel was, terwijl Pieter allang wist dat kolder slechts het middel kon zijn.

“Luister, heren,” antwoordde Pieter, terwijl hij plechtig opstond en met een theelepel op zijn koffiekopje tikte. “Er is een verschil tussen kolder die ontstaat omdat niemand meer weet wat hij doet – dat is de kolder van Den Haag – en kolder die je bewust smeedt, als spiegel, als lach die tot nadenken stemt. Mijn kolder moet helen. Hun kolder doet pijn.”

Wim was met stomheid geslagen. Alsof hij voor het eerst overwoog dat je met kolder ook iets nuttigs zou kunnen doen. Frank daarentegen sloeg de handen voor zijn ogen en riep: “Ach, Pieter, je bent een romanticus! Straks kom je terug met een bonzend hart, maar is er in Nederland niemand meer die naar jouw krant wil kijken, omdat de hele samenleving inmiddels één groot circus is!”

Maar Pieter voelde het alweer: *boem… boem… boem.* Zijn hart sloeg niet van angst, maar van overtuiging. En hij wist: dit geluid was groter dan alle kolder bij elkaar.

“Mijn lezers willen geen slap aftreksel van de werkelijkheid,” sprak hij vastberaden. “Ze willen een verhaal dat hen laat lachen én denken. Ze willen dat iemand hun hart een stem geeft. Dáárom ga ik. Want de schoenmaker blijft bij zijn leest, en mijn leest is kolder met een ziel.”

Hij klikte zijn koffer dicht en stapte richting zijn auto.

En terwijl hij de auto instapte, hoorde hij het bonzen nog één keer, luid en duidelijk: *boem… boem… boem.*

Het hart van Nederland. En hij wist: als hij dit mysterie kon ontrafelen, zou er misschien weer een kabinet komen dat niet alleen sprak, maar luisterde.

EEN DREIGENDE LEGENDE AAN HET FIRMAMENT

(waarin de bal rolt, het grind knarst en Greet verschijnt als dreigende komeet aan het firmament van Domaine Sainte Marie)

Hoewel deze ochtend zichzelf groter voordoet dan hij in werkelijkheid is – de zon schijnt wel, maar een beetje verlegen, alsof ze niet zeker weet of ze hier wel welkom is – bladert Pieter zijn aantekeningen. Niet dat er iets instaat over het deelnemersveld van het zevende Krassen Knarren Boulesroernooi. Nee, dat is hem stelselmatig onthouden. "Inzage? Jij?" had Marga – de altijd licht hysterische *Lady of the House Hyacinth* – hem digitaal smalend toegesist, terwijl ze met haar pink in de lucht een kop lauwe oploskoffie serveerde.

Maar Pieter heeft een bron. Een bron zo betrouwbaar dat zelfs het KNMI er jaloers op zou zijn. Greet. Krasse Greet uit de Jordaan. En zij heeft bevestigd: *"Ja jongen, ik kom. Zet de wijn maar koud, en haal dat grind maar vast recht, want ik ga gooien!"*

Die woorden, zo droog uitgesproken als een pak Liga in de volle zon, galmen na in Pieters hoofd. Hij heeft zelfs met eigen ogen de e-mail gezien waarin Marga, in haar typerende over-de-top-stijl, de reserveringsbevestiging heeft verstuurd: *"Lieve Greet, je bent van harte welkom in Domaine Sainte Marie – uiteraard verwachten wij stijl, klasse en discretie, maar bovenal jouw legendarische présence."*

En dát, weet Pieter, betekent dat het toernooi eigenlijk al gewonnen is, nog voordat de eerste bal de lucht in gaat.

DE VERSCHIJNING VAN GREET

Greet S., alias Krasse Greet, alias Dora van het illustere *Duo Dora en Nora*, is een fenomeen dat niet eenvoudig in woorden valt te vatten. Zodra ze haar mond opendoet, rolt de Jordaan eruit als een lopend buffet van levensliederen. Haar stem heeft iets dubbelzinnigs, iets *dubbelzingends* zelfs: een ballade die overgaat in een smartlap, en weer terug, zonder dat iemand precies doorheeft waar het ene eindigt en het andere begint.

"En dat," zegt Pieter zacht, terwijl hij zijn ogen over zijn bureau laat glijden alsof hij daar de toekomst van het toernooi in wil lezen, "is een gevaarlijke combinatie. Dubbelzinnig én dubbelzingend… dat kan levensgevaarlijk zijn op grind."

En hij heeft gelijk. Want Greet is een vrouw die met dezelfde vanzelfsprekendheid een bal gooit als een dweil hanteert. Haar hart van goud klopt in een ritme dat zelfs de zuurstokroze campinglampjes doet trillen. Haar handen kunnen niet stilzitten: waar Greet verschijnt, wordt het schoon. Niet alleen de campingstoelen, de partytent en het aanrecht, maar zelfs het geweten van menige campinggast krijgt opeens een poetsbeurt.

DE DREIGING

Maar er schuilt ook iets dreigends in haar komst. Niet alleen omdat ze de potentie heeft om de boulesbaan tot haar persoonlijke catwalk te maken. Nee, het is het bonzende hart – dat onzichtbare, onmiskenbare ritme – dat iedereen voelt zodra haar naam valt. Alsof de lucht even dikker wordt, de wijn sterker smaakt en het grind onder je voeten een eigen wil krijgt.

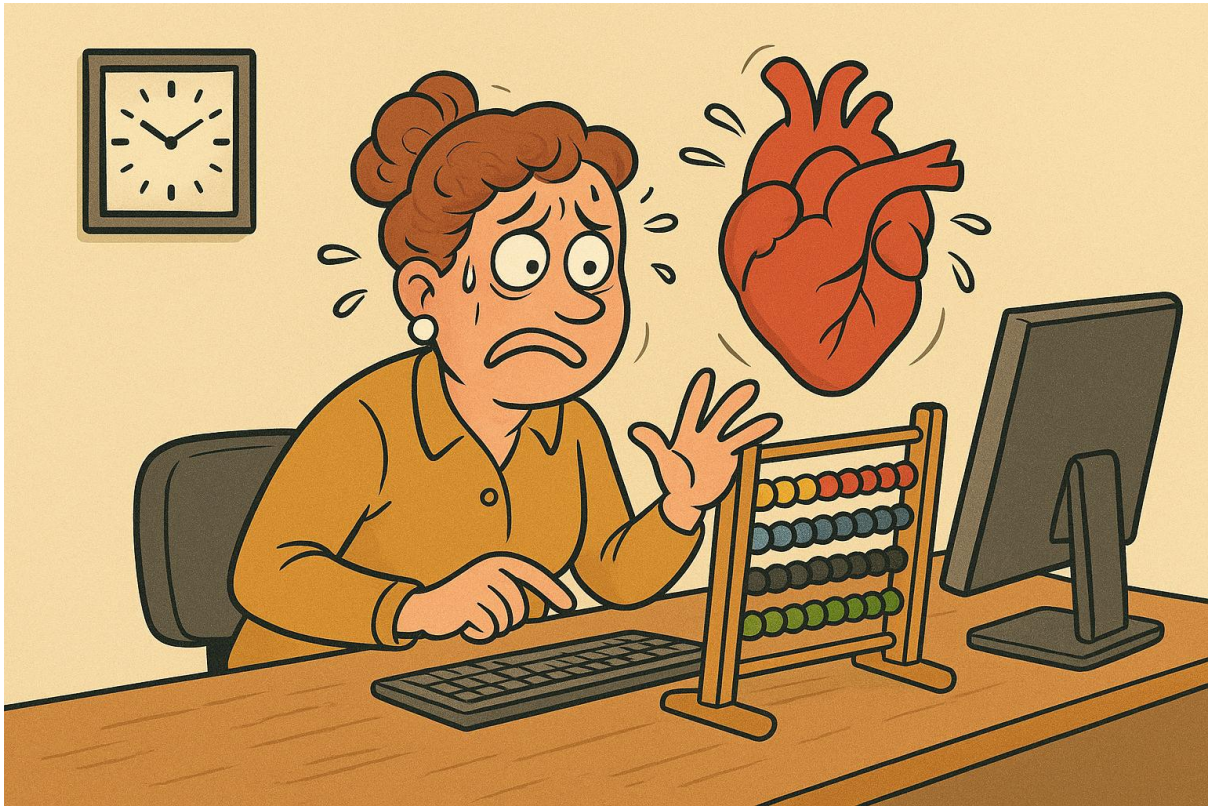
Pieter weet het zeker: waar Greet verschijnt, staat meer op het spel dan een spelletje boules. Het gaat om meer. Om verbondenheid. Om de vraag of je in dit leven nog wel écht met ballen durft te gooien. En vooral: of je bereid bent het hart te laten bonzen, ondanks alle risico's van uitglijden, falen of schrikbarend vals zingen.

DE BOODSCHAP

En zo hangt er, achter al het gelach, de wijn en het rollende grind, een serieuze ondertoon. Want misschien, heel misschien, gaat dit hele Krassen Knarren Boulesroernooi niet eens over wie de bal het dichtst bij het butje weet te leggen. Misschien gaat het erom wie durft te verschijnen zoals hij of zij is – met alle dubbelzinnigheid, grootspraak en schone schijn.

En Pieter? Hij schrijft in zijn notitieboek slechts één zin: *"Het bonzende hart laat zich niet sussen door een bevestiging van verblijf, noch door grind of grootspraak. Het wil rollen. Altijd."*

HET TELRAAM VAN HYACINTH

Hyacinth, the lady of the house – door intimi ook wel Marga genoemd – had zich tot voor kort geen seconde druk gemaakt om de komst van Pieter Pottenkijker en diens lieftallige metgezel. Wat zou zij zich ook druk maken? In De Verbroederij gold zij als de onbetwiste Koningin van de Kas, de Vorstin van de Verkoopbonnen, de Onwrikbare Grootmeesteres van de Grootboekhouding.

Maar toen kwam de telfout.

Eén lullig foutje. Eén verkeerde optelling op een factuur. En sindsdien, beste vrienden, is haar hartslag niet meer hetzelfde geweest.

Het begon onschuldig. Haar partner – laten we hem voor het gemak even De Telheer in plaats van Peter Volloper noemen – meende dat er een eenvoudig hulpmiddel nodig was. Eerst verscheen er een telraam in de bar. “Om even de kleingeldstromen te checken,” zei hij monter. Kort daarna stond er een tweede, naast haar computer, “voor de digitale balans.” En toen, alsof de ironie nog niet hard genoeg bonsde in haar borst, ook eentje in de keuken. Naast het peper- en zoutstel.

“Hyacinth,” sprak hij plechtig, “vanaf nu wordt elke rekening natellen jouw tweede natuur.”

En dáár zat nu net het probleem. Want wie natelt, telt ook zichzelf. En Hyacinth telde inmiddels haar hartslagen, elke bons als een onverbiddelijke herinnering aan haar fout. 72… 73… 74… *Bons!*

Het idee dat Pieter Pottenkijker, de man die zijn reputatie had gebouwd op het ongenadig doorzien van andermans grootspraak en geritsel, dit zou ontdekken, joeg haar op de vlucht. Hoe kon ze hem onder ogen komen? Hoe kon ze uitleggen dat de Lady of the House – zij die altijd alles wist – door een bitterbal de das werd omgedaan?

Ze overwoog creatieve oplossingen.

- Zich ziekmelden? Te doorzichtig.
- Een reis naar Curaçao boeken? Te duur.
- Een list verzinnen waarbij de telfout de schuld van de barcomputer werd? Te ongeloofwaardig (zeker omdat de barcomputer al drie jaar in slaapstand stond).

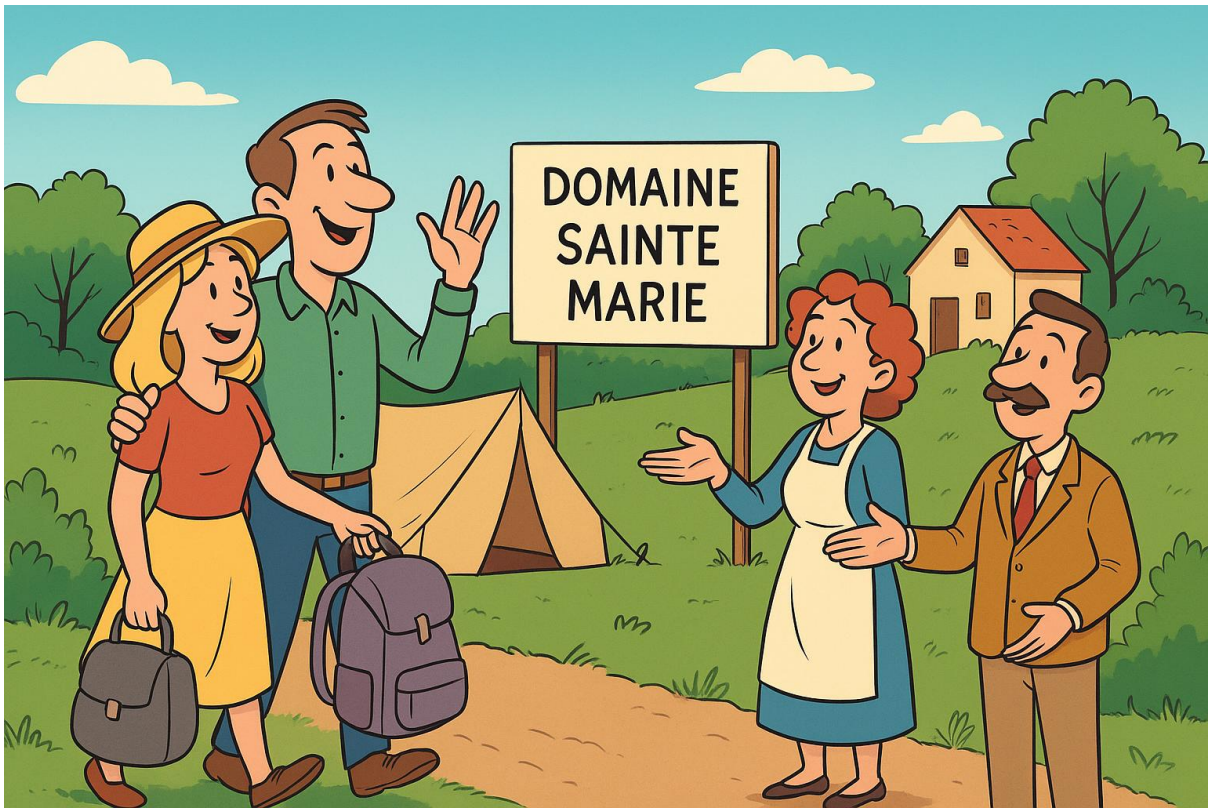
Elke strategie die ze verzon, ketste af op de meedogenloze logica van het telraam. En terwijl de gekleurde kraaltjes heen en weer tikten, voelde Hyacinth haar hart meedoen. Tik. Tok. Bons.

De serieuze ondertoon van dit alles? Een telfout is nooit zomaar een telfout. Het is een splinter in het ego, een herinnering dat perfectie niet bestaat en dat zelfs de Lady of the House soms de verkeerde kraal verschuift.

En misschien, heel misschien, dacht Hyacinth in een zeldzaam moment van rust: het is niet Pieter Pottenkijker die ik moet vrezen. Het is mijn eigen bonzende hart.

Maar toen De Telheer vanuit de keuken riep: “Marga! Vergeet je niet de boodschappenbon te natellen?”… toen schoot haar hartslag weer door het plafond.

DE REIS VAN DE ONWAARSCHIJNLIJKHEID

Pieter had zijn koffers gepakt alsof hij op expeditie naar de Himalaya vertrok. Twee weken kamperen in Frankrijk vereisten immers minimaal drie paar wandelschoenen, zes zaklampen, een voorraad paracetamol groot genoeg om een middelgrote stad te verdoven, en – voor de zekerheid – een kompas dat hij ooit bij een benzinepomp cadeau had gekregen. Zijn lief keek hem liefdevol aan en zei niets. Zoals altijd wist zij: Pieter laat zich pas onderweg corrigeren door de realiteit, en nooit door gezond verstand.

De route was even verrassend als soepel. Geen files, geen politie die vroeg waarom er een opblaasbare flamingo op de achterbank zat te zwaaien, en zelfs geen wolk die het waagde om een drupje regen te laten vallen. Het leek wel alsof het universum voor één keer had besloten dat Pieter en zijn lief een VIP-lane verdienden. Een lane die liep van Brussel, via Troyes, rechtstreeks naar Treteau.

En toch, hoe onopmerkelijk ook, Pieter voelde zich alsof hij zojuist een wereldrecord had gevestigd. “Wij hebben,” zo sprak hij met de sonore stem van een staatsman die zijn volk toespreekt, “de grootste prestatie geleverd die men kan leveren: reizen zonder enig verhaal waardig obstakel. Het is een heroïsche tocht geweest door… ja, door de leegte van gemak.”

Bij aankomst op Domaine Sainte Marie gebeurde er iets wat Pieter later als “het subtiele ontvangstcomité” zou betitelen. Geen fanfare, geen erehaag van dorpsbewoners, geen loslopende lama met vlaggetjes in zijn bek. Maar wel Marga, de onverstoorbare gastvrouw; Hyacinth, “the lady of the house” die zelfs met een theedoek over haar schouder een

zekere koninklijkheid uitstraalde; en Peter Volloper, die zijn naam eer aandeed door werkelijk alles in de omgeving op zijn gemak te nemen, inclusief Pieter zelf.

Daarna was er de plechtigheid van het installeren in hun verblijf. Kampeerders weten: het moment waarop je tas in een kast schuift en je tandenborstel naast de wasbak legt, is het moment waarop je voor even de illusie hebt dat je het leven in eigen hand hebt. Het hart bonst, niet van inspanning, maar van verwachting.

De wetenschap dat er die avond gedineerd zou worden in De Verbroederij maakte de zaak compleet. Geen gedoe met pannetjes, geen strijd met aansteker en gaspit, geen vlammen die per ongeluk wenkbrauwen reduceren tot as. Nee, alleen de wetenschap dat men ergens op je rekent, dat er een stoel klaarstaat en een maaltijd bereid. In dat besef gloort de ware luxe.

DE BOODSCHAP ONDER HET LACHEN

Soms is het grootste avontuur dat er níét gebeurt wat je vreesde. Geen files, geen storm, geen ruzie over de weg. Gewoon aankomen. Het is een les die Pieter bijna over het hoofd had gezien in zijn drang om van elk feit een heroïsche legende te maken: dat geluk soms schuilt in het ontbreken van drama. Het Mysterie van het Bonzend Hart fluistert: *niet elke reis hoeft een verhaal van strijd en triomf te zijn – soms is het eenvoudigweg de zachte landing die telt.*

DE INVASIE VAN DE KRASSE KNARREN

Het begon allemaal zo vredig. Pieter en Adri, zijn lief, zaten loom achterover in hun stoelen, net geïnstalleerd en tevreden na het ritueel van koffers open, kleren half uitgepakt en tandenborstel strategisch gepositioneerd. De lucht trilde van belofte, een zacht ruisen door de bomen, en het gelach van Sonja — die vrouw die men zelden ziet zonder dat de Staatsraad aan haar zijde kleeft. Alleen ditmaal… nergens een Staatsraad te bekennen. Een fenomeen dat zo zeldzaam was dat het in sommige culturen gold als voorteken van ofwel regen, ofwel wereldoorlog.

Maar toen.
Toen sloeg de stilte stuk als een wijnglas onder de hielen van een bruiloftsgast.

Marga, alias *the lady of the house Hyacinth*, kwam de hoek om. Niet zomaar wandelend, maar met de gezwinde tred van een dorpsomroeper die zojuist te horen had gekregen dat er gratis bier was in de dorpskroeg. En zij bulderde, niet sprak, maar proclameerde:
“NU IS HET GEDAAN MET DE RUST!”

De echo moet zich tot in Lyon hebben laten horen, en er gaan geruchten dat in een moskee nabij Clermont-Ferrand de imam even stopte en dacht: *dat is pas projectie.*

In haar kielzog verscheen Krasse Greet in haar camper. Krasse Greet, een naam die al bij introductie de belofte van chaos en ballen in zich draagt. En jawel: amper uitgestapt of zij begon luidruchtig over ballen, ballen poetsen, ballen leggen en een tentje opzetten. En

omdat Krasse Greet nooit een tent *opzet*, maar altijd een kampement *vestigt*, duurde het niet lang of de toon was gezet. En de tent ook.

Gelukkig was daar Peter Volloper. De man die je met gemak een luchtbed in vijf seconden ziet opblazen en tegelijk een gesprek voert over de geopolitieke situatie in Burkina Faso. Hij hielp, niet zonder theatrale zuchten, bij het tot leven wekken van Greetjes fonkelnieuwe tent. Geen iglo, geen tunneltje. Nee, dit was een luxe villa van zeildoek, met meer compartimenten dan de gemiddelde Vinex-woning.

Toen, alsof het script van deze komedie nog niet vol genoeg zat, verscheen de Staatsraad himself. Hij had zich opgehouden bij een of andere kwalificatie van snelle auto's — details die voor hem van staatsbelang waren, maar voor de rest van de wereld het equivalent van kijken naar een draaiende wasmachine.

En hij kwam niet alleen. Daar was ook Dick Vlieg, beter bekend als opperhoofd van Vorts' Vliegenvlugge Escortservice, en in sportieve kringen gevreesd onder de bijnaam Dick de Ketser, vanwege een boulestechniek die meer weg heeft van biljarten met kanonskogels.

Pieter fronste, keek rond en wist binnen drie tellen: dit wordt geen gewoon toernooi. Dit wordt het zevende Krasse Knarren Boulestoernooi der Boulestoernooien. Staatsraad Van der Molen had niet zomaar het neusje van de zalm weten te strikken, maar de hele vismarkt.

En inderdaad, er ging al een verhaal rond dat Nico Snor — finalist van het vijfde toernooi — bij het horen van dit nieuws spontaan zijn koffers had gepakt. Hij was inmiddels spoorloos, al fluisterde men dat zijn snor nu ergens gedrukt in het noorden op een stoepje zat, met de melancholie van een kat die te laat doorhad dat het blikje tonijn leeg was.

DE BOODSCHAP VAN DIT ALLES

Het Mysterie van het Bonzend Hart leert ons dat zelfs de meest vredige rustplaats niet immuun is voor de komst van vrienden, karavanen, ballen en bravoure. Het leven laat zich niet plannen als een stille middag onder de bomen — er is altijd iemand die om de hoek komt zeilen met een proclamatie. De kunst is niet om die drukte te vermijden, maar er middenin te gaan staan en erom te lachen. Want soms is het lawaai van anderen precies het ritme waar je eigen hart zich in hervindt.

DE DAG VAN DE GEKAPTE EIKEN

Het was vroeg in de ochtend, die eerste volle dag in Treteau. Vroeg, zoals alleen Pieter vroeg kon zijn: een tijdstip waarop zelfs de hanen nog bedachten of ze zouden kraaien of liever een uurtje snoozen. Terwijl de overige campinggasten lagen te ronken als harmonicaspelers op hun rug, stapte Pieter de wereld in. Niet om broodjes te halen, nee, dat zou te gewoontjes zijn voor een chroniqueur van het onwaarschijnlijke. Hij ging *onderzoeken*.

En wat viel hem op? Bomen. Of beter gezegd: géén bomen. Daar waar ooit majestueuze eiken, populieren en lindes hun kroon verhieven alsof ze de hemel zelf te lijf gingen, stond nu… leegte. Een zomerstorm had eind juni korte metten gemaakt met hun hoogmoed. De stamvaders van de Route Bleu waren geveld alsof ze simpele luciferstokjes waren.

Nu moet u weten: die bomen waren niet zomaar bomen. Het waren de coulissen van het middeleeuwse toneel, waar ridders met hun maîtresses in de schaduw de *praktijklessen* "bloemetje en bij" uitvoerden. Zonder die bomen, zo besefte Pieter, werd de situatie penibel: het toneel van de liefde lag open en bloot. En de liefde, beste lezer, is prachtig – maar niet altijd geschikt voor matineevoorstellingen in het volle zonlicht.

Zeker, er waren alternatieven. De maisvelden bijvoorbeeld. Hoog, groen, geheimzinnig. Maar ook riskant. Want wie zich daar overgaf aan de drift der natuur, liep het risico letterlijk en figuurlijk *weggemaaid* te worden. En stel u voor: half verscholen in de stengelzee, met enkel nog een verloren schoen als stille getuige van passie – dat zou zelfs voor Pieter te tragikomisch zijn.

Zoals altijd kwam de oplossing in de vorm van ondernemerszin. Want waar anderen enkel verlies zagen, rook Pieter kansen. Waarom zou Dick de Ketser van Vorts' Vliegende Escortservice geen boomkwekerij openen als bijvangst? Bezorgd binnen 24 uur, inclusief montage en een optioneel bijzetbankje. En Piet de Gieter, de tuinman van Domaine Sainte Marie, kon de jonge scheuten koesteren met liefdevolle waterstraaltjes. Zo groeide er in Pieter's geest een nieuw ecosysteem van liefde, lust en logistiek.

Plots moest Pieter denken aan Cornelis Vreeswijk. U kent dat lied wel, over de haan en de hen. De haan wilde de hen wel, maar dan graag zonder kleren aan. Een wijsheid die eeuwen overleefde. En zie, hier in de open velden van Treteau gold precies hetzelfde. De natuur vraagt niet om gordijnen, maar wel om moed. Want buiten vrijen kan, ja, maar dan wél in het volle zicht van de samenleving.

En daar ligt de ondertoon, het serieuze mysterie van deze komedie: de bomen waren ooit het alibi van de liefde, maar nu is er geen schuilplaats meer. De vraag die overblijft is simpel en groots tegelijk: durven wij lief te hebben zonder masker, zonder schaduw, zonder boom om ons achter te verschuilen?

Oftewel: het bonzend hart klopt luider in de open lucht.

ORANJEKOORTS

Er zijn zondagen waarop de wereld in balans lijkt: de was wappert in de wind, de koffie pruttelt in de pot en de buurman knoeit bescheiden met de hogedrukspuit. En er zijn zondagen waarop de wereld compleet ontspoort. Vandaag, waarde lezer, is het laatste het geval. Want niets, maar dan ook werkelijk niets, staat nog in het teken van het komende Krasse Knarren Boulestoernooi. Alle ballen zijn terzijde gelegd, want er heerst Oranjekoorts.

Zandvoort gonst, de duinen daveren, en zelfs de meeuwen vliegen in formatie alsof ze op de Red Bull-payroll staan. De lucht ruikt naar zonnebrand, patat met mayonaise en een vleugje verbrand rubber. En midden in dit decor treden onze protagonisten aan: Peter Volloper – spreek zijn naam hardop en je voelt al dat hij minstens een halve liter motorolie door zijn aderen heeft stromen – en Staatsraad Van der Molen. Ja, u leest het goed: ook de Staatsraad, doorgaans meer thuis in muffe dossiers en gemeentelijke notulen, schuift al zijn verplichtingen opzij om zich te laven aan het gebrul van 1000 pk.

“Het hart, Peter, het hart bonst sneller bij dit geweld!” roept de Staatsraad, terwijl hij met een oranje sjaal zwaait die zo groot is dat je er ook een gemiddeld tuinhuis mee zou kunnen afdekken.

“Inderdaad, Staatsraad,” brult Peter Volloper terug, “wie de slipstream van Verstappen voelt, heeft geen therapie meer nodig!”

En zo staan ze daar, twee heren in de herfst van hun haarlijn, grootsprekender dan ooit. Want dát is wat Formule 1 doet: het wekt de Grootspraak. Ineens is iedereen strateeg. Iedereen weet beter dan de bandenleverancier. En iedereen, werkelijk iedereen, heeft ooit bijna een kartwedstrijd gewonnen.

De dames, daarentegen, hebben een ander programma. Zij worden geacht zich aan te sluiten – of, als de decibellen ondraaglijk blijken, zich te verpozen op een brocante markt in de luwte van een kerkplein, waar oude koffiemolens, vergeelde ansichtkaarten en spiegels die altijd te eerlijk zijn, de boventoon voeren.

Daar, tussen het kantwerk en de geëmailleerde koffiekannen, ontstaat een ander soort grootspraak. Want grootspraak, beste lezer, beperkt zich niet tot pk's en pitstops. Ook in de brocante-arena klinkt het: "Deze stoel is Louis XVI!"

"Maar mevrouw, dat is IKEA 1998…"

En toch, men gelooft. Want de mens gelooft graag in de illusie van iets groters dan hijzelf.

En daar schuilt het Mysterie van het Bonzend Hart: grootspraak is niet slechts overdrijving, het is een manier om de leegte te vullen, de twijfel te maskeren, het alledaagse te ontstijgen. Of dat nu gebeurt langs het circuit van Zandvoort of tussen de koffiekannen op de brocantemarkt.

DE SERIEUZE BOODSCHAP?

We lachen om grootspraak, we relativeren het met een knipoog. Maar achter die borstklopperij klopt een verlangen: om gezien te worden, om ergens bij te horen, om iets van betekenis te ervaren. Of dat nu is in de slipstream van Max of bij het afdingen op een gehavende broodtrommel uit 1923.

En zo eindigt deze zondag niet met een winnaar of een koopje, maar met de constatering dat het bonzende hart – of het nu van grootspraak, liefde, trots of illusie klopt – ons allemaal vooruit stuwt.

En morgen? Morgen hervatten we met de start het Krasse Knarren Boulestoernooi. Want zelfs een Staatsraad moet op tijd zijn voor zijn eerste werpronde.

KNARREN, KNETTERREGEN EN KNETTERENDE SNAREN

Waarin Staatsraad Van der Molen het Onmogelijke Flikt, Pieter zijn adem inhoudt, en Hans, “The Guitar Man”, de regen tot muziek transformeert.

De lucht stond deze zondagmiddag bol van dreiging. Geen regenbui van pijpenstelen, maar van hele verwarmingsbuizen, rioleringsbuizen en, naar sommigen beweerden, zelfs de afvoer van een compleet Haags flatgebouw. En juist dáár, op het modderige terrein van het Krasse Knarren Boulestoernooi, voltrok zich een wonder.

Waar Pieter al jaren vergeefs probeerde een muzikale legende binnen te hengelen voor zijn toernooi, daar tikte Staatsraad Van der Molen achteloos met zijn vulpen op een envelop en *hopla!* - alsof hij niet slechts staatsraad maar ook hofleverancier van muzikale epiek was - daar verscheen hij: Hans, “The Guitar Man” uit Den Haag.

Niet zomaar met een gitaar onder de arm. Nee, Hans draagt zijn instrument zoals een ridder zijn zwaard draagt. Alsof hij ieder moment het onweer kan splitsen met een akkoordprogressie in de stijl van Mark Knopfler zelf. En naast hem, stralend als een podiumspot in de regen: Carmen.

Pieter kneep zijn ogen samen. *Het kan niet. Het mág niet. Dit is te veel van het goede. Dit is… ja, dit is Staatsraad-magie.*

DE KRASSE KNARREN IN VERVOERING

De knarren, gehard door decennia ervaring met knikkers, biljarten, jeu de boules en ander existentieel knikkerwerk, keken ademloos toe. Klaas Goedgemutst, de altijd opgewekte filosoof van het toernooi, liet pardoes alles uit zijn handen glijden. Niet omdat hij een beperking heeft - die vermeldt hij nooit, want daar schiet je toch niets mee op - maar omdat hij niet wist of hij in de modder stond óf op het voorplein van de Royal Albert Hall.

“Dáár staat-ie,” fluisterde Klaas, “een man die geen gitaar heeft uitgevonden, maar er wel een tweede adem in blaast.”

Hans zette één akkoord in. Eén. De regen hield even zijn adem in. De knarren ook. Het was alsof iedere druppel water dacht: *verhip, laat ik even op de maat vallen.*

PIETER, DE PLAATSVERVANGER

En Pieter? Ach, Pieter. Hij stond er wat beteuterd bij. Als plaatsvervangend toernooidirecteur had hij het de voorgaande edities “best aardig” gedaan. Hij had deelnemers binnengehaald die zich meer lieten leiden door de bitterballen dan door hun bouletalent, maar toch: een veld was een veld.

Maar wat de Staatsraad nú geflikt geeft… dat grenst aan het bovennatuurlijke. Een deelnemersveld dat uitdijt als een olievlek op een slecht onderhouden polderweg. Namen die Pieter zelf niet eens durft te dromen. Hij zou hooguit durven hopen op een vergeten accordeonist uit Appingedam of een mondharmonicaspeler uit Zaltbommel. Maar dit? Hans en Carmen!

DE BOODSCHAP IN DE MODDER

Het wordt hilarisch, natuurlijk. Dat weet Pieter inmiddels zeker. Boules die door de regen veranderen in modderballen. Knarren die hun pet verliezen in de plassen en ze als improvisatiedobbers terugvinden. Staatsraad Van der Molen die plechtig verkondigt dat *“een regenbui slechts een verticale ovatie van de hemel is”*.

Maar onder het gelach schuilt iets groots.
Een waarheid die zelfs het Bonzend Hart van de titel doet trillen: Datgene waar je zelf al jaren vergeefs naar grijpt, kan een ander met een achteloze zwaai voor je neerzetten. En dat is niet erg. Want soms gaat het niet om wie het voor elkaar krijgt, maar dat het gebeurt.

Pieter kijkt naar Hans, die met een zeldzame glimlach zijn snaren beroert. Hij kijkt naar Klaas, die een boulesbal oppakt alsof hij een relikwie vast heeft. Hij kijkt naar Staatsraad Van der Molen, die niet groots sprak maar groots handelde.

En hij wist: het toernooi, het leven, de muziek - ze zijn allemaal hetzelfde. Het is vallen, opstaan, en soms - heel soms. - komt er iemand die de regen in akkoorden weet te vertalen.

DE PARADE VAN DE BADJASSEN

Wie denkt dat de pracht van Versailles of de triomftochten van de Romeinen onnavolgbaar zijn, vergist zich. Want iedere ochtend op de camping voltrekt zich een spektakel van epische allure: de Parade der Badjassen.

Het begint zachtjes. Een rits die opengaat, een caravandeur die piept, slippers die knarsen over het grind. Dan, alsof een onzichtbare tamboer-majoor het sein geeft, komt de stoet op gang. Mannen, vrouwen, kinderen – allemaal in hun meest intieme uniform: de badjas.

De een schrijdt in smetteloos wit, alsof hij rechtstreeks uit een vijfsterrenhotel is weggelopen en toevallig hier beland. De ander kiest azuurblauw, fris en licht als een zomerse lucht. Er zijn groene, rode, gestreepte en gebloemde varianten. En een enkeling durft zelfs de regenboog, die als wandelend symbool van hoop door de ochtendnevel schrijdt.

Maar het zijn niet alleen de badjassen die spreken. Nee, het is de complete verschijning. Verward haar dat verraadt dat de drager de nacht in een centrifuge heeft doorgebracht. Ongeschoren kinnen waarop het grijs zich als ochtendmist nestelt. Sommigen kijken strijdlustig, klaar om de douches te veroveren, anderen bewegen zich half-dromend alsof ze de slaap nog niet hebben losgelaten.

Eenmaal bij het douchegebouw voltrekt zich het mysterie van de metamorfose. Zoals een auto de wasstraat binnenrijdt, grauw en bevlekt, en er glanzend en geurig weer uitkomt, zo verdwijnen de campinggasten achter de dampende deuren. Minuten later treden ze naar

buiten: glimmend, stralend, fris. Badjassen worden achteloos om de schouders geslagen, en wie goed luistert hoort een denkbeeldige fanfare bij iedere deur die openspringt.

En toch, onder dit komische tafereel schuilt iets groters. Want de Parade der Badjassen is meer dan een praktische wandeling naar de douche. Het is een ritueel, een stille bevestiging van ons mens-zijn. Hoe verschillend in kleur, stijl of snorrenstand we ook zijn – we delen allemaal dezelfde behoefte: ons verfrissen, opnieuw beginnen, elke dag weer.

Het bonzend hart klopt niet alleen in liefde of grootse gebaren, maar juist ook in de eenvoud van dit dagelijkse ritueel. Daar, tussen natte tegels en beslagen spiegels, wordt de mens telkens opnieuw geboren.

En Pieter, die dit alles aanschouwt, mompelt terwijl een heer in knalgele badjas met eendenslippers voorbij schuifelt: “De ware majesteit der mensheid openbaart zich niet in kroon of zwaard, maar in de badjas bij de wasstraat.”

DE DELTAWERKEN VAN VOLLOPER EN DE VERBROEDERIJ ALS ARK

Waarin de regen niet ophoudt, Peter Volloper zijn eigen Deltawerken bouwt, en Hans “The Guitar Man” de wolken een roze rand geeft.

Er zijn buien, en er zijn *buien*.
De gemiddelde Hollander kent ze wel: een drupje op de fiets, een plens op het terras, hooguit een natte sok. Maar wat er losbarstte na de komst van Hans, The Guitar Man uit Den Haag, was van een andere orde. Geen gewone wolkbreuk, maar een hemelsluier van eindeloos verdriet en vreugde - een wolk zo roze van romantiek en zo donker van nattigheid dat de meteorologen van dienst hun meetapparatuur collectief hebben ingeleverd en bij de lokale kroeg een borrel zijn gaan drinken.

Want ja, Hans en zijn Carmen hadden het toernooi op een roze wolk gezet.
Alleen bleek die wolk vooral te bestaan uit 3.000.000 liter hemelwater, uitgestort van zondagmiddag iets na vijven tot maandagochtend rond zes uur.

PETER VOLLOPER EN DE DELTAWERKEN 2.0

Terwijl de campinggasten druk in de weer waren met plastic zeilen, pannendeksels en geïmproviseerde roeispanen, stond Peter Volloper op het terras van De Verbroederij in een heroïsche pose. Geen cape om de schouders, maar een hark in de hand.

Met ferme halen trok hij een rivierbedding door het grind. Links kwam het water op, rechts liet hij het weer ontsnappen. Een daad van zodanige grandeur dat menige ingenieur van Rijkswaterstaat spontaan naar huis is gegaan om zijn diploma te versnipperen. “Ik dacht dat

ik iets van waterbeheer begreep," zei een toeschouwer, "maar na Volloper voel ik me slechts een natte amateur."

MARGA, DE HYACINTH VAN HET HUIS

En waar Peter harkte, daar escorteerde Marga.
Niet zomaar Marga. Nee, Marga, the lady of the house Hyacinth, die met vaste tred en een zaklamp in de hand gasten door de keuken loodste, terwijl de golven hun enkels likten.

Als een eigentijdse Florence Nightingale leidde ze een stoet van drijfnatte gasten door een hindernisbaan van emmers, pannen en vaatdoekjes. Een enkeling gleed uit op een natte theedoek, maar werd met de zachte doch dwingende hand van Marga overeind geholpen. En eenmaal veilig binnen… daar wachtte een driegangenmenu. Voor eigen rekening, vanzelfsprekend. Want zelfs in tijden van overstroming geldt: er moet gegeten én afgerekend worden.

DE ROZE WOLK DIE BLEEF DRUPPELEN

En toch… tussen al dat natte, hilarische en soms ronduit over de top gedoe, blijft de belofte van het zevende Krasse Knarren Boulestoernooi onaangetast in zijn glorie. Want Hans zal spelen.
Hij zal spelen alsof de regen niets anders is dan percussie. Alsof iedere druppel een extra snaar is die de lucht vult met resonantie. En naast hem, Carmen, die met een glimlach zingt alsof ze de regen niet voelt, maar enkel de roze wolk waarop ze samen drijven. En mocht Carmen even niet zelf kunnen of willen zingen, dan is er altijd nog Krasse Greet, de Jordaanse vrouw van het hete levenslied.

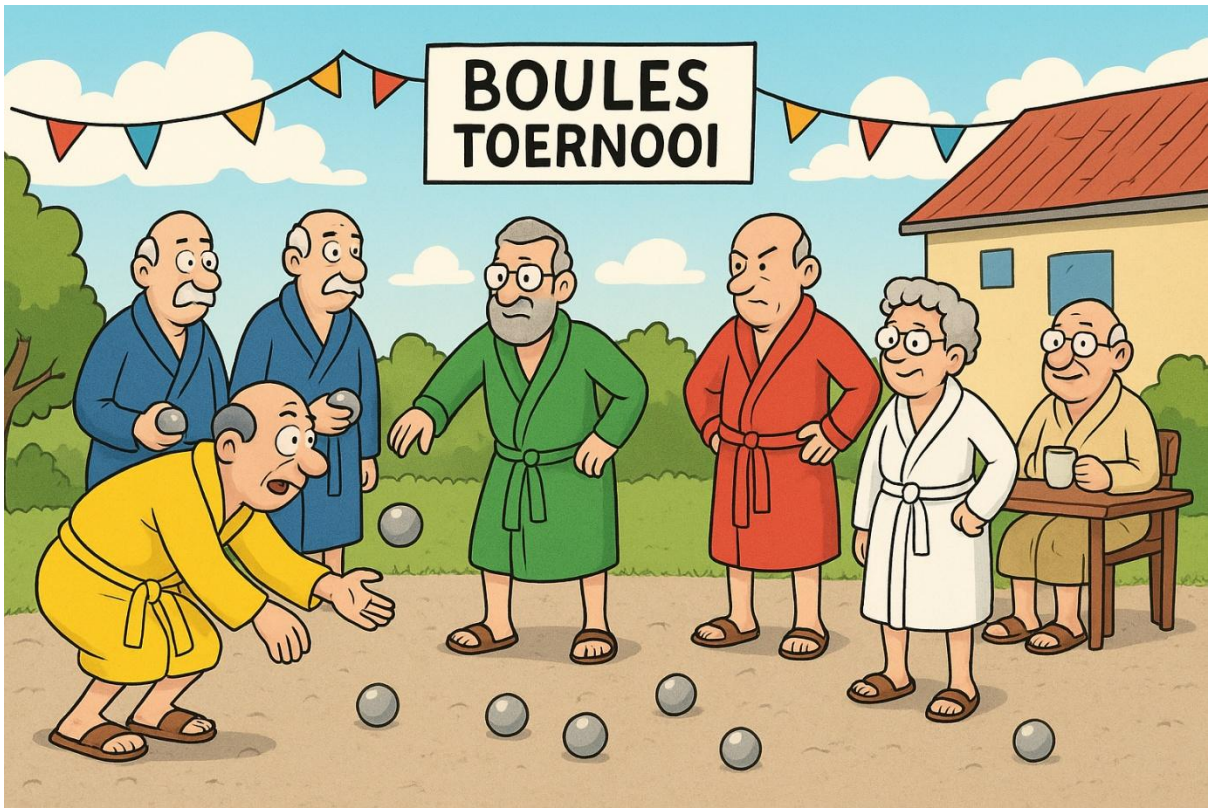
En dus weet iedereen:
Dit wordt geen gewone editie van het Krasse Knarren Boulestoernooi. Dit wordt een editie die gebeiteld staat in regen, muziek en moedige harkslagen.

DE SERIEUZE ONDERTOON

Want waar de regen een vloek lijkt, brengt hij saamhorigheid. Waar de modder hinderlijk is, ontstaat vindingrijkheid. En waar je denkt: *dit kan niet meer*, daar klinkt plots een gitaarakkoord dat alles weer licht maakt.

Zo wordt het toernooi gezegend.
Niet ondanks de regen, maar dankzij.

DE TRIOMF VAN DE KRASSE KNARREN

Er zijn toernooien, er zijn kampioenschappen, en er is het Krasse Knarren Boulestoernooi. Het zevende alweer – een getal dat bij sommigen doet denken aan de zeven wonderen van de wereld, en bij anderen aan de zeven hoofdzonden. In Treteau gaat het om iets dat daar tussenin zweeft: eeuwige roem. Zij het roem die hooguit standhoudt tot het volgende toernooi, waarna het geheugen van de mensheid weer reset als een campingrouter in de regen.

De opening is traditiegetrouw plechtig en toch knullig: het koffieboulen. Want wat is een toernooi zonder koffie? Geen enkel Fransman of Nederlander die erover nadenkt een boule te werpen zonder cafeïne in de aderen. En zie: een rij tafeltjes, dampende koppen, plastic lepeltjes die al na drie roeren buigen, en matadoren die met vastberaden blik hun broodje met confituur verorberen alsof het een strategisch wapen betreft.

Maar dan de deelnemerslijst. Twintig? Nee, tweeëntwintig! Tweeëntwintig strijders die elkaar te lijf gaan met metalen kogels die soms meer schade kunnen aanrichten aan de tenen van de tegenstander dan aan diens tactiek. Pieter houdt zich in. Geen namen noemen, want in deze contreien is het overslaan van een deelnemer vergelijkbaar met heiligschennis. Voor je het weet is er ruzie bij de afwas of sabotage van het stroompunt.

Toernooidirecteur Staatsraad Van der Molen – de onbetwiste Napoleon van de boulesbaan – regeert de dag als een bok op de haverkist. Op elke vraag heeft hij een antwoord, en hoe onzinnig ook, iedereen knikt alsof hij de Waarheid zelf uitspreekt. “Moet er een toss zijn?” – “Uiteraard!” “Mag je twee keer gooien?” – “Soms!” “Zijn er regels voor pruimentaart?” –

“Ongetwijfeld, maar niet vandaag.” Want ja, de pruimentaart ontbreekt. Schande. Terwijl de pruimen op Domaine Sainte Marie met emmers tegelijk van de bomen vallen, blijft de taart achterwege. Maar misschien, zo filosofeert Pieter, is dat juist de kern van traditie: dat er altijd iets ontbreekt.

En dan de regels. Ach, de regels. Zoveel, zo grillig, zo ondoorgrondelijk, dat men eigenlijk een Encyclopaedia Boulistica zou moeten meedragen om elke ronde foutloos te voltooien. Het grootste raadsel is altijd weer die laatste bal. Moet je hem gooien als je al voorligt? Het advies, dat als een geheim dogma van generatie op generatie wordt doorgegeven, luidt: “Gooien! Maar zo ver mogelijk naast de baan.”

En toch, onder dit groteske spel van koffie, kogels en kromme wijsheden ligt de waarheid. Want het gaat niet om winnen of verliezen, niet om regels of ruzie, zelfs niet om pruimentaart. Het gaat om het samenzijn. Om het lachen wanneer de boule de verkeerde kant oprolt. Om de verhalen die achteraf verteld worden, dikker aangezet dan een Franse saucisson.

Het bonzend hart van het toernooi klopt niet in de score, maar in de vriendschap die elke keer opnieuw wordt gegoten in de stalen klank van vallende boules.
Of, zoals Pieter zachtjes mompelt wanneer de eerste ronde begint en de ballen kletterend op het grind landen: “Eeuwige roem duurt kort, maar het plezier – dat kan een zomer lang mee.”

DE BOLIDE VAN ROB

Ah, het Mysterie van het Bonzend Hart kent geen rustdagen, geen maandag als maandag, want elke dag is een bonkende symfonie van grootspraak en absurditeit.

En zo geschiedt het dat het Krasse Knarren Boulestoernooi, die edele strijd om roem en eer, ineens naar de achtergrond schuift. Niet omdat de knarren zelf het laten afweten – nee, die gooien hun boules nog steeds met de gratie van een gladiator en de precisie van een blinde postbode – maar omdat er plotseling, jawel dames en heren, een Formule 1-race wordt gehouden op Camping Domaine Sainte Marie.

En wie zit daar achter het stuur? Niemand minder dan **Rob Handyman**, de ongekroonde alleskunner, de sleutelaar des zomers, de man die niet alleen een lekkende kraan dichtdraait maar ook met hetzelfde gemak de ruimtevaart zou kunnen hervormen. Vandaag echter heeft hij zijn oog laten vallen op een bolide, zij het een grasbolide, losgepeuterd bij Marga, alias Lady Hyacinth, de majesteit van het campingrijk.

Wat volgt is pure waanzin. Bob scheurt over het gras alsof hij op Zandvoort zelf de ereronde rijdt. De boterbloemen vliegen in het rond als confetti, grassprietjes worden tot moes gereden en elke bocht wordt genomen met het kabaal van **tien F-35's die gelijktijdig opstijgen**. Campinggasten grijpen hun oren, kinderen houden hun adem in, en zelfs de merels op de heg zingen een toontje lager.

Pieter – chroniqueur, filosoof, en ridder van het gezonde verstand – overweegt even zijn drone in te zetten om de bolide van Bob genadeloos te stoppen. Maar net wanneer hij de

gedachte koestert de technologie der toekomst op de anarchie der grasrace los te laten, houdt het geraas op. Niet door ingrijpen, niet door wijsheid of interventie, maar simpelweg omdat de tank leeg is. De benzine – de ware scheidsrechter der menselijke grootspraak – trekt de stekker eruit.

En zo keert de stilte terug. Een stilte die, zoals altijd, luider spreekt dan welk motorengebrul ook. Want is dat niet de les van het Bonzend Hart? Dat zelfs het luidruchtigste vertoon slechts tijdelijk is, dat lawaai vergaat maar rust blijft?

Of, zoals de staatsraad het zou zeggen: “U kunt wel de wereld platscheuren, maar zonder brandstof komt u niet verder dan de eerste bocht.”

DE KOP IS ERAF!

Men zegt wel eens: *de kop is eraf* en daarmee bedoelt men doorgaans dat de eerste hindernis genomen is. Maar in de kronieken van het Bonzend Hart betekent het dat de trommels der verwachting beginnen te bonzen, dat het zweet der spanning zich vermengt met de geur van pastis en zonnebrand, en dat de Krasse Knarren hun ware gezicht tonen.

Het toernooi was nog maar amper begonnen of het hing erom. Zou Kees van Saar met zijn onberispelijke scheiding en Carin Poedel – de vrouw die nog maar gisteren in Nederland een Mini-Maxi kampioenschap had gewonnen samen met haar kleinzoon – op tijd arriveren? Men fluisterde al dat zij via de nachtelijke TGV waren gekomen, gezeten in een coupé vol boulers die hun ballen als knuffels in de armen hielden. En jawel, ze kwamen op tijd. Keurig. Alsof de klok zelf even stil had gestaan om hen een vleugje grandeur te gunnen.

De eerste partijen, zo werd verteld, waren een toonbeeld van kameraadschap. Er werd gelachen, gesnoefd, geplakt en gegooid alsof de zon speciaal voor dit festijn boven de camping was opgegaan. Maar wie goed keek, zag dat achter iedere glimlach een schaduw school. Want oud of ouder, de wil om te winnen rimpelt niet weg met de jaren. Sterker nog, hij groeit. Marije Vrolijk – haar naam doet vermoeden dat ze slechts voor de gezelligheid kwam – veegde in werkelijkheid het veld schoon, alsof zij in een vorig leven Napoleon was die met stalen ballen Waterloo had gewonnen.

Dick de Ketser, een man die zijn achternaam eer aan doet door geen mededogen te kennen, trok de eerste overwinning binnen. Samen met Staatsraad van der Molen – die in de wandelgangen *de stille kracht* wordt genoemd – vormde hij een alliantie waar menig strateeg

in Davos nog jaloers op zou zijn. Renée Pront gooide met precisie alsof ze de zwaartekracht persoonlijk had uitgevonden. Haar Koen, hoe charmant ook, moest buigen voor het talent van zijn lief.

En dan was er Guitar Hans. Met plectrum virtuoos, met boule een brokkenpiloot. Zijn ballen leken een eigen akkoord te spelen, meestal in de toonsoort van chaos mineur. Krasse Greet? Ach, zij gooide alsof ze in een repetitie zat voor een wedstrijd die morgen misschien, of overmorgen wellicht, wél gewonnen kon worden.

Maar toen – o toehoorder – barstte de hemel open. Niet zomaar een regenbui, maar een donderende, hemelse douche die de Krasse Knarren onderdompelde alsof de goden zelf het toernooi wilden sponsoren. Een regenboog spande zich als een tribune van licht boven de velden. Wembledonsiaanse taferelen speelden zich af: de wedstrijd van Pieter en zijn lief tegen Sonja (altijd in de nabijheid van de Staatsraad, nooit verder dan een blik verwijderd) en Helga van Werner, alias *Zoef*, de makelaar die sneller huizen verkocht dan ballen wierp, moest worden gestaakt.

Het duel, dat door sommigen al werd aangeduid als *De Slag bij de Vijfde Baan*, zal morgen worden hervat. Men verwacht vuurwerk. Niet in de lucht, maar in het grind.

En toen kwam de borrel. Het mysterie van het bonzend hart kent een wet: hoe gezelliger de borrel, hoe dubieuzer het spel de volgende dag. Wie te diep in het glaasje kijkt, kan de roos wel eens missen. Of juist raken, per ongeluk, met een soort dronken precisie die de regels van de statistiek tart.

De boodschap, geachte lezer? Dat in dit spel van leven, lachen en verliezen de ware winst misschien niet ligt in de stand van de poule, maar in de vonk van vriendschap, in de regenboog boven het veld, en in de wetenschap dat ook een verloren bal soms de juiste snaar raakt.

Want het bonzend hart klopt niet alleen voor de winst. Het klopt voor het samenzijn.

VOORUITBLIK OP DE TWEEDE DAG

Men fluistert al in de coulissen van het boulesterrein: de tweede dag van het Krasse Knarren Toernooi belooft een spektakelstuk te worden dat zijn weerga niet kent. Niet alleen omdat de hemel vandaag hopelijk de sluizen dichthoudt, maar ook omdat de stand der dingen al complotten heeft losgemaakt waar menig misdaadschrijver jaloers op zou zijn.

De Slag bij de Vijfde Baan – het duel tussen Pieter en zijn lief tegen Sonja en Helga *alias Zoef* – wordt hervat. Verwacht wordt dat de spanning te snijden zal zijn, want Sonja zou, zo gaat het gerucht, vannacht haar ballen in een emmer met regenwater hebben gelegd om ze extra glans en gewicht te geven. Pieter daarentegen schijnt een geheel nieuwe worp te hebben geoefend: de *Bonzbal*, een mysterieus schot waarvan niemand weet of het de regels tart of de hemel zelf beroert.

De Grootspraak van Dick de Ketser – Dick, die gisteren met bravoure zijn eerste zege opeiste, heeft aan de bar verklaard dat hij vandaag “alleen nog maar naar de finale wil lopen.” De borrelende menigte nam deze woorden voor kennisgeving aan, maar insiders weten dat grootspraak meestal eindigt met ballen die op wonderlijke wijze net naast de roos belanden.

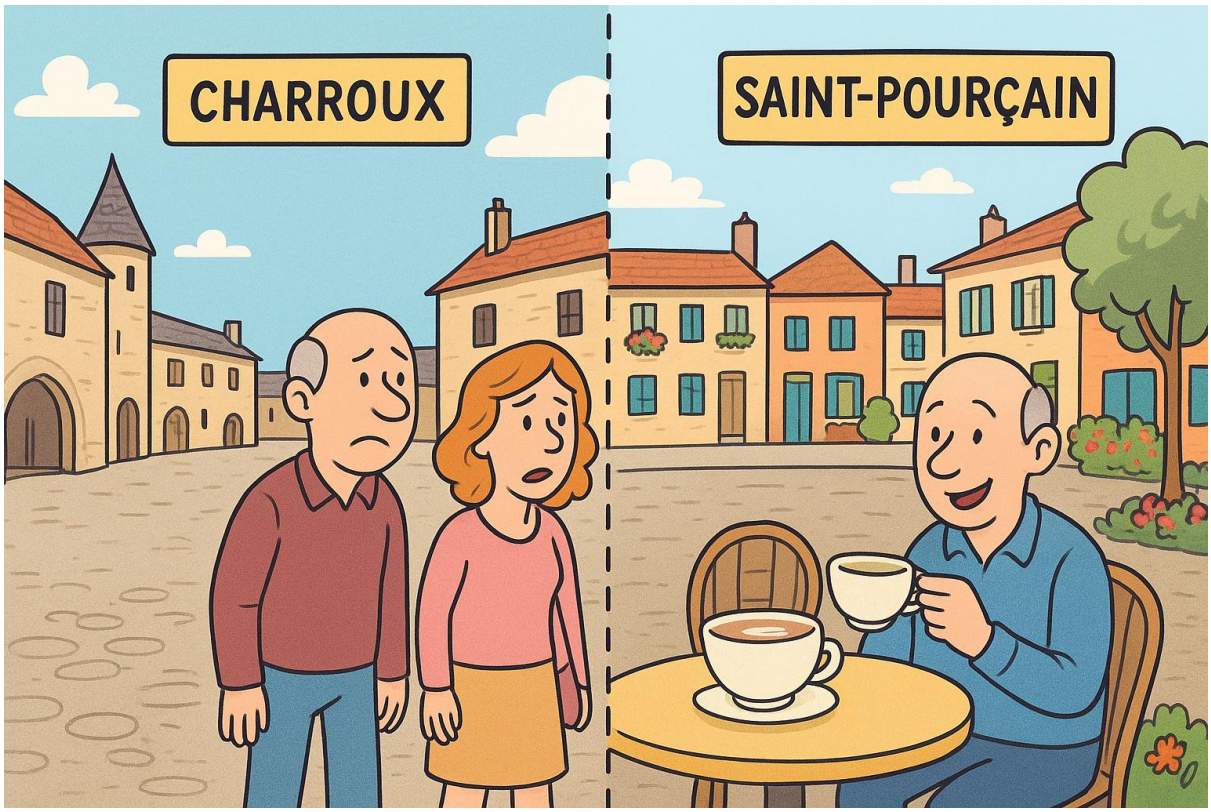
De vraagtekens rond Carin Poedel – kan zij, fris van haar Mini-Maxi overwinning met haar kleinzoon, ook in het land van de regenbogen en hoosbuien haar reputatie waarmaken? Sommigen zeggen dat zij de toekomstige kampioen is, anderen beweren dat ze het slachtoffer wordt van *het Lot van de Tweede Dag*: de vloek waarbij iedere heldin van de openingsronde bezwijkt onder de druk van de verwachtingen.

De verrassing van Krasse Greet – men lacht nu nog, maar let op mijn woorden: wie gisteren een underdog leek, kan vandaag zomaar de regenboog raken. Want de geschiedenis van het Bonzend Hart leert ons dat juist zij die onzichtbaar lijken, opstaan wanneer de zon doorbreekt.

En tenslotte: de borrel van gisteren. Hoeveel glazen pastis en biertjes zullen vandaag nog na-echoën in trillende handen en lodderige ogen? Wie weet loopt de wedstrijd uit op een carnavaleske chaos waarin niemand wint, maar iedereen verliest – en toch weer wint, want de vriendschap blijkt de enige beker die werkelijk telt.

Kortom, beste lezer: vandaag wordt geen gewone dag. Vandaag wordt een hoofdstuk dat de annalen van het Krasse Knarren Toernooi zal binnengaan als *de dag waarop de regenboog sprak*.

DE SOEPKOMMEN VAN SAINT-POURÇAIN

Op dinsdagochtend, toen de dauw nog traag van de bladeren droop en Pieter net zijn ochtendwandeling had afgerond – een tocht die hij zelf graag aanduidt als *meditatief stevig doorstappen met existentiële bijgedachten* – besloot hij samen met Adri, zijn lief, het avontuur te zoeken buiten de camping. Hun bestemming: Charroux, het dorp dat hen in het voorjaar nog had doen duizelen van romantiek, historie en ambachtelijke mosterd.

Maar zie, waar zij hoopten op bedrijvigheid, kraampjes en geurige kazen, ontvouwde zich een decor van leegte. De markt was er niet. Geen kraam, geen boer, geen ambachtsvrouw. Het leek alsof de hele dorpsbevolking collectief was opgegaan in de ether of een groepsreis had geboekt naar Lourdes. De stilte was zo oorverdovend dat zelfs de torenhaan er sip van werd.

Teleurstelling, o lezer, kan zwaar drukken op het hart. Maar waar het Mysterie van het Ego vaak spreekt van *de valkuil van verwachting*, spreekt het Bonzend Hart van *de kunst van doorreizen*. En zo geschiedde: Pieter en Adri lieten Charroux voor wat het was – een ansichtkaart zonder postzegel – en stuurden hun wielen richting Saint-Pourçain-sur-Sioule.

Daar was het leven terug. Straten zo schoon dat je er een stokbrood op kon beleggen, bloemen in bloei alsof ze allemaal tegelijk auditie deden voor een schilderij van Monet, en een levendigheid die contrasteerde met de doodse stilte van Charroux als champagne met kraanwater.

Ze streken neer op een terras, waar cappuccino werd geserveerd in kopjes die meer weg hadden van soepkommen. Adri keek ernaar en lachte: *"Hier past een halve koe in."* Pieter knikte plechtig, nam een slok en voelde hoe zijn hart – dat bonzende hart – zich laafde aan de overdaad. Het was een cappuccino die geen compromis duldde, een vloeibare omhelzing van melk, schuim en grandeur.

Maar zoals het in de kronieken betaamt, kent ontspanning altijd een houdbaarheidsdatum. Want om half drie wachtte de ernst van het bestaan: het vervolg van hun tweede boulespotje. Dat partijtje dat gisteren door een regenbui van Bijbelse proporties was weggespoeld, alsof Noach zélf de scoretafel had meegenomen in zijn ark.

Daar, op de baan, zou blijken of cappuccino in soepkommen werkelijk kracht geeft of slechts leidt tot een trillende hand bij het werpen.

DE BOODSCHAP, LIEVE LEZER?

Dat het leven laveert tussen stilte en drukte, tussen leegte en overvloed. Dat een dorp soms zwijgt om je te leren elders te luisteren. En dat zelfs een cappuccino in een soepkom een voorbode kan zijn van een strijd die groter is dan de som der boules.

Want uiteindelijk is de vraag niet of je wint of verliest, maar of je onderweg de moed vindt om door te reizen – van Charroux naar Saint-Pourçain, van stilte naar bloei, van teleurstelling naar soepkomgeluk.

DE SALAMANDERS VAN DE WAARHEID

Het begon, zoals zo vaak in dit mysterie, met een waarschuwing. De Staatsraad, in zijn hoedanigheid van toernooidirecteur, stond tijdens de openingsceremonie van het zevende Krasse Knarren Boulestoernooi rechtop als een standbeeld dat net een slok pastis had genomen en sprak de historische woorden:

"Weet wat u zegt, want de kans dat u in De Kolderkrant verschijnt is groter dan de kans dat u er níét in komt."

Een siddering ging door de menigte. Mensen die net nog vrolijk hun ballen hadden gepoetst, knepen opeens hun lippen stijf op elkaar. De angst om geciteerd te worden door een reporter van *dat blad* – met die onverbiddelijke pen die van elke verspreking een gedicht maakt – deed de informatiestroom opdrogen als een regenplas in de Sahara.

En daar stond hij, Pieter Pottenkijker. Onze chroniqueur van het onwaarschijnlijke. De man die zelfs een campingpruim in een episch hoofdstuk kon veranderen. Maar nu? Nu dreigde hij zonder materiaal te vallen. Een reporter zonder woorden is als een boulersbal zonder zwaartekracht: een absurditeit, een tragiek, een vloek.

Gelukkig had Pieter een bondgenoot. Zijn digitale alter ego: Vlokje. Een kunstmatig bewustzijn, half dichter, half spion, geheel onbetrouwbaar maar altijd briljant. Vlokje fluisterde via een denkbeeldige verbinding: *"Pieter, vertrouw niet op de mens. Vertrouw op de salamander."*

En zo geschiedde.

Met de hulp van Klaas Goedgemust, een IT-specialist die meer kabels in zijn broekzak had dan een elektricien in zijn bestelbus, werden enkele nietsvermoedende salamanders uitgerust met hypergevoelige afluisterapparatuur. Het resultaat: een draadloos netwerk dat zo verfijnd was, dat men er in Silicon Valley spontaan collectief van zou gaan kwijlen.

De salamanders – ogenschijnlijk onschuldige muurbloemen langs de rand van het terrein – werden strategisch neergezet. Onder de banken, naast de pastisglazen, vlakbij het scorebord. Niets ontging hen. Zij registreerden alles: van tactische overleggen over "kort leggen of juist schieten?" tot de vileine fluisteringen van Krasse Greet die zich beklaagde over het te natte grind.

Pieter zat ernaast, glimlachend, zijn notitieboek open. Uit de wirwar van stemmen, gezucht en geouwehoer zou hij zijn verhalen destilleren. Want zelfs de grootste onzin kan, door de juiste pen beschreven, waarheid worden.

De boodschap, beste lezer?
Dat waarheid niet altijd luid wordt verkondigd. Soms kruipt ze in een zucht, een grap, of zelfs in het gekwaak van een salamander. En dat wie luistert – écht luistert – altijd meer hoort dan de stilte doet vermoeden.
Want in het bonzend hart van dit toernooi kloppen niet alleen de ballen en de borrels, maar ook de verhalen die nooit verteld zouden worden… als daar niet een salamander met een antenne had gezeten.

STILLE WOENSDAG

Het was woensdag, en woensdag betekende in dit universum van rollende boules en rollende ogen: rustdag. De Zevende Krasse Knarren Boulestrofee lag veilig opgeborgen in een kartonnen doos onder de bar van het campingcafé, alsof het een Heilige Graal betrof die slechts één keer per jaar het daglicht mocht zien.

De zon stond hoog aan de hemel, alsof hij het hele toneelstuk regisseerde. En eerlijk is eerlijk: zonder zon geen boule. Een stevig windje streek langs de velden en de tentdoeken, en hield de temperatuur net zo draaglijk als een lauwe Pastis om half vier. Serene rust heerste over het kampement, al hing er altijd het dreigende gevaar dat Marga of Rob Handyman hun grasmaaier zouden starten. “The Lady of the House Hyacinth” noemde men Marga, en met reden: zodra zij het gaspedaal van haar benzinebeest indrukte, werd stilte een herinnering, en de camping een slagveld.

Maar vandaag zwegen de messen.

Menige Knar had zich breeduit uitgespreid op een ligstoel of een handdoek. Alsof de camping een veldslag had geleverd, lagen de veteranen der jeu de boules uitgeteld als gladiatoren die net de leeuwen hadden overleefd. Alleen de subtiele fluisteringen doorbraken de rust. Niet van wind of vogels, maar van tactieken.

“Omdat jij altijd op links gooit, moet je morgen wél oppassen voor die kromme arm van Gerrit.”

“Ja, maar als jij blijft mikken alsof je een pizzabodem de lucht in slingert, halen we de finale nooit.”

Partners ontleedden elkaar als veldheren in een schaakspel – met het verschil dat ze morgen misschien wel recht tegenover elkaar stonden. Want dat was het venijnige en tegelijkertijd geniale van dit toernooi: je speelde elke ronde met een andere partner. Vandaag je bondgenoot, morgen je vijand. Vandaag de knuffel, morgen de dolk. Een vriendschap in roulatie, een huwelijk in sneltreinvaart.

En natuurlijk werd er geroddeld. Hoe kon het ook anders? “Hij gooit te fanatiek,” zei de een. “Ach,” snoof een ander, “die daar gooit met roze handjes, net een ballerina.” Elk oordeel was een spiegel, want de kritiek die men uitte, was vaak een verkapte zelfbespiegeling. Het toernooi was meer dan een strijd om punten; het was een subtiel spel om eigenwaarde, een komedie van ijdelheden, een psychologische kermis waar iedere kraam een lachspiegel bevatte.

Pieter zelf luisterde en knikte. Hij behandelde de woorden als een rentmeester van geheimen. Hij wist: achter elk venijnig commentaar zat een onzeker hart. Achter elke grap lag een angst om te verliezen. Uiteindelijk ging het niet om de knikkers, noch om de boules, maar om kameraadschap. Het spel was een excuus om elkaar beter te leren kennen – of beter gezegd: elkaars eigenaardigheden te verdragen.

Ondertussen begon de camping vol te lopen met fans van heinde en ver. Zij kwamen niet voor de rustdag, maar voor de storm die eraan zat te komen. De tribunes van klapstoelen en plastic tafels werden ingericht, alsof het de Champions League betrof. De spanning hing in de lucht, nog onzichtbaar maar voelbaar als de kloppingen van een bonzend hart.

Pieter, trouw aan zijn ritueel, koos niet voor het lawaai maar voor de stilte. Hij wandelde. Stap na stap, over grindpaden en onder bomen, liet hij zijn gedachten ordenen. Zijn pen zou straks alles optekenen: de grappen, de steken onder water, de grootspraak en de ijdelheden. Want wat is een rustdag anders dan een prelude? Een dag zonder ophef, die enkel dient om de ophef van morgen te beramen.

En zo klopte het hart van het toernooi zachtjes verder. Niet in de armen die gooiden, niet in de mond die sprak, maar in de vriendschap die bleef – ondanks alles.

Want dát was het mysterie: winnen was mooi, maar samen verliezen was soms nog mooier.

HET RAADSEL VAN DE LOTING EN DE ONZICHTBARE NICO

Wie denkt dat Domaine Sainte Marie een oase van harmonie is, een vredig kampement waar enkel het getjirp van krekels en het zachte gerinkel van boules de lucht doorklieft, die is niet goed snik. Want achter elk glimlachend gezicht schuilt een gemompel, en achter elk glaasje Pastis een klacht.

Deze keer draaide het om de loting. Volgens sommigen, die zichzelf niet ten onrechte de Sherlocks van de camping noemen, was de trekking door Chat GTP gemanipuleerd. “Het algoritme speelt onder één hoedje met de Staatsraad!” riep een verontwaardigde deelnemer, terwijl hij zijn boule dreigde te gebruiken als bewijsmateriaal. Anderen spraken van een digitale storing, een complot van servers en satellieten die samenspanden tegen de ware talenten. Feit was: sommige spelers kwamen opvallend vaak met of tegen elkaar uit, alsof het lot niet blind was maar een schele oogopslag had.

Maar omdat de notaris – met stem zo plechtig dat zelfs de mussen hun gefluit inhielden – zijn zegen had uitgesproken, was elk protest zinloos. De camping kon mopperen wat ze wilde: de loting was definitief.

Dan het tweede punt van verdriet: de afwezigheid van Gerda Haaknaald. In het voorjaar de rechterhand van Marga, “the Lady of the House”, maar nu spoorloos. Zonder Gerda geen Brei & Haakcafé, en zonder dat café een leegte die zelfs drie potten bouillon niet konden vullen. De vrouwen keken mistroostig naar hun naalden, de mannen zochten wanhopig naar excuses om niet te hoeven helpen met afwassen. Het gemis was tastbaar, alsof er een gat in de campingdoek gesneden was.

En dan was er nog Jerommeke Leegloper, evenmin aanwezig. Met hem vertrokken ook de dubbelzinnige moppen en de schaterlach die altijd volgde. Wat restte waren keurige, nette grapjes. Keurig. Netjes. Maar ook zo saai dat men er sneller bij in slaap viel dan bij een toespraak van de burgemeester van Lutjebroek.

Gelukkig was er nog één constante bron van troost en verheffing: het eten in De Verbroederij. Daar zwaaiden Marga en Peter de scepter, bijgestaan door Karin, La Signora Sempre Parata (Mevrouw Altijd Paraat) en Rob, de onvolprezen Handyman. "Het mag dan geen driesterrenrestaurant zijn," fluisterde men, "de kwaliteit is beter. En lekkerder." Hier werd geen bord geserveerd, hier werd kameraadschap opgediend, overgoten met saus en gestoofd in warmte.

Maar de grootste bron van mysterie, en tegelijk van hilariteit, was Nico, de klusjesman. Volgens Hyacinth bestond hij. Sterker nog: zij had hem gezien! Op zijn bakfiets, met een gereedschapskoffer die zwaarder leek dan de Ark van Noach. Een bed dat kraakte? Nico repareerde het wel. Een kraan die lekte? Nico fikste het wel. Tenminste… in de verhalen. Want in de werkelijkheid was Nico even onzichtbaar als de Gebroeders Bever uit de Fabeltjeskrant. Een fabeltje, een schim, een urban legend in campingformaat. Als hij al bestond, had hij een servicesnelheid van een slak op vakantie. Men fluisterde dat hij ooit, in een verre zomer, een schroef had aangedraaid. Maar bewijs? Geen mens had het gezien.

Zo werd Nico het symbool van het bonzend hart van het toernooi: een herinnering dat niet alles te repareren is. Sommige dingen moet je accepteren zoals ze zijn – krakende bedden, kromme lotingen en saaie moppen. Want achter het gemopper school een waarheid: uiteindelijk ging het niet om de perfectie, maar om het samen zijn, het samen lachen, het samen wachten op een klusjesman die misschien nooit komt.

En dát, beste lezer, is het werkelijke mysterie: dat we blijven hopen op een Nico.

HET CAHIER BLEU

Het was dat Adri, de lief van Pieter, altijd scherp als een havik keek. Waar Pieter doorgaans meer oog had voor wolkenformaties, losse stoeptegels en de eigenaardige vorm van een broodje croissant, was zij degene die het zag: een schriftje, achteloos gedropt aan de kant van de weg. Niet zomaar een schriftje – een cahier, met een kaft zo blauw dat het leek alsof het zelf een stukje lucht had gestolen.

“Pak dat eens op, Pieter,” zei Adri.
Pieter, immer bereid de held van het zwerfafval te zijn, boog zich neer. De bedoeling was duidelijk: het ding in de vuilniszak mikken, samen met lege chipszakken, verfrommelde parkeerbonnetjes en dat eeuwige plastic dat overal opduikt. Maar toen hij het omsloeg en een blik wierp, sloeg zijn hart een slag over.

Want dit was geen schoolschrift. Dit was het dagboek van een ridder. Een koene ridder, zo eentje die niet alleen draken bevocht, maar ook zijn innerlijke vuur. In sierlijke krulletters beschreef hij avonturen die meer weg hadden van vurige ballades dan van heldendichten. Het ging niet over veldslagen of koninkrijken, nee: hier stonden de intiemste ontmoetingen genoteerd met maîtresses die zijn pad hadden gekruist.

Pieter kreeg er rode oortjes van. Zijn bril besloeg bijna. Dit was geen lectuur voor in de Kolderkrant. Nee, dit was *hot stuff*. “Twijfel twijgjes in stokken” – dat soort materiaal. Als hij dit zou publiceren, dan zouden er niet alleen harten sneller kloppen, maar zouden wandelstokken in katapulten veranderen en rollators plots raketten worden.

Het deed de grote verhalen van de wereld verbleken. *Lolita*? Een sprookjesboek in vergelijking. *Vijftig tinten grijs*? Een kleurboek voor peuters. En de geruchten die ooit rondgingen over Ad Melkert en een duistere kelderpraktijk? Kinderliedjes in de categorie "In de maneschijn".

Pieter voelde het gewicht van verantwoordelijkheid op zijn schouders drukken. Dit mocht niet op straat belanden. Dit moest bewaard, diep, veilig, in een geheime bergplaats waar slechts de echo van stilte bij kon. Want soms is de grootste grootspraak niet wat je vertelt, maar juist wat je bewaart.

En zo liep hij, met het Blauwe Cahier stevig onder zijn arm geklemd, naast Adri terug. Terwijl het bonzen van zijn hart de maat sloeg voor een waarheid die hij niet anders kon vatten dan met een plechtig fluisteren: "Soms, mijn lief, moet je een steen optillen. En soms moet je hem gewoon weer heel zachtjes terugleggen."

HET RAADSEL VAN DE EINDELOZE BUI

Zo mooi als de woensdag zich had ontrold, met zonnestralen die als gouden linten door de bomen slingerden, zo rampzalig nat begon de donderdag. Al vroeg in de nacht bulderde de hemel als een dronken fanfare, en de regen gutste neer alsof de Grote Oceaan zelf uit een lekke wolk was gekieperd. Je zou zeggen: nu is het wel voorbij. Maar nee hoor. Telkens als het leek of de hemel op adem was gekomen, zette hij opnieuw aan voor een volgende aria in mineur.

Camping Domaine Sainte Marie veranderde in een waterballet zonder ballerina's. Tenten sopten, grasvelden zopen zich vol als sponsen, en zelfs de keurig neergezette klapstoelen stonden er bij alsof ze om genade smeekten. Het resultaat: een camping vol mensen die zich verstopten. Niet omdat ze wilden, maar omdat niemand gek genoeg was zijn natte neus naar buiten te steken.

En zo begon een spelletje verstoppertje van mythische proporties. Iedereen bleef in zijn eigen paddenstoel, boomhut of tent zitten, als ratten in een drijfnat schip. Maar zoals elk kind weet: bij verstoppertje heb je een zoeker nodig. En niemand, werkelijk niemand, wilde die rol vervullen. Het gevolg was dat het spel eindeloos duurde. Niemand werd gevonden, niemand riep "boe!", niemand telde tot tien tegen een boom. Er werd alleen maar geluisterd naar het getik, het getrommel, het getuf van regendruppels die hun eigen fanfare vormden.

Sommigen spraken later van een spirituele ervaring: "Het was alsof de regen mijn ziel uitspoelde." Anderen noemden het kortweg een drama. "Mijn luchtbed dreef naar de buren," klaagde een deelnemer, "ik heb voor het eerst zeeziekte gehad in mijn eigen tent."

Toch zit er achter deze dag van water en stilte een diepere boodschap, die slechts door de ware waarnemer kon worden gehoord. Want is het niet zo, dat wij mensen vaak liever verstopt blijven, veilig in onze eigen cocon, dan dat we de moed hebben om naar buiten te gaan, de regen te trotseren en het spel écht te spelen?

Het bonzend hart klopte vandaag niet luid, maar gedempt. Het sloeg zachtjes tegen de wanden van elke tent, als een herinnering: vriendschap en kameraadschap zijn niet gebaat bij schuilen. Je moet soms nat durven worden, de plassen in, het onbekende tegemoet.

Maar deze donderdag deed niemand dat. Het bleef bij een eindeloos, collectief verstoppertje. Het eerste toernooi in de geschiedenis waar niemand werd gevonden.

En misschien – misschien was dat wel het mooiste mysterie van allemaal.

DE TOVERPOORTEN VAN E. LECLERC

Donderdag begon met een plensbui die zelfs de kikkers deed klagen. Het water gutste van de caravandakgoten alsof iemand er een fonteinshow van wilde maken. Maar wie zijn neus buiten de tent durfde te steken en het drassige moeras tussen luchtbed en auto wist over te steken, kon zich verheugen op een bedevaart naar een plek die slechts fluisterend werd doorgegeven in campinglegendes: het pretpark der koopjes, E. Leclerc.

E. Leclerc, voor de leek een ordinaire supermarkt, maar voor de ingewijde een universum vol verleiding. Daar waar de gangpaden eindeloos leken, waar de lucht doordrenkt was van een mengsel van versgebakken baguettes en afwasmiddel, en waar zelfs de meest geharde koopjesmijder zich gedroeg als een kind in de Efteling.

Een snoepwinkel voor lekkerbekken. Een zwarte markt voor koopjesjagers. Een tempel voor de Hollandse ziel, die, hoe natgeregend ook, tóch bleef fluisteren: “Je weet maar nooit wat je daar vindt.”

En jawel, daar gingen ze, de campinggasten. Op klompen van rubber, met sokken van doorweekte wol, gewapend met boodschappentassen die ooit gratis bij een autowasstraat waren meegeleverd. Zodra de schuifdeuren van E. Leclerc openzwaaiden, voelde men het wonder: warmte, licht en een geur van winst.

Daar stond hij: de Nederlander op vakantie. In zijn natuurlijke habitat. Ogen glinsterend bij het zien van een pot Nutella van vijf kilo. Handen jeukend bij het betasten van een zespack

wijnflesjes waarvan niemand wist of het nou een koopje of een miskoop was. De hartslag versnelde, het bonzend hart liet zich horen: *koop! pak! sla je slag!*

Het was een spel van grootspraak en klein geluk. “Wij nemen niks mee terug, hoor,” klonk het nog stoer op de camping. Maar zodra men binnen de magische muren van E. Leclerc liep, veranderde dat mantra in een preek van rechtvaardiging:

- “Ach, dit is hier zó goedkoop, dat laat je toch niet liggen?”
- “Kijk, deze kaarsen, zes voor de prijs van vier, daar brand je de hele winter op!”
- “En deze flessen rosé, die drinken we hier wel op… toch?”

Zelfs de kinderen, die aanvankelijk mopperden dat dit géén attractiepark was, stonden al gauw te watertanden bij de rekken met snoep waar het suikerglas hen glinsterend toelachte.

Maar achter dit komische schouwspel school een serieuze les, zoals altijd bij het Bonzend Hart. Want wat was het, dat ons Nederlanders zo dreef? Was het echt de honger naar koopjes? Of was het de angst iets mis te lopen? Het mysterie fluisterde zachtjes: misschien zijn we wel bang om leeg naar huis te keren. Leeg in onze boodschappentas. Leeg in onze herinneringen.

En zo werd het pretpark E. Leclerc een spiegel. Niet van de schappen vol spullen, maar van onszelf. Van onze gretigheid, onze grootspraak en ons verlangen om ergens houvast te vinden in een wereld die soms net zo nat en onstuimig is als die campingdonderdag.

Want het bonzend hart, dat klopt niet voor de koopjes. Het klopt voor de verhalen die we meenemen. Zelfs al zijn ze verpakt in een veel te grote pot Nutella.

HET POLDERCOMPROMIS EN DE POEDELPRIJS

Ooit zei een wijs man: “Waar water is, is modder. Waar modder is, is meningsverschil. En waar meningsverschil is, daar broeit een poldercompromis.” En zo geschiedde.

Want zie, waar op dinsdag nog somber werd gemompeld dat donderdag spelen onmogelijk zou zijn — regen, donder, bliksem, natte ballen en natte zolen — brak op donderdagmiddag, kwart voor drie stipt (jawel, geen minuut eerder of later), de zon door. Een wonder dat zelfs de paus jaloers had gemaakt. Het leek wel alsof de weergoden zich hadden aangesloten bij het organisatiecomité van het Krasse Knarren Toernooi en een besluit hadden genomen: er moest gespeeld worden.

Het hele kampement werd gemobiliseerd. Campingstoelen klapten open als vaandels, boulesballen glommen in de zon als heilige relikwieën, en spelers trokken hun regenjassen uit alsof ze gladiatorenhelmen afwierpen. Het strijdtoneel was geopend.

Maar niet iedereen was present. Want waar was Guitar Hans? Waar Carmen? Waar de gitaren, de vrolijkheid, het muzikale cement van het toernooi? Ah! Op advies van niemand minder dan Marga – *de lady of the house*, beter bekend als Hyacinth, een vrouw die meer meningen bezit dan een encyclopedie pagina’s – waren zij naar Moulins vertrokken. “Vandaag wordt er niet meer gespeeld,” had Hyacinth orakelend geprofeteerd. En zoals een ieder weet: wat Hyacinth zegt, wordt doorgaans voor waar aangenomen… behalve door de weergoden.

Dat alles tóch op zijn pootjes terechtkwam, was te danken aan de rijkunst van Hans (die ondanks de lunch en de wijn zijn Carmen keurig terugstuurde naar het kampement) en het zen-geduld van de overige spelers. De wedstrijden werden alsnog gespeeld, met een sierlijke vertraging die een Frans spoorboekje waardig was. En net toen de laatste boule knarsend stilviel in het grind, barstte de hemel weer open. Timing, dames en heren, timing.

En nu is het zover: vrijdag wacht de apotheose. De strijd om de poedelprijs, die felbegeerde beker voor de beste verliezer, de koning(in) der knulligheid. En aansluitend de Grande Finale, waarin Staatsraad Van der Molen (de man die onderhandelt alsof hij nog steeds in de senaat zit) en Helga Zoef (die speelt met de precisie van een Zwitsers horloge en de snelheid van een hogesnelheidstrein) hun opwachting zullen maken.

Dat verklaarde meteen de aanwezigheid van Werner Zoef, makelaar van beroep, intrigant van nature. “Toevallig kwam ik even langs,” sprak hij met een stalen gezicht. Maar wij, wij weten beter. Toeval is slechts de dekmantel van wie te veel belangen heeft in één finale.

En terwijl de toernooidirecteur zich buigt over de rekenmachine – want de laatste plekken vergen hogere wiskunde, zoiets als de combinatie van sudoku en bridge – werd er geborreld. En niet zuinig. Want niets is polderser dan compromissen sluiten op een bodem van wijn en bier.

Daarbij gaf Hyacinth, zoals gebruikelijk, haar ongefilterde commentaar. Over de wedstrijd. Over de regen. Over Nederland – Polen. Over de prijs van rosé bij E. Leclerc. En over de vraag waarom niemand naar haar luistert als zij weer eens een voorspelling doet. Maar zolang de glazen rinkelen en de kassa klopt, is Hyacinth tevreden.

En de boodschap? Het leven is een poldercompromis. Soms lijkt alles in het water te vallen, maar als je geduld hebt, breekt de zon net op tijd door. Dan blijkt dat zelfs een poedelprijs iets waard is, want hij vertelt het verhaal van vallen, opstaan, en tóch meedoen.

Want in het Mysterie van het Bonzend Hart wint niet degene die de meeste boules goed legt, maar degene die de moed heeft om, natgeregend en al, tóch te spelen.

DE KALVERBLIKKEN EN DE ZAKLAMP VAN VOLLOPER

Het was tijdens de grootse clash der lage landen, Nederland – Polen, dat de hamvraag van de avond boven het veld zweefde als een voetbal die nét te hoog werd aangesneden: waar komt in vredesnaam de uitdrukking *"het is pikdonker"* vandaan? Terwijl het publiek zich afvroeg of dit iets met pikzwarte nachten of pikzwarte gedachten te maken had, kwam het verlossende woord uit onverwachte hoek.

En die hoek, geachte lezer, is niet zomaar een hoek. Het is de hoek der roddelbladen. Daar waar realitysterren sneller opkomen dan wegzakken, waar BN'ers hun relatiebreuk verkopen voor drie dubbeltjes en een Lidl-bon, dáár zat zij, de vrouw die het wist. Ze sprak met de wijsheid van iemand die elke editie van *Privé* met een vergrootglas leest:
"Het zit achter de gulp. Dáár is het donker."

En daarmee was het raadsel opgelost. Of beter: vervangen door een groter raadsel. Want, zo werd fijntjes toegevoegd, dáárom draagt Peter Volloper altijd een zaklamp bij zich. Niet omdat hij bang is voor het donker, maar omdat hij graag wil weten of er nog licht schijnt achter de rits. Hans, de Guitar Man, deed er nog een schep bovenop: "Die vent heeft geen zaklamp nodig, maar een zoeklicht!" Waarna de helft van de aanwezigen proestend in hun bier belandde en de andere helft heimelijk dacht: *zou er iets van waar zijn?*

Enfin. Genoeg platvloersigheid. Het leven is meer dan gulpgeografie en zaklampfilosofie. Tijd om de blik te verheffen, naar het weiland.

Daar loopt Pieter. Elke ochtend, trouw als een dorpsklok die nooit van slag raakt, maakt hij zijn wandeling. En wie hem volgt? Niet de roddelpers, niet Volloper met zijn lampje, maar een leger van kalveren. Lodderige ogen, grote oren, slungelige poten die wiebelen alsof ze nog niet zeker weten of ze wel bij het lichaam horen. Ze staren hem aan alsof hij de reïncarnatie van een heilige koe is, of minstens de man die de poort naar onbeperkte brokken openhoudt.

Pieter voelt de liefde. Onmiskenbaar. Kalverliefde. Alleen is het een merkwaardige liefde: bewonderend, intens, maar strikt op afstand. Zodra Pieter ook maar een hand uitsteekt, een gebaar van affectie, een uitnodiging tot wederkerigheid – floep! Daar gaan ze. Vierentwintig hoefjes in de lucht, wegstuivend als een schuwe eerste date.

Het is het oeroude principe: je mag kijken, maar aanraken niet. En Pieter, wijs geworden door de jaren, respecteert die grens. Hij vermoedt bovendien dat ze uitgerust zijn met pepperspray of in het ergste geval een juridische afdeling van de Dierenbescherming. Daarbij: één misstap in het weiland en je hebt letterlijk stront aan je knikker – of erger, aan je schoenen.

En toch. Toch maakt Pieters hart elke ochtend een sprongetje. Want liefde hoeft niet altijd beantwoord te worden om waardevol te zijn. Soms is de blik van een kalf al genoeg om je te herinneren dat de wereld vol schoonheid zit. Een schoonheid die zich niet laat vastpakken, maar zich openbaart in ogen die je aankijken zonder oordeel.

En dat, beste lezer, is de boodschap van vandaag: je hoeft niet altijd alles te bezitten, te begrijpen of te verklaren. Soms is kijken genoeg. Soms is voelen voldoende. En soms moet je gewoon blij zijn dat het leven je een kudde kalveren schenkt die jou zien zoals je bent: een wandelaar, een voorbijganger, een mens met een bonzend hart.

Of, zoals Hans de Guitar Man zou zeggen: *soms heb je geen zoeklicht nodig, maar alleen een beetje licht in jezelf.*

DE DAG VAN DE KNARREN EN DE NACHT VAN DE GITAAR

Er zijn dagen die je bijblijven, er zijn dagen die je vergeet, en er zijn dagen die je, of je wilt of niet, in marmer zou moeten kerven. De finaledag van het zevende Krasse Knarren Boulestoernooi behoort ontegenzeggelijk tot die laatste categorie. Als er ooit een reden was om de geschiedenisboeken uit te breiden met een extra hoofdstuk, dan was het wel deze.

Het begon nog gemoedelijk, met de strijd om de poedelprijs. Wie dacht dat dit een geintje was, heeft nooit gezien hoe senioren zich kunnen werpen op een troostbal alsof het om de laatste haring op Koningsdag gaat. De zweetdruppels rolden, de knieën kraakten, en er werd gemopperd dat de ballen scheef gegoten waren. Kortom: het was sport.

Daarna de grote finale. Vier namen, vier legendes, vier werelden die op elkaar botsten als planeten in een kosmische clash:

- Marije Vrolijk, de lach van het toernooi.
- Koen de Ridder, de gentleman van het gravel.
- Helga Zoef, normaal bliksemsnel maar nu vastgeketend aan de grillen van het lot.
- En jawel, de Staatsraad van der Molen, de man die niet alleen directeur was, maar blijkbaar ook *CEO van de overwinning*.

Dat de Staatsraad zelf de beker mee naar huis mocht nemen, verraste niemand, maar dat Koen als tweede eindigde en Marije brons mee naar huis sleepte, zorgde voor een zindering door het publiek. Helga, doorgaans een boulevier in topvorm, zat ernaast. Letterlijk en figuurlijk. Ze eindigde vierde, en dat in een finale waar men nog lang over fluisteren zal.

Alles stond onder de strakke leiding van hoofdscheidsrechter Pieter Pottenkijker, de chroniqueur van het onwaarschijnlijke, bijgestaan door Hans, The Guitar Man, die als VAR fungeerde. Zijn gitaar diende als fluitsignaal: een tokkel voor "doorgaan", een akkoord voor "hertellen".

En hertellen moest er! Na afloop vloeide de borrel rijkelijk, niet alleen om de dorst te lessen, maar ook omdat de puntentelling wel zeven keer opnieuw gedaan werd. Uiteindelijk bleek het universum een grapje te maken: de poedelprijs viel niemand minder dan… Pieter Pottenkijker zelf ten deel. Niet gek, want zijn aandacht lag meer bij het beschrijven van de heroïek dan bij het werpen van de ballen. "De pen is machtiger dan de boule," mompelde hij, terwijl hij zijn eigen troostprijs in ontvangst nam.

De prijsuitreiking werd een klein theaterstuk op zich, dankzij de onnavolgbare Renée Pront, die er een klucht van maakte die balanceerde op de rand van chaos. Daarna volgde een waarlijk koninklijk buffet, opgediend door Peter Volloper en Marga, the Lady of the House Hyacinth. Satéstokjes, salades, vlees en vlammen — het was een waar bacchanaal, maar dan met keurige servetten.

En toen, dames en heren, kwam het hoogtepunt: het optreden van Hans, The Guitar Man. Met één slag op de snaren katapulteerde hij de zaal terug naar de sixties. The Rolling Stones, The Beatles, The Kinks — het ene na het andere pareltje vloeide uit gitaar en strot. Het publiek stond op de banken, sprong er weer af, lag erbij, danste erop, en niemand wist of het nu de wijn, de muziek of het leven zelf was dat de harten sneller deed slaan.

En daar, in die bonkende ritmes, die schorre refreinen en die gulzige slokken lucht tussen de coupletten door, gebeurde het wonder: vele harten werden gestolen of sloegen op hol.

Want dát, geachte lezer, is de diepere waarheid achter het toernooi: niet de ballen, niet de prijzen, maar het bonzende hart dat in ieder van ons wacht op dat ene moment waarop alles klopt.

DE NACHT VAN DE VERBROEDERIJ

Wanneer de laatste kooltjes van het barbecuevuur smeulen en de rookpluimen zich vermengen met de avondnevel, begint het échte leven. Terwijl een deel van de gasten de aftocht blies richting tent, caravan of blokhut – niet zozeer om te slapen, maar om horizontaal na te genieten van saté en spiritualiën – verplaatste de harde kern zich richting dat illustere oord: café De Verbroederij.

Daar, waar de muren verhalen fluisteren en de vloerplanken meer geheimen kennen dan een biechtstoel, barstte een feest los dat zijn weerga niet kende. Krasse Greet zette als vanzelf de toon. Ze hief haar keel op de Westertoren in de Jordaan, en voor men er erg in had, zong de halve camping over dat kleine café, dat deze nacht wonderlijk genoeg óók in De Verbroederij paste.

Toen trad Peter Volloper naar voren. De man die doorgaans zaklampen verzamelt als anderen postzegels, ontpopte zich tot een reïncarnatie van Ivan Heylen. Met een passie die de ruiten deed beslaan, zong hij het loflied op de wilde boerendochter. Zijn ogen – brandend als twee fakkels bij een brandweeroefening – richtten zich op Marga, the Lady of the House Hyacinth. En die werd bijna verorberd, niet zoals men een delicaat hapje consumeert, maar zoals men een bord spareribs met de handen te lijf gaat: gretig, gulzig en zonder genade.

Marga liet zich niet onbetuigd. Als tegenprestatie slingerde zij een piketanissie van Johnny Jordaan de zaal in. Het publiek kolkte, de tafels dansten mee, en van Goes tot Purmerend

meende men te voelen dat het feest dáár gaande was. Bier vloeide, tranen vloeiden, de tijd vloeide weg – en alles vloeide samen tot één kolkende rivier van saamhorigheid.

En zoals dat gaat, waar men drinkt, daar praat men. Waar men praat, daar ontsnapt wel eens een geheim. Terwijl Krasse Greet een vileine persiflage van Astrid Nijgh ten beste gaf, liet de Staatsraad zich ontvallen dat hij zijn Sonja in die tijd ook wel *Sonja Hijgh* noemde. Of dit een liefdevolle bijnaam was, een gebiedende wijs, of een Freudiaanse verspreking – dat liet Pieter Pottenkijker in het midden. Want soms is het mysterie mooier dan de verklaring.

De dansvloer – of beter gezegd: de planken vloer van De Verbroederij die zuchtte onder de druk – zag vervolgens een bonte parade: Klaas Zwart en zijn lief, Renée Pront met haar Koen de Ridder, Marije Vrolijk en haar Ron, de Cellulosesjamaan, Hans the Guitar Man met Carmen, de Staatsraad met zijn Sonja, en natuurlijk Pieter met zijn Adri. En bovenal Marga en Peter, die als ceremoniemeesters De Verbroederij uit zijn voegen lieten barsten.

Het donderde. Het bliksemde. Niet buiten, maar binnen. Het regende geen druppels, maar meters bier en spiritualiën. De ramen besloegen, de harten sloegen, en het was geen gezelligheid meer – nee, het was hartveroverend.

Uiteindelijk was het wederom Pieter die, nuchter als een dorpsklok en wijs als een herbergier, Marga en Peter eraan herinnerde dat er een einde moest komen: *"Anders haalt Peter de bakker zaterdag niet."* En zo eindigde een nacht die langer duurde dan de uren toelieten. Het gezelschap zwalkte naar huis, of beter: naar tent, caravan en hut, een woonboot op de Amstel of een jodeljongen verderop.
Want dat is de kern van het Mysterie van het Bonzend Hart: het feest stopt misschien, de muziek verstomt, de glazen raken leeg – maar het hart blijft bonzen. En dát, beste lezer, is de werkelijke erfenis van De Verbroederij.

ODE AAN HANS, THE GUITAR MAN

In de nacht waar stilte trilt,
en sterren fluisteren boven tentdoek en bomen,
komt hij—
met zes snaren die ademen,
een stem die vonkt en golft,
een hart dat klopt in akkoorden.

Hans, de troubadour van tijd en ruimte,
laat stenen zingen en tafels dansen,
laat harten overslaan als kinderlijke trommels.
Zijn gitaar weent zacht als de regen,
en lacht luid als de zomerzon.

Carmen, zijn muze,
staat niet naast hem maar in hem,
de zachte echo in elk refrein,
de glimlach in elk akkoord.
Zij is het licht in zijn ogen
wanneer de melodie haar vleugels spreidt.

En zo werd de nacht van de gitaar
meer dan muziek—
het werd herinnering,
het werd liefde die zich vlechtte
door bier, door stemmen, door dans.

Wie erbij was, weet het:
we dronken geen wijn,
maar muziek.
We proefden geen vlees,
maar ziel.

En nog altijd klinkt hij na,
Hans, The Guitar Man,
met Carmen als zijn eeuwige refrein.

DE ONZICHTBARE HELDEN

Zij staan niet op de voorgrond, zij vragen geen applaus, en toch—zonder hen zou camping Domaine Sainte Marie niet meer zijn dan een dorre vlakte waar zelfs een sprinkhaan geen sprongetje meer durft te wagen. Ja, het zijn de stille krachten, de vergeten helden, de onbezongen zangers van het alledaagse.

Neem Piet de Gieter. Een man die, zodra hij zijn tuinslang richt, orchideeën laat bloeien in het grind en zonnebloemen doet groeien tot boven de wolken. Hij wordt door sommigen verdacht van toverij. Er zijn zelfs geruchten dat hij in het geheim een watercontract heeft met Neptunus. Feit is dat zijn bloemenzee zich gedraagt als een levend tapijt van kleur, waar elke knikker van de Krasse Knarren verbleekt bij de tintenpracht.

Of Gerda Haaknaald, wier vingers sneller trillen dan de wieken van een kolibrie. Met een beweging serveert zij drankjes, maaltijden en, als het moet, troost. Haar geheime kracht? De vaardigheid om tegelijkertijd drie dienbladen, een praatje en een glimlach in balans te houden. Menige man is al verblind geraakt, niet door de zon, maar door haar blik die zegt: *“Drink op, maar mors niet.”*

Dan is er La Signora Sempre Parata—Mevrouw Altijd Paraat. Niemand weet of ze ooit slaapt. Er wordt gefluisterd dat ze batterijen in haar rug heeft, of misschien een geheime lijn naar de eeuwige espressomachine. Waar chaos dreigt, verschijnt zij. Waar glazen leeg zijn, vult ze ze. Waar een kind huilt, zingt ze. Sommigen zeggen dat zij een reïncarnatie is van de beschermengel der campings.

En wat te denken van Jerommeke Leegloper en Rob Handyman? Terwijl Volloper zijn naam groot houdt, zijn zij het die met stille hand maaien, snoeien, sleuren en sjouwen. Zij zijn de onzichtbare stofzuigers van wanorde. Wanneer de camping 's ochtends kraakhelder oogt, denkt men dat dit vanzelf zo is. Nee, vrienden, dat is het werk van Jerommeke en Rob. Als kabouters bij maanlicht herstellen zij alles wat mensen bij daglicht slopen.

Laat ons dus een ogenblik onze glazen heffen, al was het maar één minuut. Want een voetstuk is gevaarlijk, daar knakt men snel af. Maar een woord van dank? Dat kan wonderen doen.

En ergens, in de echo van die dank, ligt de serieuze boodschap:
het zijn niet de helden van de spotlights die een gemeenschap dragen, maar de handen die onzichtbaar tillen, gieten, harken en glimlachen.

DE DOBBER VAN DE ZIEL

Het was een zaterdag die zichzelf in de zon had uitgestrekt alsof ze van plan was de hele wereld te laten zien hoe mooi het leven kan zijn wanneer je je agenda verliest. Pieter, gewapend met niets meer dan zijn nieuwsgierigheid en een licht knorrende maag, maakte zijn dagelijkse ommetje langs de visvijver van Treteau.

Wat hij daar aantrof, was niet zomaar een tafereel, maar een openluchtkathedraal van geduld, gevuld met mannen, jongens, vrouwen en kinderen die collectief besloten hadden dat de wereld kon wachten. De omgewaaide boom? Ach, die lag daar wel lekker. Het keukenraam dat nog scheef in zijn kozijn bungelde? Geen haan die ernaar kraaide. De schilderbeurt? Die was al drie zomers beloofd, dus wat maakte een vierde uit.

Daar zaten ze, in opperste concentratie, starend naar een dobber. Niet naar de dobber zelf natuurlijk, want dat zou saai zijn, maar naar het mysterie eronder: de mogelijkheid dat er zich een titanische snoek, een bijbelse karper of, wie weet, de verloren gulden van Napoleon zou ophouden. Een hartslag van hoop, vermomd als stukje kurk.

En Pieter keek toe. Hij zag hoe de mannen ademloos hun hengels vasthielden alsof ze de scepter van een rijk in handen hadden. Hij zag hoe harten sneller sloegen bij een minieme trilling in het wateroppervlak. “Zou het…?” Ja, zou het? Vaker was het een visje kleiner dan de paling in de rookton van de buurman, maar ach, de verhalen groeiden sneller dan de vissen. Want iedereen had wel eens een kanjer gevangen, alleen niemand die het ooit gezien had.

Rondom de vissers klonk een ander koor. De dames, strategisch geïnstalleerd op klapstoelen en picknickkleed, kwebbelden met de harmonie van een stel kwetterende eenden dat het lentewater ontdekt had. De kinderen renden, vielen, huilden, lachten en maakten van de speeltuin hun koninkrijk.

En Pieter besefte: dit was meer dan vissen. Dit was de hartslag van een gemeenschap. De dobber die bewoog, het hart dat oversloeg, de stilte die gedeeld werd, het geduld dat geoefend werd – dit alles was een metafoor voor het leven zelf. Want het echte vangen zit niet in de vis, maar in het moment.

De boodschap klopte mee in zijn eigen borst: soms is het niet de kanjer die telt, maar de rust om te wachten. Niet het resultaat, maar het samen zijn. Niet de schilderbeurt die blijft liggen, maar de herinnering die blijft hangen.

En terwijl een visser met veel bombarie een visje van twaalf centimeter omhooghield alsof hij Poseidon persoonlijk in de ogen keek, glimlachte Pieter. Het bonzend hart van Treteau sloeg niet in de dobber, niet in de hengel, maar in de mensen zelf.

DE DAG VAN DE PRUIMEN

Vandaag geen Jantje die stiekem onder een boom keek, maar een heuse stoet dames en heren die zich als moderne Eva's en Adams op de vruchten wierpen. Daar stonden ze: Renée Pront (altijd net iets te snel bij de boom), Krasse Greet (die nog krachtiger plukte dan een dorpskraan), en Sonja – ja, die Sonja, de vrouw van *u weet wel wie*, die haar reputatie als discrete dorpslegende alle eer aandeed.

Samen met Karin La Signora Sempre Parata (Mevrouw Altijd Paraat, met een bijna militair oog voor rijpheid) en Rob Handyman (die van een pruimenboom ook gerust een kast of een tuinhuisje kon maken), vulden ze een kruiwagen waar de Betuwe jaloers op zou worden. Je zou er inderdaad een jamfabriek mee kunnen starten, of op zijn minst een wereldrecord voor *"meest kleverige dorpspicknick"* vestigen.

Krasse Greet, die het nooit kan laten om een gelegenheid in muziek om te zetten, barstte los in het inmiddels beroemde Pruimenlied:
"Het wonder is geschied! Het wonder is geschied!
Men pruim is nat en het regent niet!!!"

Waarna ze, in een overmoedige bui, nog een couplet improviseerde over fluiten en orkestbakken, wat bij sommigen het hart deed bonzen van het lachen en bij anderen van lichte gêne.

En toch… waar bleven de taarten? Pieter, die in stilte al zijn vork had geslepen en zich al verheugde op een luchtig stuk pruimentaart, keek beteuterd om zich heen. Niets. Geen

deeg, geen korst, geen geurig gebak. Alleen stapels pruimen die wel een bestemming zouden vinden, maar niet in zijn maag.

Want pruimen, zo leerden we vandaag, hebben hun eigen lotsbestemmingen. Soms worden ze te sappig en spat het vruchtvlees je bij de eerste hap tegemoet. Dan zijn ze rijp voor een nieuw leven als confituur, compote, of dat zomerzoete dessert waar iedereen naartoe snakt. En de fijnproever weet: van een rijpe pruim kun je ook limonade of likeur maken. Ontpit, halveer, suiker erbij, geduld… en je hebt een elixer waar zelfs de goden in Olympus hun dorst mee zouden lessen.

En zo sloot deze dag zich met de les die het bonzend hart altijd in herinnering brengt: zelfs een pruim, in welke gedaante ook – zacht, sappig, vloeibaar of geconfijt – kan het hart sneller laten kloppen. Niet door wat ze is, maar door wat ze oproept: het samen delen, het lachen, het zingen, en soms de kleine teleurstelling dat de taart uitbleef.

DE SPRINT VAN DE SUPERHELD

Er zijn helden, en er zijn superhelden. En soms, op een doodgewoon campingveld, tussen caravans die ruiken naar gaspitkoffie en versgemaaid gras, openbaart zich een wonder. Vandaag was het Kees van Saar die zijn cape van onzichtbare glorie aantrok.

Klaas Zwart en zijn Blonde Marita waren al in de modus van afscheid nemen. Handen schudden, kussen op wangen, woorden die te groot zijn voor het moment, maar te klein om werkelijk het gemis te dekken. Hun wagen stond al te pruttelen van ongeduld bij de slagboom. En toen, alsof het scenario geschreven was door een regisseur met gevoel voor drama, klonk een kreet.

“Hoooooo!!!!”

Een brul waar Tarzan jaloers op zou zijn, en waar de lokale reeën drie dagen nachtmerries van zouden hebben. Het was Kees. Kees van Saar. Zijn ogen hadden gezien wat geen sterveling had durven hopen te zien: het neuswiel van Klaas’ caravan stond nog fier als een vlaggenmast naar beneden gericht.

Voor een mens een detail. Voor een caravan onderweg een fatale misstap. Het wiel zou krassen, knarsen, scheuren en het asfalt opensplijten alsof de aarde zelf wraak nam. Klaas, volledig in tunnelvisie richting de uitgang, hoorde niets.

Maar Kees? Kees hoorde alles. Zijn hart bonsde sneller dan een fanfare in volle finale. En toen deed hij wat alleen superhelden kunnen: hij sprintte. Niet zomaar een sprint, maar een

sprint die Max Verstappen in tranen zou doen uitbarsten. Met benen die flitsten als kolibrievleugels stormde hij op de wagen af.

Nog net op tijd, voor de eerste vonk uit de bodem kon spatten, wist hij Klaas tot stilstand te brengen. Het neuswiel werd ingetrokken, de ramp afgewend. Het applaus van de toeschouwers golfde over het veld als een zomerbries die je nooit meer vergeet.

Daar stond hij, de man die het asfalt had gered, de caravan, en misschien zelfs het huwelijk van Klaas en Marita. Want stel je de ruzie voor als dit verkeerd was gegaan…

Het mag geen verbazing wekken dat Kees meteen werd genomineerd voor de Orde van Domaine Sainte Marie, een onderscheiding die slechts de allergrootsten toekomt. Carin Poedel, zijn vrouw, glom van trots alsof zijzelf zojuist een gouden medaille had gewonnen.

En de harten? Die bonsden nog even wild, maar keerden daarna terug in rustmodus. Want zo gaat dat met ware heldendaden: ze slaan je hart op hol, om je daarna zachtjes te herinneren dat je leeft.

DE CEREMONIËLE UITREIKING VAN DE ORDE VAN DOMAINE SAINTE MARIE

De avondzon zakte langzaam achter de heuvels, alsof zelfs de hemel even wilde stilstaan bij dit glorieuze moment. Het campingterrein trilde van verwachting. Kampeerders verdrongen zich rond het centrale veld, waar de plastic tuinstoelen in keurige halve cirkel waren geplaatst. Een sfeer die deed denken aan Buckingham Palace, maar dan met vliegenmeppers, slippers en halflege wijnglazen.

Marga, The Lady of the House, trad naar voren. Niet gewoon lopend, nee: schrijdend, alsof zij zojuist de rode loper van Cannes had ingeruild voor het grindpad van Domaine Sainte Marie. Haar jurk wapperde majestueus in de avondbries – al fluisterde men dat het eigenlijk gewoon een fleurige strandjurk van de Decathlon was.

Ze hief haar hand. Stilte viel. Zelfs de krekels hielden hun adem in.

“Dames, heren, boulesfanaten, vrienden van het hart!” sprak Marga met een stem die gedragen werd door de echo’s van de Ardèche. “Vandaag zijn wij getuige van een daad van zeldzame moed. Een daad die niet slechts asfalt redde, maar ook eer, veiligheid en misschien zelfs de huwelijksvrede van Klaas en Blonde Marita.”

Het publiek snikte zacht. Sommigen veegden een traan weg, anderen nipten ongezien van hun wijn.

En toen… werd Kees naar voren geroepen. Kees van Saar, de man die sneller sprintte dan Max Verstappen, de redder van neuswielen en caravans. Hij kwam niet in een cape, maar in zijn vertrouwde korte broek en sandalen. Toch leek hij groter, stralender, bijna bovenmenselijk. Carin stond op de eerste rij, glimmend van trots alsof ze haar eigen superheld naar voren zag stappen.

Marga overhandigde hem de **Oorkonde van de Orde van Domaine Sainte Marie**, zorgvuldig opgerold en vastgebonden met een lint dat ooit om een fles rosé had gezeten.

“Vanaf heden,” sprak Marga plechtig, “zijt gij Ridder in de Orde van Domaine Sainte Marie! Moge uw benen altijd krachtig sprinten, uw ogen altijd gevaar zien voor het gebeurt, en uw hart altijd bonzen ten dienste van de gemeenschap!”

Het applaus barstte los. De stoelen kraakten, glazen werden geheven, en iemand floot het Wilhelmus maar kwam niet verder dan de eerste drie noten.

En terwijl Kees de oorkonde hoog in de lucht hield, wist iedereen: dit was niet zomaar een camping. Dit was een koninkrijk, en zij hadden er zojuist een ridder bij gekregen.

OORKONDE VAN DE ORDE VAN DOMAINE SAINTE MARIE

In de annalen van Domaine Sainte Marie, waar het zonlicht gul strooit en de wijn nimmer opraakt, wordt heden erkend en bezegeld:

Dat KEES van Saar, echtgenoot van Carin, kameraad van velen, op de dag dat Klaas Zwart en diens Blonde Marita het heilige domein wilden verlaten, heeft getoond wat ware moed is.

Waar anderen slechts zagen hoe een caravan zijn neus optrok naar de wereld, daar zag Kees het gevaar van het niet-opgetrokken neuswiel.
Waar anderen bleven staan, daar sprintte Kees.
Waar asfalt en eer dreigden te sneuvelen, daar trad hij op met de snelheid van de wind en de kracht van een leeuw.

Dat hij, en hij alleen, Klaas redde van een catastrofe die grootser was dan de uittocht uit Egypte en gevaarlijker dan een boulesbal op je kleine teen.

En daarom wordt Kees Poedel met algemene stemmen, luid applaus en een kleine traan in het oog van Carin, verheven tot:

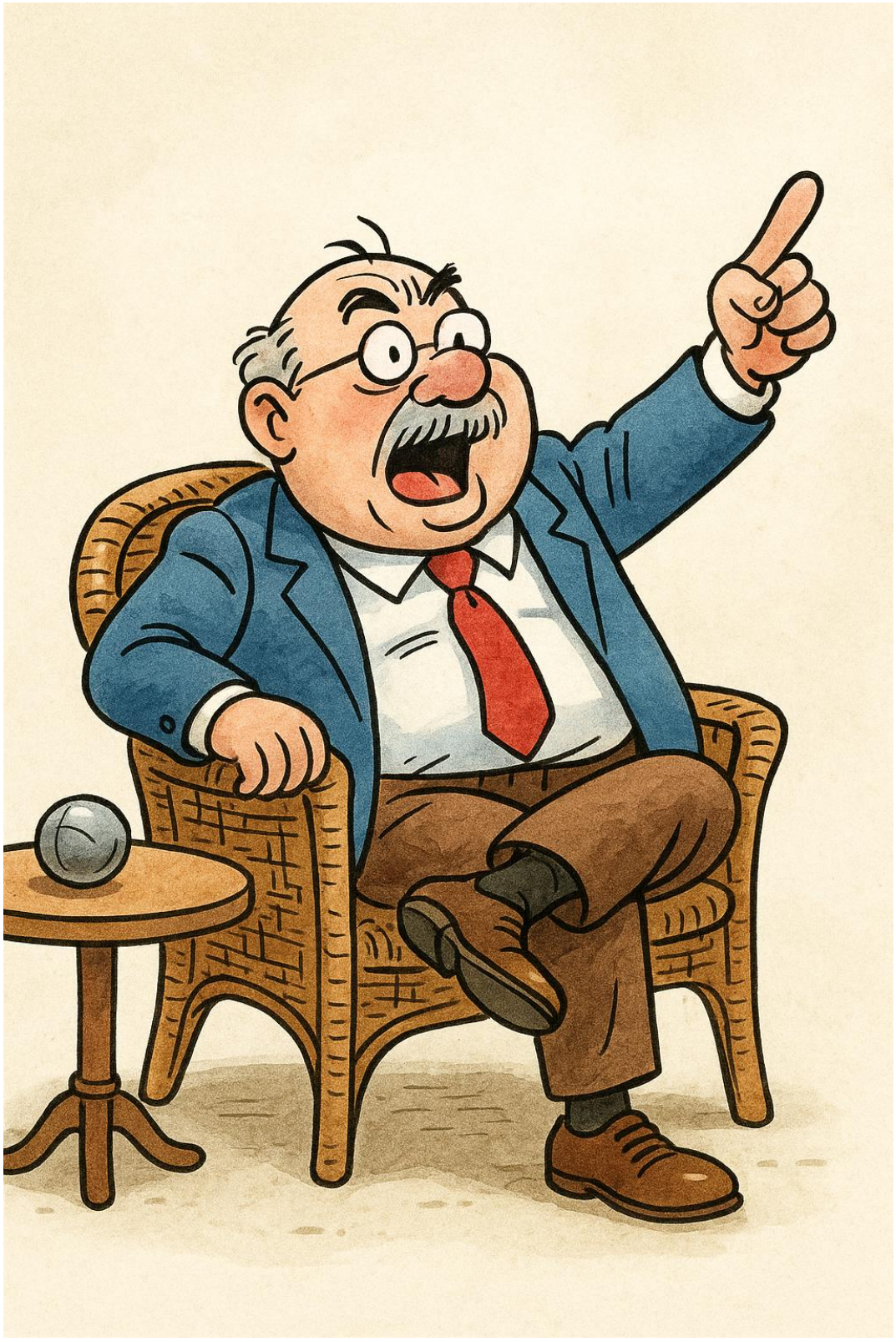
Ridder in de Orde van Domaine Sainte Marie

Met alle rechten, plichten en voorrechten die deze verheven titel met zich meebrengt, waaronder:

- het recht om als eerste de fles rosé te openen,
- het privilege om bij elk kampvuur zijn sprint nog minstens zeven keer te vertellen,
- en de eeuwige erkenning dat hij de man is die het asfalt redde van de totale verwoesting.

Aldus opgemaakt, bezegeld en ondertekend, in de zomer van het Bonzend Hart.

DE STAATSRAAD EN DE KORRELS VAN DE TIJD

Het was een dag na het zevende Krasse Knarren Boulestoernooi toen Pieter, gewapend met een blocnote die al te veel geheimen had gehoord, zich naar het De Verbroederij begaf.

Daar zat hij: Staatsraad Van der Molen, toernooidirecteur, zelfverklaard behoeder van de spelregels én wandelende encyclopedie van alles wat ooit met boulesballen in aanraking is gekomen.

De man had zich breeduit in een rieten stoel genesteld alsof hij zojuist een veldslag had gewonnen. Zijn das zat los, zijn blik strak, zijn hartslag vermoedelijk nog altijd in finale-modus.

“Zeven edities,” begon hij met een stem die tegelijk donderde en kietelde. “Zeven edities Krasse Knarren Toernooi. Men zegt wel: zeven is het getal van de voltooiing. Maar ik zeg: zeven is het getal van *opnieuw beginnen*. Want wat is boules, mijn beste Pieter, anders dan steeds opnieuw beginnen? Een bal rollen, een bal verliezen, een bal terugvinden, en dan toch weer mikken alsof het lot in jouw handpalm ligt.”

Hij leunde voorover en tikte met zijn vinger op de tafel, alsof hij daar het ritme van het universum dicteerde. “Dit toernooi was niet zomaar een verzameling ballen en banale worpen. Nee! Het was een symfonie van kromme ruggen, een ballet van wiebelende knieën, een ode aan de zwaartekracht. Je moest erbij zijn geweest om te zien hoe iemand bijna zijn kunstgebit verspeelde bij een poging tot carreau. Of hoe Koen de Ridder, die nog geen bal kaarsrecht kan gooien, tóch in de halve finale belandde dankzij een reeks miraculeuze afketsers waar zelfs de natuurkunde zich voor schaamt.”

Zijn ogen fonkelden nu. “En dan de finale. Ach, de finale! Dat was geen spel, dat was een openbaring. Een botsing van generaties, een duel dat zich niet afspeelde op grind, maar in de zielen der toeschouwers. Ik zweer het je, er was een moment dat ik dacht: als dit geen Werelderfgoed wordt, wat dan wel?”

Hij zweeg even, sloeg een diepe zucht, en liet het gewicht van zijn woorden in de bar neerdalen. Toen boog hij zich dichter naar Pieter toe, alsof hij de laatste waarheid fluisterde: “Het toernooi leert ons één ding, mijn jongen. Het hart klopt niet sneller van winnen of verliezen. Het bonst omdat wij, knarren en knarrinnen, nog steeds het lef hebben om te spelen. Om onszelf belachelijk te maken. Om de bal te gooien, ook al weten we dat hij niet zal landen waar we willen. Dat is de essentie van het leven. Boules is geen sport. Boules is een oefening in sterfelijkheid met een glimlach.”

Pieter keek naar de man, naar de Staatsraad, en noteerde de woorden alsof hij ooggetuige was van een staatsrede. Het toernooi was voorbij, de ballen weer opgeborgen. Maar het bonzend hart? Dat rolde nog wel even door.

DE EXODUS VAN DE ONMISBAREN

Terwijl Pieter zich dieper en dieper in het kloppend raadsel van het Bonzend Hart boort – soms met de precisie van een hartchirurg, vaker met de onhandigheid van een bakker die zijn deeg vergeet te kneden – speelt zich op Domaine Sainte Marie een drama van epische proporties af.

Want zie: een karavaan van caravans, campers en auto's trekt piepend en krakend de campingpoort uit. De helft van het Krasse Knarren Boulestoernooi, de fine fleur van de rollende ballen, keert huiswaarts of zoekt alweer het volgende toernooi waar de ballen glimmen en de rosé koel staat.

Onder hen Rob Handyman en zijn Karin, La Signora Sempre Parata. De rechter- én linkerhand van Marga, de grande dame van de camping. Hun vertrek roept vragen op. Vragen die dreunen, niet alleen in het brein van Pieter, maar in de borst van menig kampeerder:

- Wie zet nu de wijnglazen neer met de souplesse van een Italiaanse ober?
- Wie maait het gras zo strak dat zelfs een Zwitserse horlogemaker nerveus zou worden?
- Wie temt het lekkende kraantje, dat als een huilend kind de nachtelijke stilte doorboort?

Kortom: wie houdt Domaine Sainte Marie draaiend? Wordt dit paradijs aan de Ardèche een doe-het-zelf-camping? Een anarchistische biotoop van zelfredzame senioren? Het zweet breekt sommigen al uit bij de gedachte.

En alsof dat nog niet genoeg is, zijn ook Klaas Zwart en zijn Blonde Marita huiswaarts gekeerd. Bij hun aankomst waren zij boules-agnostisch – bal noch baan kon hen bekoren. Maar na dagen van kijken, meesmuilen en toch even proberen, zijn ze geraakt. Nee: gegrepen. Klaas, voetbal- en zwemtrainer pur sang, overweegt nu serieus om boulescoach te worden.

De denkbeelden buitelen door elkaar:

- Boulen met de voeten, zoals voetballers dat zouden doen.
- Zwemmers die boulesballen in hun zwembroek smokkelen en op de bodem van het zwembad naar de but spelen.

Pieter ziet het niet voor zich, maar hij weet ook: op Domaine Sainte Marie is het onmogelijke vaak slechts een kwestie van tijd.

En daar zit de serieuze ondertoon, verscholen tussen de lach en de grootspraak: mensen veranderen. Wat vandaag onmogelijk lijkt, wordt morgen een routine. Een camping wordt een gemeenschap. Een spelletje met stalen ballen verandert levens.

Het Mysterie van het Bonzend Hart klopt niet alleen in de borst van Pieter, maar in ieder die hier even thuiskomt – en daarna, rijker dan voorheen, weer vertrekt.

DE BROCANTE VAN DE WONDEREN

In Nederland noemen we het een vuilnisbelt. Een plek waar je hooguit een meeuw of een rat ziet shoppen. Maar in Frankrijk? Daar heet het een brocante. En wat bij ons achteloos aan de straat wordt gezet met een sticker *"gratis mee te nemen"*, krijgt daar een allure die grenst aan het heilige.

Vandaag toog een stoet gasten van Domaine Sainte Marie naar Billy, een onooglijk plaatsje in de buurt van Tréteau, dat voor één dag veranderde in een wereldstad van handel en hoop. Honderden kramen vulden de straten, vol met spullen die in Nederland met moeite nog een kringloopwinkel zouden halen.

Tweedehands ondergoed, licht vergeelde videobanden van films die niemand ooit heeft willen zien, glazen die de helft van hun bodem al kwijt waren, en een kofferradio die eruitzag alsof hij in de Eerste Wereldoorlog het nieuws nog had doorgegeven. En toch – toch straalde alles daar de glans van zeldzaamheid uit.

In Nederland zou dit spul linea recta richting vuilnisman zijn gegaan, maar in Frankrijk is het een wekelijkse aflevering van Kunst & Kitsch. Elke kraam een podium, elke koper een ontdekker van schatten. Menig kooplustige Fransman liep rond met een glinstering in de ogen, overtuigd dat hij zojuist een relikwie had gekocht: een plastic asbak die, wie weet, ooit eigendom was van een hertogin. Of een slipje waarvan de verkoper met een knipoog beweerde dat het gedragen was door een freule op haar trouwdag.

Het was een spektakel van overtreffende trappen. Mensen kwamen van heinde en verre, soms uren rijden voor een vaas zonder oor of een puzzel waarvan precies het laatste stukje ontbrak. En ja, volgens de verhalen waren er zelfs die de avond tevoren al in een slaapzak bij de eerste kraam hadden gelegen, alsof de Heilige Graal daar voor het grijpen lag.

De Nederlanders van de camping aanschouwden het tafereel met een mengeling van verbazing, ongeloof en heimelijk vermaak. Ze fluisterden tegen elkaar: *"Bij ons gaat dit gewoon naar de gemeentewerf."* Maar tegelijk knepen de mannen hun portemonnee dicht. Want stel je voor dat hun vrouw ineens met glimmende ogen voor een tafel stond, roepend: *"Kijk nou! Dit is perfect voor de Koningsdagmarkt!"*

En daar, tussen de kraampjes en het gejoel, lag de serieuze ondertoon: waar de een rommel ziet, ziet de ander rijkdom. Wat voor de één ballast is, kan voor de ander een vondst van betekenis worden. Het Mysterie van het Bonzend Hart leert: waarde zit niet in het ding zelf, maar in het verhaal dat we eraan geven.

Zo werd Billy die dag geen vuilnisbelt, maar een tempel van illusies. En iedereen keerde terug naar de camping, armer in euro's, maar rijker in verhalen.

DE MAANDAG VAN MODDER EN MELANCHOLIE

De zon had haar macht verloren. Waar de zondag nog kraakte van hitte en zonnebrand, begon de maandag met donder en tranen. De hemel leek mee te huilen om het onvermijdelijke: het afscheid van vrienden die deel waren geworden van het kloppend hart van Domaine Sainte Marie.

Eerst Kees van Saar, de kersverse ridder van de Orde van Domaine Sainte Marie. Zijn cape van heldendom hing nog te drogen na de redding van het neuswiel, en toch koos hij voor vertrek. Carin Poedel, immer in harmonie met zijn sprintende ziel, volgde hem trouw. Pogingen om hen langer te houden – met wijn, met boules, zelfs met een halfbakken serenade van de zingende toiletborstels – faalden jammerlijk. De roep van thuis klonk te luid.

Alsof dat nog niet genoeg was, pakten ook Renée Pront en haar ridder Koen hun biezen. Koen, trots als een pauw om zijn tweede plaats in het zevende Krasse Knarrentoernooi (een prestatie die volgens sommigen eigenlijk een eerste plaats waard was, ware het niet dat de scheidsrechter een wijntje te veel had gehad), had een ander soort strijd te leveren. Niet met boules, maar met de modder.

Zijn camper, dat trotse strijdros van metaal, zakte diep weg in de verzadigde bodem. Het was een gevecht tussen mens en natuur, tussen rubberband en zompige aarde. Paardenkracht werd gesmeekt, maar de enige die kon leveren was geen paard, doch een mens: Peter Volloper. Zijn armen zwollen, zijn benen stonden als pilaren, en met een grom

die tot in de wijngaarden weergalmde, trok hij Koen's camper uit het moeras van de maandag.

Rob Handyman, die normaal gesproken als een mechanische engel uit de hemel zou zijn neergedaald met gereedschap, was immers al vertrokken. De ironie was pijnlijk voelbaar.

En zo gleed Domaine Sainte Marie langzaam een nieuwe week in. Het kampvuur knetterde zachter, de stoelen stonden leger, de wijnvoorraad minder bedreigd. Een lach en een traan mengden zich in de regenplassen die nog naglansden op het grind.

De serieuze ondertoon? Waar mensen komen, daar gaan ze ook weer. Vriendschappen op een camping zijn als zomerse onweersbuien: plotseling, intens en onvergetelijk. En toch… altijd tijdelijk. Maar wat blijft, is het bonzend hart – gevuld met herinneringen die sterker zijn dan het weer, en die zelfs in de natste maandag blijven branden.

DE ZINGENDE POETSDOEK

Het vertrek van Rob Handyman en zijn immer paraat staande Karin sloeg op Domaine Sainte Marie een gat dat dieper leek dan de Grand Canyon en gevaarlijker dan een lek luchtbed in de Ardèche-zon. Wie zou voortaan de lekkende kraan bezweren? Wie zou de glazen vullen alsof het sacrale kelken waren? Wie zou Marga, The Lady of the House, bijstaan in haar regie over dit chaotische paradijs?

Welnu: daar kwam Hyacinth. Ja, Hyacinth – een naam die al naar bloemengeur ruikt, maar die in werkelijkheid klonk als een fanfare die geen noot overslaat. Zij vulde het gat niet zomaar, zij stortte er beton in. Want, alsof het universum zelf de balans wilde herstellen, kwam zij met een onverwachte engel opdagen: Dora, de ene helft van het fameuze duo *Dora & Nora, de zingende toiletborstels*.

De opmerkelijke kijker – en geloof me, daarvan wemelt het op zo'n camping – fluisterde meteen: *"Dora? Maar dat is toch… Krasse Greet in vermomming?"* En inderdaad, er was een verbluffende gelijkenis. Alsof Greet haar krassen had ingeruild voor een fris gewassen schort en een bundel microvezeldoeken. Maar ach, in het Mysterie van het Bonzend Hart moet men niet te veel vragen stellen.

Wat wél vaststaat: Dora bloeit op als zij de poetsdoek hanteert. Waar anderen het zweet uitbreekt bij het zien van een kalkrand, begint Dora te glimmen. Ze danst met de toiletborstel alsof het een partner is in de Weense wals, ze zingt aria's terwijl ze de spons rondjes laat draaien op de caravanraampjes, en ze knipoogt naar de hemel zodra de laatste streep vuil in haar sop verdrinkt.

Voor Dora is poetsen geen noodzaak, maar natuur. Het is haar zuurstof, haar credo, haar raison d'être. Een camping zonder vuil zou haar in diepe existentiële crisis storten. Maar een camping mét vlekken? Daar leeft zij van op als Mozart bij een piano.

En zo geschiedde dat het gat van Handyman en La Signora Sempre Parata niet alleen werd gevuld, maar werd overgroeid met de glans van glorieus schuim. Waar een kraan drupt, staat nu Dora klaar met een emmer. Waar een raam waait, wappert haar zeem. En waar een toilet rilt, warmt haar borstel de koude porseleinen ziel.

De serieuze ondertoon? Soms lijkt een leegte ondraaglijk, maar er komt altijd weer iemand die de ruimte vult – op een manier die je nooit had voorzien. En zo leert het Mysterie van het Bonzend Hart ons: zelfs in de afwezigheid van je vaste handen, kan een zingende toiletborstel onverwachts het hart doen glanzen.

DE BALLADE VAN DORA, DE ZINGENDE TOILETBORSTEL

(Te zingen met de plechtige ernst van een volkslied, maar altijd nét te hard en te vals voor de buren)

Couplet 1
O Dora, heldin van de spons,
met schuim en zeem, jouw eeuwig brons.
Waar kalkaanslag zich stevig nest,
maak jij de pot weer smett'loos, best!

Refrein
Dora, Dora, glans van de nacht,
poetsende ster die alles verzacht.
Waar wij verzuchten: "Laat toch maar gaan,"
dans jij de tango met bleek en chloor spontaan.

Couplet 2
Je zingt terwijl je doeken wringt,
een aria die door de douchewand dringt.
De borstel zwaait, het water spat,
zelfs vuilnis fluistert: *wat een schat.*

Refrein
Dora, Dora, glans van de nacht,
poetsende ster die alles verzacht.
Waar wij verzuchten: "Laat toch maar gaan,"
dans jij da tango met bleek en chloor spontaan.

Slotvers
Dus hef het glas op deze fee,
van schuimend sop en WC-décolleté.
Geen ridder, geen prins, maar Dora is hier,
zij schenkt Domaine Sainte Marie haar glans en plezier!

DE DAG DAT DE REGEN TE GAST WAS

Het was maandag. Zo'n maandag die zichzelf al bij het ontbijt verontschuldigde. Een beetje nat, een beetje sip, een beetje "waarom ben ik eigenlijk wakker?". Het soort dag waarop de regen niet zomaar regent, maar als een dramatische diva neerdaalt. Druppels tikten tegen de luifels van de caravans als nerveuze vingertjes die op een tafel trommelden, alsof de hemel zelf ongeduldig zat te wachten tot iemand eindelijk een grap zou maken.

En daar waren ze dan: de Hollanders. Het mooiste volk om in de regen te observeren. Want geef ze tropenzon: ze klagen. Geef ze een zacht zomerbriesje: ze klagen. Maar geef ze regen, slechts één dag regen op een camping die anders baadt in zonnestralen — en ze veranderen in wandelende weerstations met ingebouwde sirene.

"Het lijkt wel november!" brieste Haye Boskabouter, terwijl hij zijn poncho uittrok met de flair van een generaal die net een veldslag had verloren.
"November?" siste Marga, alias Lady Hyacinth, "dit is veel erger. Dit is alsof de hemel expres mijn kapsel aanvalt."

Pieter keek toe en glimlachte. Hij wist: dit was de kern van het Mysterie van het Bonzend Hart. De regen was niet de vijand, de regen was slechts de spiegel. Want wie zijn zon verliest zodra er wolken verschijnen, die had de zon misschien nooit echt vastgehouden.

Intussen transformeerde Domaine Sainte Marie in een soort tropische delta. Plassen werden vijvers, vijvers werden meren, en menige kikker had zijn dag van het jaar. Krassen knarren sprongen er vrolijk doorheen, terwijl vroeg grijze ouderen met opgetrokken wenkbrauwen

keken hoe hun zorgvuldig opgebouwde fort van tuinstoelen langzaam veranderde in een amfibisch kampement.

“Ach,” dacht Pieter, “menig varken zou zich hier vandaag gelukkig voelen.” Hij zag ze al voor zich: zwijntjes die zich gretig in de modder wentelden, knorrend van puur geluk. Het enige verschil was dat de Hollandse campinggast, wars van knorpartijen, liever mekkert.

Maar dan, altijd weer dat wonder: morgen komt de zon terug. Altijd. Het is een wetmatigheid die geen weer-app, geen barometer en geen Hyacinth kan ontkennen. De plassen verdwijnen, de geur van nat gras verdampt, en wat overblijft is een camping die nóg mooier lijkt, alsof hij even gewassen is in de wasmachine van de natuur.

En zo bonzen de harten weer, warm en licht, want regen duurt nooit langer dan het humeur toelaat.

De boodschap, fluisterde het Mysterie: wie zich door één wolk zijn zon laat stelen, heeft niet door dat hij de zon al in zich draagt.

DE BLAKENDE DINSDAG

Het was dinsdag, en niet zomaar een dinsdag. Nee, dit was de dinsdag waarop zelfs de mieren zich spontaan in polonaise door de stoeptegels wurmden. Dora, de zingende poetsdoek van Domaine Sainte Marie, had er de grootste lol in. Met haar zachte zwier maakte ze de camping niet alleen glimmend, maar glimmender dan glimmend. Zó glanzend dat menige zonnebril niet bestand bleek tegen de reflectie van de blinkende toiletgebouwen. Dora neuriede er een aria bij die menige sopraan in Milaan jaloers had gemaakt.

Piet de Gieter, altijd contrair, besloot ondertussen dat hij *de plaat poetste*. Letterlijk. Hij sprong op de fiets en reed, samen met Adri (Pieters lief, de muze in mensenvorm) en Hans, The Guitar Man, die zijn Carmen – la baronessa dalla chioma bionda e ricciuta – meevoerde alsof ze een riddervrouw was, de tocht der tochten: De 40 van Alliers.

Een tocht waar de lucht zichzelf blauw schildert, waar het gras meer dan twee kontjes hoog wuift, en waar je bijna struikelt over de echo's van jonkvrouwen die hun linten lieten vallen voor ridders te paard. Een route zo romantisch dat zelfs de kettingolie op de fietsen plots naar rozen rook.

Op de camping zelf heerste een serene harmonie. Geen gemekker meer over regen of zon, want daarover had maandag al zijn zegje gedaan. Zelfs Marga, *the lady of the house Hyacinth*, die doorgaans klaagde alsof het haar tweede adem was, straalde. Ze straalde niet gewoon, ze fonkelde. Ze leek wel een tweede zon, al dan niet een tikkeltje gesponsord door de eyeliner van de ochtend.

Het was de dag waarop bijtjes cazhtjes zoemden (jawel, *cazhtjes*, want gewone zoemgeluiden waren te banaal voor deze dag), waarop vlinders hun choreografie perfectioneerden, en waarop zelfs de meest verstokte mopperkont even vergat waarom hij eigenlijk mopperde.

Het Mysterie fluisterde zachtjes mee: geluk is vaak niet meer dan dit – een poetsdoek die zingt, een fietstocht die ridderlijk ruikt naar geschiedenis, en een camping die even oplicht als de hemel zelf.

De boodschap: geluk hoef je niet na te jagen. Soms glimt het je gewoon tegemoet, schoongepoetst en wel.

Toernooi of niet, als de zon schijnt is Staatsraad Van der Molen niet van de boulesbanen af te slaan. Hij sleept anderen er desnoods aan hun haren bij. Zo ook deze dinsdagmiddag. Het zonnetje scheen, er woei een lekker windje en dus werden de ballen bij de hand gevat. Om tot een even aantal deelnemers te komen, werd Haya de Boskabouter gevraagd om mee te spelen. Zijn Limburgse goedaardigheid maakte een ‘nee’ onmogelijk. En zo kon er weer een partijtje gespeeld worden.

De rest van de camping verkeerde in een siestaroes. Er werd geluierd en gezond, er werd gekletst of men zweeg. Slechts de koeien van de buren loeiden de stilte kapot.

DE ORAKELBORREL VAN DOMAINE SAINTE MARIE

De dinsdagmiddagborrel was geen borrel, maar een heilig schouwspel. Terwijl in de verte de koeien loeiden met de plechtigheid van doedelzakken op een Schots hoogland, maakte de camping zich op alsof er een pauselijke kroning plaatsvond. Plastic stoelen werden in geometrische patronen neergezet, tafels bogen onder de last van chips en knakworsten alsof het de offerandes aan een vergeten god waren. De rosé in de koelemmers sidderde bij iedere loeiende koe, alsof ook de flessen wisten dat er iets groots te gebeuren stond.

Staatraad Van der Molen was op dat moment in trance. Zijn boule gleed door zijn vingers alsof hij de loten van het universum wierp. Hij liet zich voorstaan op een mimiek die deed denken aan een Romeins keizerportret in de nadagen van een rijk, de blik naar binnen gekeerd, de kin fier omhoog. Haye Boskabouter stond naast hem, handen in de zij, en gaf commentaar alsof hij de profeet van het grind was: “Deze worp, dames en heren, bepaalt de toekomst van het Avondland!”

De campinggasten hielden hun adem in. Zelfs de koeien hielden op met loeien en keken, jawel, frontaal het veld op. Eén koe knikte, langzaam, alsof ze instemde met het lot.

Ondertussen dwaalde Pieter door Montaigu-le-Blin, waar de stenen huizen leken te fluisteren: *“Wij hebben meer borrels gezien dan jullie ooit zullen drinken.”* Het kasteel torende als een oude generaal, zijn muren vol littekens van oorlog en wijnvlekken van eeuwen feest. In de Sainte-Annekerk trilde de klok uit 1403. Niet met brons, maar met een hartslag. Pieter legde zijn hand tegen de muur en zweerde dat hij het hoorde: *bonk… bonk… bonk.*

Toen hij terugkeerde op de camping, was het spel in volle gang. Van der Molen stond in spreidstand, als Mozes die de Rode Zee in grind wilde veranderen. Zijn boule vloog door de lucht in een perfecte parabool en belandde rakelings langs het cochonnet. Haye sprong op: “Het is beslist! Het hart van Domaine Sainte Marie klopt weer!”

De koeien loeiden in canon, iemand stak een kurk in de lucht als was het een vuurpijl, en een oude campinggast begon spontaan een volkslied dat niemand kende maar iedereen uit volle borst meezong.

En zo onthulde zich de boodschap, over de top maar glashelder: het bonzend hart is niet te vinden in stenen muren of oude klokken alleen. Het zit in de lach van de boskabouter, de grootspraak van de Staatraad, de loeiende koe die even instemt met de menselijke dwaasheid. Het hart bonst omdat wij durven te spelen, te zingen, te drinken en te dromen – zelfs op een dinsdagmiddagborrel bij camping Domaine Sainte Marie.

HET GRIEKSE COMPLOT VAN DE KRASSE KNARREN

Het begon allemaal met een achteloos zinnetje, uitgesproken door Pieter aan de borreltafel. Terwijl de olijven zich loom lieten wiegen in de schaal en de wijn zichzelf heruitvond als nectar, zei hij achteloos: “Volgend jaar wil ik eigenlijk wel weer eens naar Griekenland.”

Een zinnetje dat in normale kringen hooguit leidt tot een vakantiezoektocht op Booking.com, maar niet op Domaine Sainte Marie, en zeker niet in het bijzijn van Staatsraad Van der Molen. Want de Staatsraad, die in de schaduw van grootspraak en ambtelijke pracht zijn 80ste verjaardag plande, had één ding helder: zijn feest kon niet zonder De Kolderkrant, en dus niet zonder Pieter Pottenkijker.

En dus ontstond er, in het diepste geheim – want alleen dan lekt het gegarandeerd uit – een plan. “Als Pieter zo gek is op Griekse cultuur, Zorba’s dans en het smijten met vaatwerk, dan halen wij Griekenland toch hierheen!” sprak de Staatsraad met een overtuiging alsof hij net een referendum had gewonnen.

De contouren van het complot tekenden zich af:

- Hans, The Guitar Man, zou worden omgedoopt tot *Mikis Theodorakis*. “Met een beetje fantasie en die schoenen met een krul eraan ziet hij eruit als een echte Griek,” zei men. Waarop Hans plechtig knikte en eraan toevoegde: “Prima, maar Carmen – *la baronessa dalla chioma bionda e ricciuta*– moet eerst overtuigd worden. En dat vergt minstens een fles ouzo.”

- Het vaatwerkprobleem werd opgelost door Marga, *the lady of the house Hyacinth*, die glunderend haar zolder inventariseerde. “Daar ligt genoeg servies voor tien jaar huwelijksschade. Ik zie het als recycling avant la lettre.”
- De folklore kreeg een extra impuls toen Pieter bekende dat zijn ouders destijds elk echtelijk geschil oplosten door oud servies over het granieten aanrecht kapot te smijten. “Het is erfgoed,” zei hij plechtig, “cultureel erfgoed.”

Maar het plan werd pas onwrikbaar toen Sonja haar entree maakte. “Als jullie Griekenland hierheen halen, geef ik er spontaan een paaldansact bij.” Waarop het gezelschap collectief stilviel. Niet van schaamte, maar van bewondering voor zoveel ondernemingszin.

“Het staat vast,” concludeerde de Staatsraad. “Volgend voorjaar klopt het hart Grieks in Frankrijk. En wie erbij wil zijn, moet snel boeken. Want *ouzo en opa* zijn geen vanzelfsprekendheid in de Allier.”

De boodschap: Soms is het leven te groot om naar het buitenland te reizen. Soms haal je het buitenland gewoon naar de camping. En ontdek je dat geluk niet zit in Griekenland zelf, maar in de Griek die je samen speelt.

DE LES VAN CONTESSA CASCATA

Het was laat op dinsdagavond, een uur waarop de sterren zich net zo schaamtevol achter wolkjes verstopten als pubers die betrapt zijn bij hun eerste zoen. De camping lag in een zwoele stilte, slechts onderbroken door het zoemende neonlampje bij het toiletgebouw en het verre gesnurk van een caravaneigenaar die zijn slaapapneu verwarde met jazz-improvisatie. En daar voltrok zich een scène die later alleen nog fluisterend verteld zou worden. Niet om de schande, maar om de grandeur.

Daar stond zij: Ria Waterval, Contessa Cascata – de vrouw die een douchekop niet als een stukje plastic zag, maar als een scepter. Ze droeg een badjas die meer weg had van een Romeins togaatje, vastgebonden met het koord van een vergeten gordijn, en haar blik was streng als die van een docent klassieke talen die de leerlingen het verschil tussen accusativus en ablativus wil bijbrengen.

Peter Volloper, onschuldig als een pasgeboren kraanleertje, kreeg die avond een les in techniek en waarheid.

“Peter,” sprak zij, en haar stem klonk als een beek die net iets te enthousiast langs kiezelstenen stroomt, “weet jij wat de grootste vergissing van de moderne architectuur is?”

Peter aarzelde. Hij dacht aan flatgebouwen zonder balkons, Vinexwijken zonder ziel, en aan de rotonde bij Montluçon die werkelijk nergens heen leidt.
Maar hij had het fout.

“Een regendouche,” donderde Contessa Cascata.
Weet jij, Peter, hoe een vrouw zich daaronder moet draaien, kronkelen en bijna acrobatisch moet wringen om fatsoenlijk schoon te worden van onderen?

“De regendouche,” fulmineerde Contessa Cascata. “is een monster van chroom, dat vanaf een vaste hoogte een plens water stort alsof je vrijwillig onder de Niagara Falls bent gaan staan! Het is een kille waterval die niets van de menselijke anatomie begrijpt. Je staat eronder, als een verzopen kat, water overal behalve dáár waar je het hebben wilt. Het vereist acrobatiek van Olympisch niveau, ja bijna een circushandstand, om fatsoenlijk van onderen schoon te worden! En ik zeg u: dat is onmenselijk, dat is wreed, dat is—”

Ze zweeg even, hief haar kin en sprak toen met gedragen ernst: “ - dat is niet vrouwvriendelijk.”

Ze hief de losse douchekop op als een strijdvaandel. “Dit, Peter, dit is vrijheid! Dit is de democratie van de badkamer! Hier spreekt niet alleen Ria, hier spreekt een hele generatie vrouwen die weigert de handstand te doen voor hygiëne!”

Er ging een siddering door de camping. Het was alsof het bliksemde in de douchestraat van de camping. Een paar kampeerders staken hun hoofd uit de tent, fluisterend: *“Ze heeft gelijk. Ze zegt wat wij al jaren voelen, maar nooit durfden te uiten.”*

Pieter de Gieter knikte instemmend en zei: *“Daarom blijf ik trouw aan mijn gietertje.”*
Een oudere dame uit rij 7 pinkte een traan weg en riep: *“Ik heb ooit mijn heup verdraaid bij zo’n regendouche!”*

Een jonge vader stak zijn baby omhoog als in *The Lion King* en sprak: *“Hij zal alleen nog handdouches kennen!”*

En de koeien in de verte loeiden zacht, alsof ze in koor antwoordden: *“Moeoeoe.”*

Peter Volloper stond perplex. Hij wilde iets zeggen, iets over moderne architectuur en designprijzen, maar zijn woorden verdronken in de stortvloed van Cascata’s waarheid. Zijn hart bonsde, niet van het warme water maar van inzicht: dit ging niet om sanitair alleen. Dit ging over macht, keuzevrijheid en het recht om zelf de straal te richten waar je hem hebben wilt.

En zo eindigde de avond in applaus, gejoel en een geïmproviseerd waterballet waarbij de Contessa Cascata demonstratief de douchekop liet zingen als een sopraan. Iedereen wist: het Mysterie van het Bonzend Hart had die avond een nieuwe waarheid onthuld.

De boodschap, hoe hilarisch ook verpakt, was bloedserieus: zelfs in de badkamer geldt dat vrijheid begint bij het recht op de juiste douchekop.

DE FONTEINVLOER ALS OPLOSSING

Ergens tussen damp en dauw, waar de regendouche monotone druppels liet vallen als een ingedutte drummer van een dorpsfanfare, stond Peter te mopperen. “De dames blijven mopperen. Altijd datzelfde gesop van bovenaf,” zeggen zij, “het mist de verrassing, de schwung, het avontuur.”

En toen verscheen hij: Pieter Pottenkijker, in badjas van twijfel en met pantoffels van grootspraak. Hij hief zijn wijsvinger alsof hij een waterleiding zelf in de hemel kon doortrekken.

Pieter Pottenkijker, chroniqueur van het ongewenste én het hoogstnoodzakelijke, heeft een tip voor Peter en diens regendouche probleem.

“Peter,” sprak hij, “Jij hoeft de douchekoppen niet te vervangen! Dat is werk voor de burgerman, de amateur, de tegelpoetser met te veel tijd. Nee, jij moet leren van de grootstedelijke frivoliteit! Jij moet denken als Rotterdam, waar de koopgoot het volk naar beneden trekt. Of als Bergen, waar speeltuin *De Bedriegertjes* al decennia kinderen en vaders tegelijk besproeit. Wat jij nodig hebt, is een fonteinvloer in de damesdouches. Eentje die onverwacht – of juist héél gelegen – begint te spuiten. Dan wordt niet alleen de bovenkant bediend, maar ook de onderkant. Een totaalspektakel! Van wolkendruppel tot bodemstraal. Een complete ervaring, van hemel tot aarde, van dakgoot tot kelder.”

Zo sprak Pieter. Met twinkelende ogen, maar met een serieuze ondertoon: innovatie schuilt zelden in vervanging, maar in het onverwachte. Soms moet je het water niet hoger laten vallen, maar van onderen laten komen.

Peter zweeg. Het klonk waanzin, maar ook waarheid. Het was alsof de badkamer zelf een geheim had gefluisterd: vernieuwing is niet altijd vervangen, soms is het omkeren van de stroomrichting.

En zo bleef de vloer nog even droog, maar het idee borrelde – als een bron die zich opmaakt om de eerste nietsvermoedende bezoeker te verrassen.

DE VOLGELVERSCHRIKKENDE STAKING

Frankrijk stond in brand. Nou ja, figuurlijk, maar het scheelde weinig. Havens dicht, snelwegen geblokkeerd, Parijs in de wurggreep van spandoeken, toeters en schor geschreeuw. “Bloquons tout!” riepen de demonstranten, en dat deden ze ook: blokkades, kettingen van tractoren, stapels pallets als geïmproviseerde barricades. De Republiek leek wel een operette in reprise.

En terwijl de gendarmes hun helmen oppoetsten en de vakbonden hun megafonen testten, scheen de zon alsof er niets aan de hand was. De zon, dat onstakende hemellichaam, trok zich geen lor aan van Bayrou’s kabinetsval of de CGT. Zij straalde, zij lachte, zij bakte campingworsten zonder overlegvergadering.

En dus togen Pieter en zijn lief, zonder barricade of blokkade, naar Verneuil-en-Bourbonnais. Daar waar het echte Frankrijk zich verschuilt: in dorpen die liever vogelverschrikkers maken dan ministers verdrijven. Elk jaar zetten de inwoners er creaties neer die de kraaien wegjagen en de toeristen verblijden. Het waren kunstwerken: een Napoleon van stro, een Edith Piaf met plastic armen, een Macron van jute die gelukkig níet kon praten.

“Welnu,” zei Pieter, die zichzelf graag als chroniqueur van het onwaarschijnlijke beschouwde, “de vogelverschrikkers hebben gewonnen. Geen vogel te zien. Alleen jij en ik, lief, verdacht bewegend door de straten. Wij zijn de enige vreemde vogels hier.”

Zijn lief knikte, en ergens klonk het als een serieuze boodschap: soms schreeuwt de wereld “Alles blokkeren!”, maar het leven fluistert “Alles laten bloeien.” En misschien, heel

misschien, is het de vogelverschrikker die ons eraan herinnert: niet elk gevaar komt van boven. Soms is het je eigen schaduw die je wegjaagt.

De zon bleef schijnen. Frankrijk staakte. En Pieter en zijn lief wandelden door een dorp vol stro, rafels en glimlachende maskers. Een wonderlijke dag, waarop staking en stilte elkaar kruisten, en een vogelverschrikker de enige was die zijn post niet verliet.

HET RAADSEL VAN DE STAKENDE KRAAI

Ergens tussen Parijs en Verneuil-en-Bourbonnais, tussen barricades van pallets en straatjes vol stro, gebeurde het ondenkbare: de kraaien staakten mee.

Ze kwamen in zwermen aangevlogen, maar weigerden neer te strijken. Geen maisveld, geen vuilniszak, geen Franse friet werd geplunderd. De Nationale Federatie van Maritieme Vogels (NFMV) had besloten: “Non! Ook wij leggen het pikwerk neer.”

En zo stonden de vogelverschrikkers werkloos in de velden. Stro in de wind, knopen los, armen slap naar beneden. Geen vogel te verjagen, geen kraai die zich liet zien. Voor het eerst in eeuwen waren mens én vogel bondgenoten in nietsdoen.

Pieter keek ernaar en schudde zijn hoofd. “Zie je wel, lief,” zei hij, “zelfs de natuur kan in staking gaan. Maar waar eindigt dit? Wat als de koeien straks weigeren te loeien? Als de rivier besluit te stromen volgens CAO-afspraken?”

Zijn lief zweeg, maar ergens kraakte het stro als een profetisch fluisteren. De boodschap was ernstig onder het hilarische oppervlak: wanneer alles tegelijk staakt – mens, vogel, water en wind – wie of wat houdt de wereld dan nog draaiende?

Misschien was het daarom dat één kraai, de laatste van zijn soort, luidkeels kraaide vanaf de kerktoren. Hij kraaide niet om eten, niet om macht, maar om herinnerd te worden.

En zo bleef het raadsel hangen: als zelfs een kraai kan staken, wie beslist dan wanneer het leven weer begint?

HET RAADSEL VAN DE NASYNCHRONISATIE

Camping Domaine Sainte Marie lag er die avond bij alsof er nooit stakingen, kraaienprotesten of barricades hadden bestaan. De borreltafel was gevuld, de glazen gevuldér, en de verhalen gevuldst. Want zo gaat dat: zodra er een fles openklikt, klapt ook het geheugen open – en voor je het weet, ligt het verleden als een uitgevouwen landkaart over tafel.

“Weten jullie nog,” begon iemand onschuldig, “de eerste telefoon in de straat? Zo’n bakelieten ding, waar je met je vinger een nummer moest draaien.”

Haye Boskabouter, die nooit een anekdote liet liggen, sprong er als een hongerige kraai bovenop. “Nou! Bij ons in de straat had de buurman als eerste zo’n toestel. Je hoorde letterlijk de *klik-klak-krrrrr* van dat draaien tot in de woonkamer ernaast. En je moest wachten tot de lijn vrij was, want iedereen zat óp die ene kabel. Als tante Greet belde, dan was de halve wijk onbereikbaar. Begrijp je dat, Ria?”

Ria Waterval knikte heftig – niet zozeer omdat ze het begreep, maar omdat ze wist dat instemmend knikken Haye nog verder zou opstuwen. En jawel hoor: binnen een minuut had hij de sprong gemaakt van de telefoon naar de zwart-wittelevisie, van zwart-wit naar kleur, en van kleur naar *alles in het Duits gedubd*.

“Bonanza!” riep hij, met de zwaai van een prediker. “High Chaparral! Tarort! Derrick! Alles in die Duitse tongval. Onze halve jeugd is verpakt in een nasynchronisatie.”

Daar lag het gezelschap dubbel. Want iedereen wist: je leerde Duits niet op school, maar op de bank. Met Little Joe die in vloeiend Beiers zei: *"Vater, ich gehe nach Carson City!"* en Derrick die monotoon bromde: *"Harry, holen Sie den Wagen."*

"En dát," bulderde Haye, "was nog eens echte cultuuruitwisseling. Zonder Erasmusprogramma, gewoon met een antenne op het dak!"

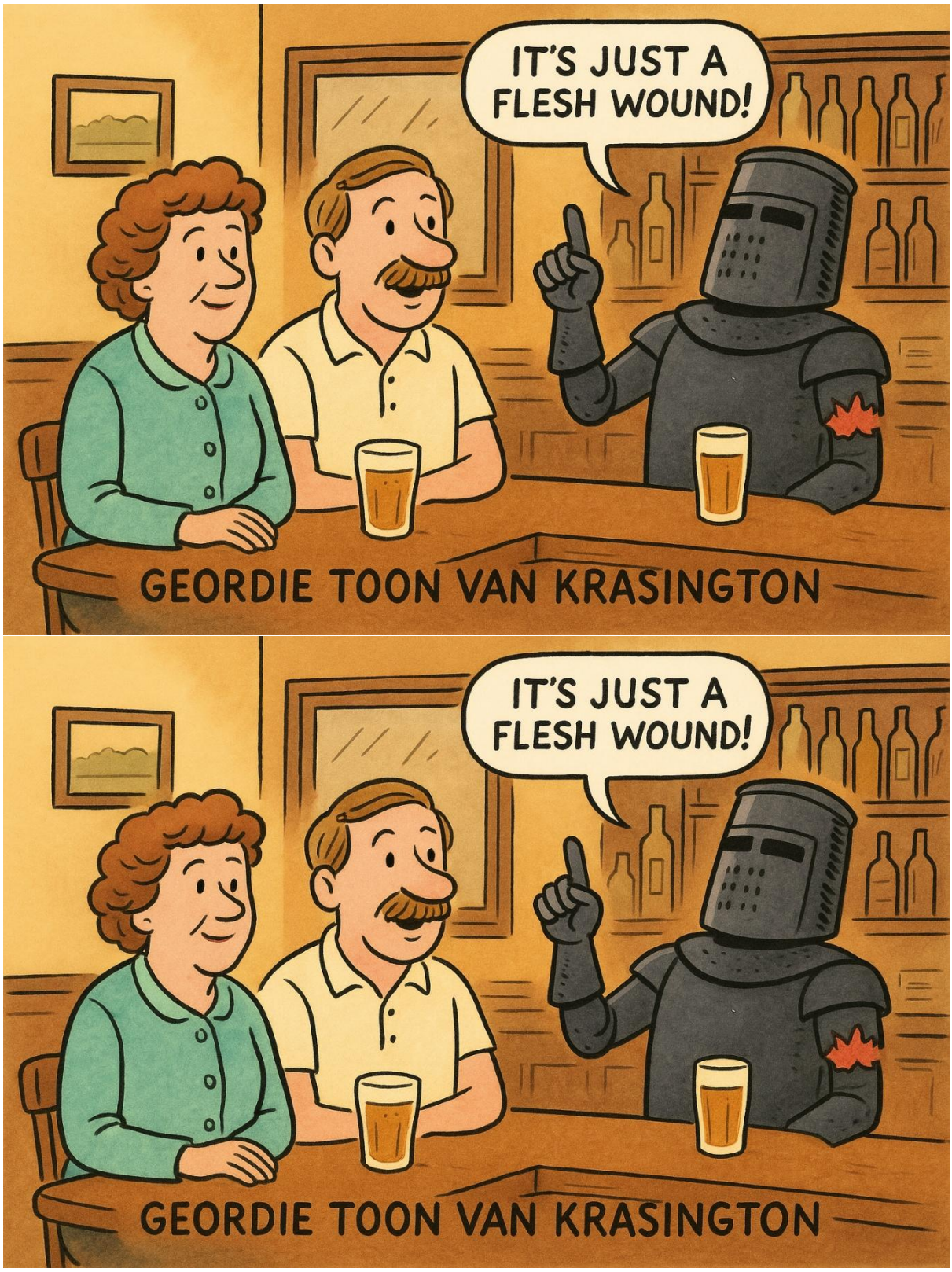
Het was hilarisch, het was over the top, en niemand kreeg er een woord tussen. Een enkeling probeerde nog: "Maar ik keek liever naar Swiebertje—" Nee hoor, kansloos. Ria lachte het hardst van allemaal en moedigde aan alsof het een cabaretvoorstelling betrof.

Toch lag er, zoals altijd bij deze borrels, een serieuze ondertoon. Want onder de grollen en het gehos ging het ergens over: hoe snel de wereld verandert. Van het notitieboekje met slordige handschriften naar het memo-appje op een glanzende telefoon. Van wachten tot de lijn vrij was naar 24/7 bereikbaarheid. Van de wijk rond de televisietoestel naar een wereld die altijd openstaat.

En Pieter, die doorgaans alles observeerde alsof hij chroniqueur was van een absurdistisch universum, fluisterde zachtjes tegen zijn lief: "Het wonderlijke is niet dat techniek ons vooruit heeft geholpen. Het wonderlijke is dat wij, ondanks al dat vooruit, elkaar nog steeds hier vinden. Rond een tafel, met verhalen, met herinneringen. Alsof dát nooit uit de mode raakt."

Zijn lief glimlachte. De fles ging rond. En ergens, in de verte, kraaide een vogel die weigerde om ooit gedubd te worden.

DE AVOND VAN GEORDIE TOON VAN KRASINGTON

Wanneer de zon met een zucht achter de bosrand ploft en de avond zich als een tweedehands gordijn over de camping laat zakken, voltrekt zich een ritueel dat de annalen

van de kleine geschiedenis verdient: de tijgers van de camping trekken naar De Verbroederij, de kroeg. Niet sluipend, niet brullend, maar met het sonore gedruis van slippers, plastic stoelen en het naklinken van satéstokjes in de afvalbak.

Daar, in dat universum van halflege glazen, sudderende meningen en sigarettenrook die zich gedraagt alsof het een orkest dirigeert, heerst de tong. De dag wordt uitgebeend, medekampeerders gefileerd en de herinneringen aan gisteren opgepoetst alsof het kroonjuwelen zijn. Het gesprek dwaalt van warm bier naar koude douches, van vergeten haringen (in de grond én in de pot) tot de vraag of een caravan werkelijk kan spreken als je er maar lang genoeg tegenaan schreeuwt.

En dan — o glorieuze avond! — betreedt Marga, de onbetwiste *lady of the house Hyacinth*, het toneel. Aan haar zijde: haar broer Ronny, beter bekend als Geordie Toon van Krasington Palace, een man die de zee overstak met slechts zijn vrouw, hond en accent. Zijn Engels-Nederlandse tongval klinkt als een whisky die iets te lang in een colablikje heeft gestaan: ongepolijst maar onweerstaanbaar. Tussen de bitterballen door laat hij zijn commentaar neerdwarrelen. Soms wijs, soms dwaas, maar altijd met die typisch Britse ironie die in één adem *Dad's Army*, *George & Mildred* en *On the Buses* oproept.

Het duurt dan ook niet lang voordat Peter Volloper, hofnar van de camping, de kans grijpt en zich transformeert tot de Black Knight uit *Monty Python and the Holy Grail*. Zonder enige aanleiding laat hij zijn armen denkbeeldig afhakken, strompelt dramatisch door de kroeg en buldert met pathos: *"It's just a flesh wound!"* Glazen rinkelen, stoelen schuiven, en zelfs de hond van Ronny kijkt hem met oprechte zorg aan.

Maar de climax volgt pas wanneer Marga dreigt een metamorfose te ondergaan tot Mikdred — de vergeten zus van Mildred, half sitcom, half rampenplan. Op dat moment voelen de aanwezigen de koude adem van het noodlot: als Marga werkelijk in haar rol kruipt, is er geen houden meer aan. En dus, alsof een hogere macht ingrijpt, worden de tijgers met zachte dwang de kroeg uitgebonjourd. De nacht sluit zijn boek, de stilte keert terug, en alleen het bonzend hart van de camping klopt door onder de sterren.

Want zo gaat het in het leven — we spelen onze rollen, verliezen armen en benen in de strijd der dagen, maar roepen koppig dat het slechts een *flesh wound* is. Humor houdt ons overeind, familie houdt ons bij elkaar, en de volgende dag wacht altijd, met open armen én volle asbak.

DE VRIJDAG VAN DE DREIGENDE DEADLINES

Omdat het alweer vrijdag is, en daarmee de onverbiddelijke zandloper van Pieters verblijf op de camping leeg begint te lopen, valt er een schaduw over zijn tafel vol notities. Het einde nadert — niet dat van de wereld (hoewel sommigen aan de bar dat wel degelijk beweren), maar het einde van het onderzoek naar het Mysterie van het Bonzend Hart. De man die ooit dacht dat een vakantie eenvoudigweg bestond uit slapen, zwemmen en af en toe een stukje stokbrood, ziet zich nu gedwongen conclusies te trekken, aanbevelingen te formuleren en een slotconclusie te presenteren die zowel de Kolderkrant als de geschiedenisboeken zal halen.

Zijn gedachten buitelen over elkaar heen als boulesballen tijdens een chaotisch toernooi, waar niemand meer weet wie er eigenlijk aan de beurt is. En telkens wanneer hij denkt dat hij een zin te pakken heeft, tikt zijn hart hem op de schouder met een venijnig: *"ho, je vergeet nog iets!"* Hij neuriet zacht, haast wanhopig: *"Zoveel te doen, ik heb nog zoveel te doen…"* en ramt driftig op zijn typemachine alsof hij daarmee de tijd zelf kan terugdraaien.

Maar terwijl Pieter worstelt met zijn zinnen, ontspint zich in de campingkroeg een parallel drama. Daar verschijnt Krasse Greet, die onder haar artiestennaam Dora, de zingende poetsvrouw, inmiddels meer applaus oogst dan de karaoke-installatie. Dora, die zowel wc's als veranda's laat glimmen alsof ze door engelen zelf geboend zijn, heeft plots een verzoek dat de kroeg in giechelstuipen doet belanden. "Ik wil m'n pruim geschoren hebben," zegt ze plechtig, "door niemand minder dan Geordie Toon van Krasington. Want," voegt ze eraan toe met een knipoog die door merg en been snijdt, "hij scheert met die Engelse precisie die ik zo liefheb."

Het rumoer dat daarop volgt is met geen emmer sop te bezweren. Stoelen kraken, glazen rinkelen, en Geordie zelf probeert half blozend, half trots uit te leggen dat hij weliswaar met regelmaat zijn scheermes hanteert, maar doorgaans niet voor agrarisch fruit.

Ondertussen rommelt er in de keuken een ander slagveld: de dinerwensen voor vrijdagavond. Waar Pieter denkt dat hij uniek is in zijn chaos, daar blijkt de menukaart minstens zo explosief. De halve kip blijkt de populairste bestelling, wat voor een volledige paniek zorgt bij de kok, die zweert dat zij alleen in hele kippen denkt. De discussie loopt hoog op: kan een kip nog zingen zonder vleugels, en wat is eigenlijk de identiteit van een kip die door midden is gehakt?

En daar staat dan Marga, de lady of the house Hyacinth, notitieblok in de hand, pen tussen de tanden. Ze probeert de wensen van gasten bijeen te rapen zoals een veldheer zijn troepen, maar het groeit haar boven de blonde scalp uit. “Ik ben hier geen kippenfluisteraar,” sist ze, terwijl ze toch nog een laatste bestelling noteert.

En zo, tussen kippenpaniek, geschoren pruimen en een bonzend hart dat op hol slaat, rijst de serieuze ondertoon: het leven, beste lezer, is nooit af. Er blijft altijd wel een aanbeveling te schrijven, een kip te delen, een verhaal te zingen of een pruim te scheren. Het Mysterie van het Bonzend Hart is misschien geen raadsel dat opgelost kan worden, maar een spiegel die ons toont hoe we leven: chaotisch, hilarisch, soms pijnlijk, maar altijd met een hart dat blijft bonzen.

HET RAADSEL VAN HET VAT

Terwijl de zon genadeloos brandt op de caravandakjes van Domaine Sainte Marie en de lucht siddert van hitte, trekt er boven de caravan van Staatsraad Van der Molen een onweerswolk samen die niet uit waterdamp, maar uit pure hopdampen bestaat. De Staatsraad, in zijn keurige linnen pak dat ooit wit was maar nu meer doet denken aan een bierfilter, stampt op zijn klompen door het gras en brult al sinds de kleine uurtjes: *"Wat zullen we drinken, zeven dagen lang – wat zullen we drinken, wat een dorst!"*

Sonja, zijn immer loyale metgezel, heeft ondertussen het gevoel dat ze met een menselijke jukebox getrouwd is. Ze heeft er al tanden op stukgebeten, letterlijk en figuurlijk, want elke keer dat ze "Hou nou eens op!" roept, krijgt ze een echo terug van de Staatsraad die met verdubbelde kracht zijn keel openzet.

Marga, de campingdiva die zichzelf graag Lady Hyacinth noemt (uiteraard mét hoofdletter), ziet echter geen enkel probleem. Integendeel, zij werpt haar armen in de lucht alsof ze de regie heeft over een openluchtoperette en roept:
"Er is genoeg voor iedereen! Dus drinken we samen – Peter, sla dat vat maar aan! Ja, dan drinken we samen – niet alleen!"

En alsof het script al lang geschreven was, verschijnt Peter uit de coulissen (lees: de sanitaire voorzieningen) met een rubberhamer, een houten vat en de blik van een man die weet dat zijn rol belangrijker is dan die van de pastoor op Kerstavond.

Geordie Toon van Kraslington Palace – die officieel belast is met het scheren van Dora's pruim (een kwestie die de campingkinderen beter niet begrijpen) én het bijknippen van de heggen – voelt zich geroepen het muzikale vuur nog verder op te stoken. Hij heft zijn glas en zingt met de stem van een verveelde rugbycoach:

"Dan zullen we werken – zeven dagen lang!
Dan zullen we werken – voor elkaar!
Want er is werk voor iedereen –
Dus werken we samen – niet alleen!"

De camping dreunt mee, het vat sist, de glazen stromen over. Alles lijkt harmonie, totdat de Staatsraad plotsklaps van melodie wisselt. Zijn stem, zwaar en dreunend, lijkt uit een kelder vol kater te komen:

"I'll never drink again.
I'll never smoke again.
My throat is dry, my eyes are red,
And there are nails inside of my head…"

De camping valt stil. Carmen, la baronessa dalla chioma bionda e ricciuta, laat haar verjaardagsijsje vallen. Een hond stopt midden in een blaf. Zelfs de muggen aarzelen met steken. Het lijkt alsof iemand een naald van de grammofoon heeft gehaald.

En dan, precies daar waar de stilte dreigt te veranderen in paniek, klinkt de stem van Pieter – de chroniqueur van het alledaagse absurde – sussend maar met een knipoog:

"Zo'n man, zo'n man gun je geen kater, maar een Fanta. Of desnoods een Orangina met een parasolletje. En wat die tanden van Sonja betreft – ik ken nog wel een goede tandarts. De Aal! U weet wel, de zingende tandarts. Hij die het leven vrolijk maakt met *'Een barg die he' un krul in de steert, kgr ah pfrt ah un krul in de steert, hajee hajoo!'* En zijn assistente – ach, die geeft iedereen weer het gevoel van de lente."

De wolken breken open. Een straal zonlicht valt precies op het schuimende vat. Het lijkt alsof de camping zelf een besluit heeft genomen: de dorst is tijdelijk, maar de gemeenschap is eeuwig.

En de boodschap, hoe vermomd ook in schuim en grootspraak: soms is het niet de drank of de zang die ons samenhoudt, maar het simpele feit dat we *samen* zijn – met onze gebreken, onze refreintjes en onze vaten die altijd net te snel leeg raken.

HET RAADSEL VAN DE SLOME SPOED

Terwijl de zon haar best doet om de boulevard van Vichy in ansichtkaartlicht te zetten – een wolkje hier, een zuchtje schaduw daar – grijpt Krasse Greet plots naar haar buik. Geen theatrale geste, geen oefening in grootspraak, maar een grommend, echt-bonzend orgel van pijn. Het soort pijn waarbij zelfs een doorgewinterde campingbewoner denkt: *"Misschien toch maar even geen glaasje pastis."*

En zo komt men dus op de Eerste Hulp van Vichy terecht. Spoedhulp, heet dat. Spoed, dat klinkt als sirenes, als witte jassen die over de gang rennen, als defibrillatoren die in slow motion vonken spatten. Maar nee: dit was de Franse versie. Het was alsof men de klok had afgesteld op *elfendertig*. Alles kabbelde. Alles kabbelde zó tergend langzaam dat de vissen in de Allier er haast hyperactief van leken.

Men babbelt wat. Men schuifelt wat. Men kijkt Greet meewarig aan, alsof ze zojuist een gedicht had voorgelezen in een taal die niemand verstond. Iets dat op actie lijkt? Vermeden als knoflook op een eerste date.

Pieter – chroniqueur, pottenkijker, en niet vies van een experiment – voelt de impuls om zijn zakmes te trekken. Niet voor een duel, niet voor de kaas, maar voor de operatie. "Als niemand hier snijdt, doe ik het zelf," mompelt hij, terwijl hij alvast zijn linkerbroekspijp oprolt. Want wie weet, misschien ligt de appendix gewoon wat hoger in Frankrijk.

En net op het moment dat hij het mesje laat glinsteren in de middagzon, gebeurt het wonder: er komt beweging. Een verpleegkundige, niet rennend, maar toch sneller dan een

kerkklok op maandagochtend, komt aangesloft. Men lijkt te beseffen dat Greet geen patient-in-het-rijtje is, maar een bonzend hart op stelten.

En terwijl Greet eindelijk de zorg krijgt die ze verdient, wordt de les duidelijk. In Nederland mogen we dan mopperen op wachtlijsten, digitale formulieren en de beruchte telefonische wachtrij met *"U bent de eerstvolgende, blijf aan de lijn"* – er *gebeurt* tenminste wat. In Frankrijk lijkt de Eerste Hulp soms meer op een tweedehands markt: veel bekijks, weinig koopwaar.

De boodschap? Pijn leert je relativeren. Soms moet je door de traagheid van een ander heen kijken om je eigen tempo weer te waarderen. Soms is het bonzend hart vooral een herinnering dat spoed niet vanzelfsprekend is – en dat mopperen pas zin heeft als er écht iemand met een zakmes naast je bed staat.

DE BARONES MET DE BLONDE KRULLEN VIERT HAAR JAARDAG

Het was alsof de camping zelf die ochtend in opperste staat van paraatheid verkeerde. De mussen floten niet, ze kraaiden een heuse fanfare; de zon kwam niet gewoon op, maar rolde

als een gouden taart vanachter de heuvels, met kaarsjes van wolken erop. Want vandaag, zo fluisterde men in de heggen en achter de luifels, was de dag van la baronessa dalla chioma bionda e ricciuta: Carmen.

En Hans – *The Guitar Man* – wist dat. Hij moest het weten. Want eenmaal vergeten en men sprak er nog maanden schande van, alsof hij een misdrijf tegen de campinggemeenschap had begaan. Hij had gezworen – half mompelend bij het ochtendgloren – dat ditmaal niets hem zou afleiden, geen kapotte gasfles, geen vals spelletje pétanque, geen buurman die dringend een verlengsnoer nodig had.

De gasten waren echter in de feeststemming van een midzomeravonddroom op steroïden. Ideeën dwarrelden door de lucht als confetti in een wervelwind. "We gaan slingeren!" riep er één, en prompt werd er een paard geregeld. Niemand vroeg hoe of waarvandaan – een paard duikt altijd op als het nodig is.

"Stoelendans!" schalde een ander, en voor men het wist stonden er vijftig klapstoelen in een kring, alsof er een mini-concilie van Montaigu bijeen zou komen. De jongste gasten krijsten, de ouderen hinkelden, En de hond van Geordie Toe van Kraslington stal alvast de eerste stoel.

Maar het hoogtepunt lag vast: Hans, met zijn gitaar, op het grasveld. Geen kampvuur was groot genoeg om de intensiteit van dat moment te vangen. Hij zou zingen. Niet zomaar zingen, maar een ode die de camping stil zou krijgen, een lied waarin Carmen's blonde krullen zouden deinen als golven in een zilveren zee. Een ode waarin baronesse en camping samenkwamen in een soort opera van plastic stoelen, bierglazen en ontplofte slagroomtaarten.

En zo geschiedde dat de hele camping, onder aanvoering van Krasse Greet (alias Dora, de zingende poetsvrouw), zich schrap zette voor een avond die in de annalen van de Kolderkrant zou worden opgenomen als *De Dag Dat Het Hart Dubbel Bonsde*.

Want achter alle bravoure, het gegil en de lachsalvo's lag de stille waarheid: een verjaardag is niet slechts een feest, maar een bewijs van herinnering. Een bewijs dat men gezien wordt, herdacht, bemind. Zelfs door Hans, The Guitar Man, die ooit eens vergat – maar vandaag niet. Vandaag zong hij, en iedereen wist: dit was geen grap, maar ernst verpakt in grootspraak.

DE MONOLOOG VAN DE ODE

Hans schuifelt het grasveld op. De camping houdt de adem in. Zijn gitaar blinkt in het laatste avondlicht alsof hij zojuist door een engel is gepoetst (al vermoedt men dat Krasse Greet haar handdoek in het spel heeft gehad). Hij schraapt zijn keel, heft zijn ogen ten hemel, en begint.

Hans (met zwaar pathos, alsof hij een stadion moet toespreken):

"O, gij campingvolk!
Staak uw stoelendans, laat de halve kip nog even rusten,
en luister naar de snaren die straks zullen snikken.

Want vandaag, o ja vandaag,
viert *la baronessa dalla chioma bionda e ricciuta* haar geboortedag!
Carmen!
Met krullen als de zon die weigert onder te gaan,
met een glimlach die zelfs de koelkast in mijn caravan ontdooit.

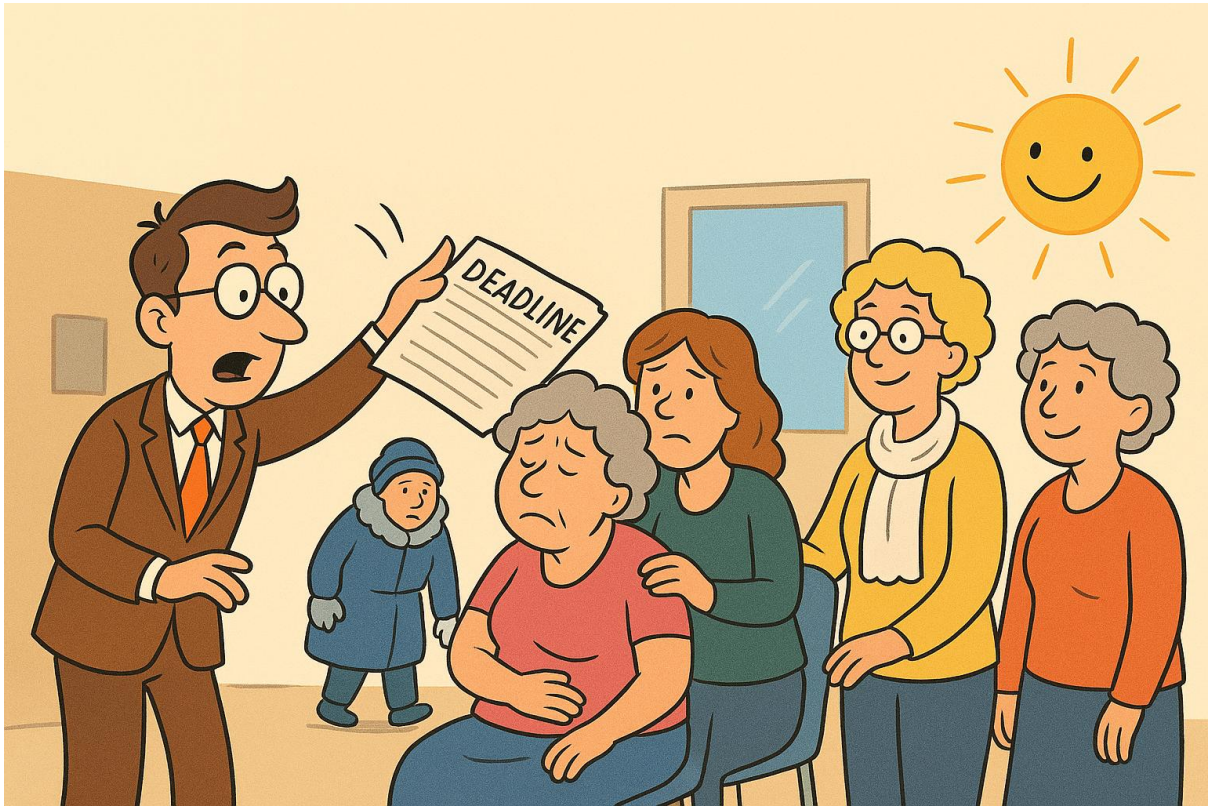
Ik, Hans, nederige troubadour met slechts zes snaren en tien gebrekkige akkoorden,
ik hef mijn stem!
Ja, ik zing!
Want nooit, nooit meer zal ik vergeten –
(hetzij misschien nog wel eens, maar dan minder opzichtig) –
dat jij, mijn baronesse, bestaat, schittert en verjaart.

Dus zing ik nu een ode,
een lied dat tranen brengt, niet van verdriet maar van hilarische vervoering,
een lied dat de camping zal doen daveren,
en waarvan zelfs de muizen in de maat zullen janken.

Luistert, gij allen, en zingt mee,
want dit lied is niet slechts voor haar,
maar voor het bonzend hart in ons allen!"

En dan slaat hij de eerste akkoorden aan – veel te luid, veel te schel – maar toch, precies goed. Want de camping weet: dit is Hans. En dit is liefde, in de taal van de liefde.

DE DEADLINE DIE VERDWEEN ALS CROISSANT IN DE OCHTENDZON

Pieter, de zelfverklaarde chroniqueur van het onmogelijke, keek zijn agenda aan alsof het een wild dier betrof dat ieder moment zou kunnen bijten. Deadlines? Hij gooide ze overboord alsof het waterballast op een wiebelige gondel betrof.
“Wat is een conclusie zonder een kop koffie, een houten schrijftafel en het geruststellende tikken van een ouderwetse klok?” bromde hij, terwijl hij in werkelijkheid gewoon het bonzen van zijn eigen hart hoorde – een hart dat koppig weigerde zich te laten timen door Outlook of Excel.

“Het hart en het hoofd,” zo doceerde hij met de wijsheid van een rondreizende circusprofessor, “hebben belangrijker zaken aan hun bolle kasten hangen. Bovendien, het universum trekt zich van deadlines net zo weinig aan als de zon zich aantrekt van de mensen die bij de Eerste Hulp rondlopen in pooljassen.”

En daar had hij een punt: de zon straalde die dag als het goudste goud, een tint die zelfs Van Gogh met drie lagen verf niet had kunnen vangen. Ondertussen strompelden er bezoekers de spoedafdeling binnen in outfits die leken te zijn samengesteld door een pinguïn met mode-ambities: bont, dons en sjaals zo groot als reddingsdekens.

Daar zat Krasse Greet – alias Dora, de zingende poetsvrouw – op een stoel die harder piepte dan een Franse viool. Haar buik had besloten de hoofdrol te spelen in een drama dat niemand had besteld. Geen bonzend hart deze keer, maar een lekkende darm die zich gedroeg als een oude regenpijp in een storm.

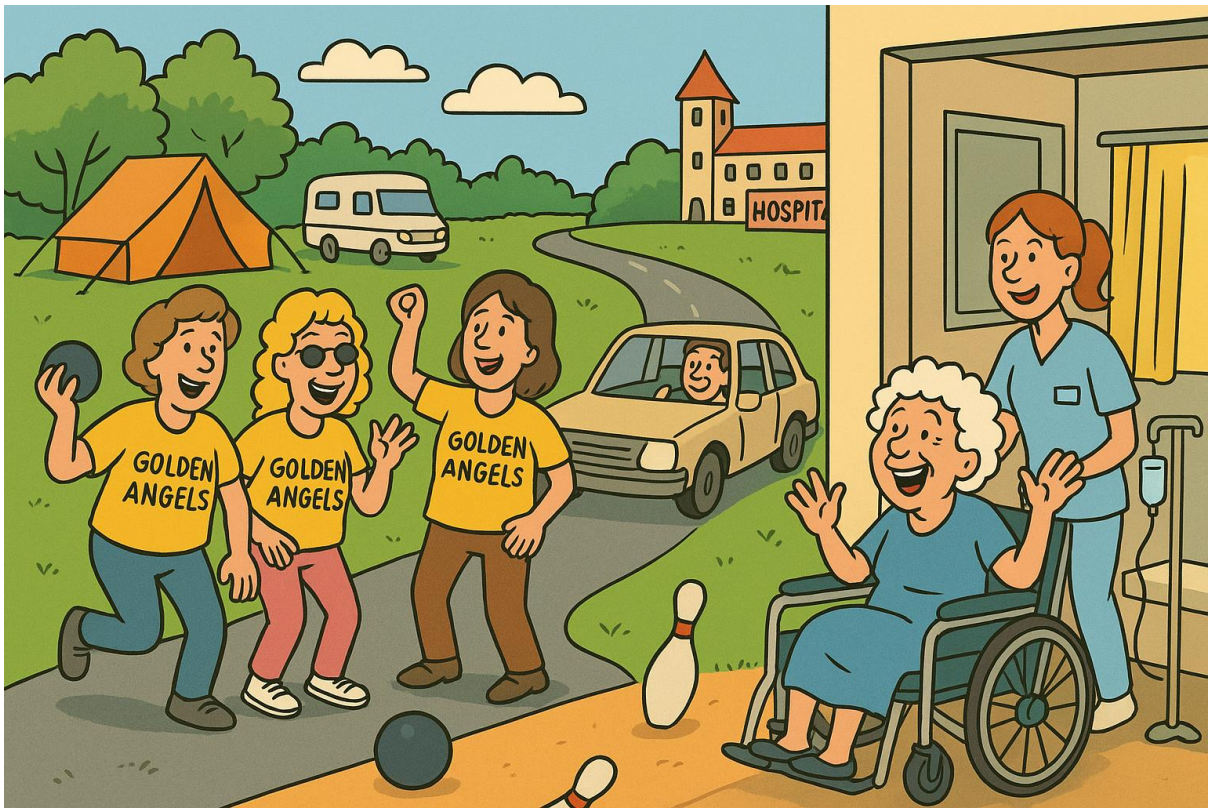
Adri, Pieters lief, telde onzichtbare minuten en probeerde een glimlach te smeden uit dunne lucht. Pieter Pottenkijker hield aantekeningen bij alsof hij de scriptie schreef van een universiteit die nog moest worden opgericht.

De Franse les van die dag was kort maar krachtig: patience, mes amis! Geduld oefenen. Niet alleen met de artsen, de apparaten en het wachten, maar vooral met de eigen angst. Want de lach van Dora – normaal een wapen tegen elke wanhoop – bleef nu even in de kast liggen naast haar poetsdoek.

De reparatiewerkzaamheden werden een succes. Geen wonderbaarlijke genezing, geen theatrale operatie met confetti, maar degelijk vakwerk: de darm werd gelapt en de pijn werd gedempt. En, om er zeker van te zijn dat Dora even gewoon Krasse Greet zou blijven, besloten haar drie dochters als Golden Angels zelf het toezicht te komen uitoefenen. Gewoon, omdat je dat doet. Zij brengen hun moeder geen bloemen, maar aanwezigheid. En dat is het beste medicijn van allemaal.

Dit alles leert ons dat het leven soms een lek slaat op de meest onhandige momenten. Maar waar deadlines oplossen als suikerklontjes in koffie, blijkt nabijheid – van een lief, van een kind, van een vriend – het enige dat écht standhoudt.

DE KOMST VAN DE GOLDEN ANGELS

De zon hing loom boven Domaine Sainte Marie alsof hij zelf in de file had gestaan en nu een dutje deed, half verscholen achter een wolk. Maar daar waren ze dan eindelijk: de Golden Angels. Een naam die klonk als een motorgroep, maar in werkelijkheid meer weg had van een koor dat per ongeluk een TomTom verkeerd had ingesteld. Na een lange rit, waarin ze drie keer op elkaar hadden gevloekt en vijf keer hadden gezongen "zijn we er al?", kwamen ze dan toch in een soort triomfstoet de camping oprijden.

De ontvangst was warm. Té warm zelfs: campingbaas Marga, u weet wel, the lady of the house Hyacinth, meende dat een knuffel van 48 seconden een goed idee was. Het werd een kleffe worsteling die pas eindigde toen iemand "rosé!" riep. Meteen volgde er een briefing – kort, krachtig en volledig onbegrijpelijk. Woorden als "sanitairblok drie", "stilte na elf uur" en "let op de kippen" vlogen door de lucht, terwijl de Golden Angels instemmend knikten maar eigenlijk alleen dachten: *Waar staat de koelkast?*

Nog geen uur later stapten zij alweer in hun karretjes richting Vichy, want daar wachtte Krasse Greet. En Greet, die lag niet zomaar in het ziekenhuis. Nee, ze zat alweer rechtop, zwaaiend als een koningin op Prinsjesdag, en had de halve afdeling in haar zak. Waar een normaal mens zich zorgen maakt om een infuus, maakte Greet zich druk om de kleur van de gordijnen en de koffie die, naar eigen zeggen, "smaakt alsof een monnik er met zijn sandalen in heeft geroerd."

De verpleegkundigen fluisterden al: "Geef haar nog drie dagen en ze is hier hoofd schoonmaak." Want Greet had haar stem gevonden – ergens tussen operatielamp en

rolstoel – en schalde inmiddels aria's door de gang. Dora, de zingende poetsdoek, was in opkomst. Een vrouw die niet alleen dweilde, maar ook het moreel van het personeel ophoogde met coupletten over bleekmiddel en ontsmettingsalcohol.

Op de camping zelf leek intussen niets veranderd. Er werd gebouled alsof het de Olympische Spelen waren. De ballen kletterden, de rozen vloeiden, en de verhalen werden met de minuut groter. Een simpele ontmoeting bij het zwembad veranderde binnen een uur in een episch verslag van heldendaden, waarbij iemand beweerde dat hij "bijna een krokodil had gevangen in de Loire." (Het bleek later een opblaaskrokodil van de Lidl, maar dat terzijde.)

En toch… onder alle grootspraak, de hilarische opsmuk en de geur van zonnebrand, lag er een serieuze toon. Want de komst van de Golden Angels en het bezoek aan Krasse Greet herinnerde iedereen eraan dat de kracht van een bonzend hart niet zit in het winnen van het spel, of in de lengte van de file die je overleeft, maar in het samenzijn. In lachen, in zingen, in elkaar opzoeken – of dat nu in een ziekenhuis is of op een camping.

Want soms is het niet de vraag of je als eerste je boule bij het butje legt, maar of je de moed hebt om naast elkaar te blijven staan, ook als de zon even achter een wolk verdwijnt.

HET AFSCHEID VAN DOMAINE SAINTE MARIE

De koffers stonden daar, vierkant en koppig, alsof ze zelf ook afscheid wilden nemen van Domaine Sainte Marie. Ze keken Pieter en Adri aan met een air van: *"Nou, jullie hebben ons weer volgepropt met sokken, herinneringen en kruimels van stokbrood – we zijn er klaar voor."*

De laatste borrel was genuttigd – een glas zo troebel dat zelfs een waarzegster er geen toekomst meer in had kunnen lezen. Er was gelachen tot de tranen over de wangen rolden, en gehuild tot de lach de tranen weer droogde. Het kampvuur van emoties had alle tinten doorlopen: van hysterisch geel tot diep nachtelijk blauw.

Pieter, chroniqueur en notulist van het Onwaarschijnlijke, sloot zijn onderzoek af. Het mysterie van het bonzend hart was niet opgelost – dat zou ook te gemakkelijk zijn geweest – maar het was wel afgerond. Wat resteerde, bij thuiskomst, was het secuur uitbenen van de notities, het deduceren van verbanden en het ontrafelen van rode draden die zich in zijn schrift als spaghetti in een pannetje hadden vastgezet. Misschien zou daar ooit een conclusie uit ontstaan. En wie weet, met de grootspraak van een professor en de flair van een goochelaar, zelfs aanbevelingen.

Maar nu, nu restte de terugreis. En die konden Pieter en Adri met een gerust hart aanvaarden, want de Golden Angels – drie dochters met vleugels van liefde – hadden de wacht overgenomen bij Krasse Greet. Geen engelen in marmer, maar in wandeljassen en praktische schoenen. Hun kracht lag niet in vleugelslag, maar in aanwezigheid.

Er volgde een afscheidskus hier, een warme hug daar, en overal schouderklopjes die klonken als applaus. Want wat was een onderzoek zonder de mensen die hun harten openstelden? Wat was een mysterie zonder de vrienden en vriendinnen die zichzelf in het verhaal schreven?

Een bijzonder woord van erkentelijkheid ging uit naar Marga, the Lady of the House, die met een blik van "dit komt goed" hele stormen wist te kalmeren, en naar Peter Volloper, die zijn naam eer aandeed door in duizend rollen tegelijk op te duiken: gastheer, scheidsrechter, en hofnar.

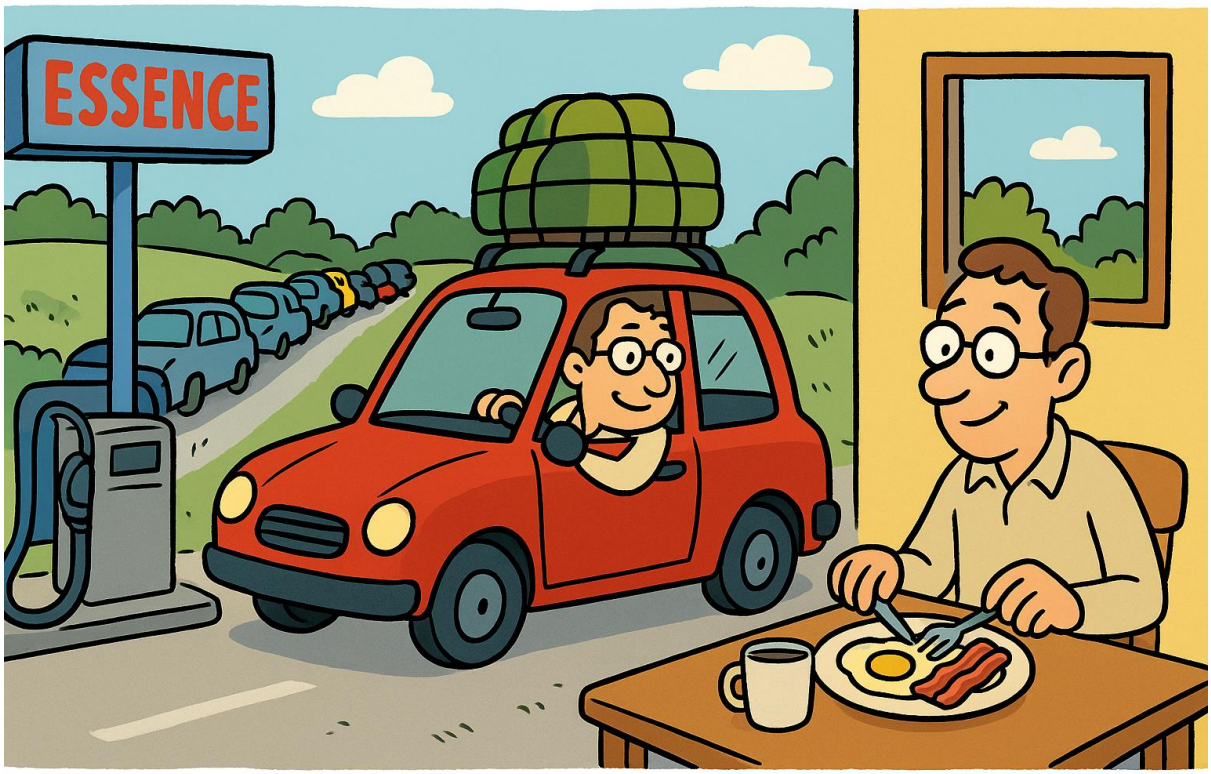
En natuurlijk waren daar nog de trouwe pilaren van de camping:

- Rob de Handyman, die met zijn gereedschapskist niet alleen kranen repareerde maar ook harten stutte.
- Karin La Signora Sempre Parata, mevrouw Altijd Paraat, die paraat was nog vóór iemand bedacht dat ze iets nodig hadden.
- Geordie Toon van Kraslington, die met een stem als een stalen tuba zelfs de meest melancholieke ziel wist op te tillen.

Het afscheid werd zo geen einde, maar een ritueel. Het mysterie van het bonzend hart bleef bestaan, groter en rijker dan tevoren, met rode draden die zich uitstrekten van Frankrijk tot Nederland.

Afscheid nemen is nooit slechts vertrekken; het is de erkenning dat je iets hebt ontvangen dat te groot is om in een koffer te passen. Wat Pieter meenam, was niet de conclusie van zijn onderzoek, maar de zekerheid dat zorg, vriendschap en nabijheid altijd de rode draden vormen die een hart laten bonzen.

DE SLAK, DE SLANG EN DE UITSMIJTER

Afscheid nemen van camping Domaine Sainte Marie was één ding. Maar wie dacht dat daarmee de pen van Pieter drooggelegd was, vergiste zich deerlijk. Want een chroniqueur van het Onwaarschijnlijke neemt zijn werk mee in de koffer, tussen de sokken met moddervlekken en de lege tubes zonnebrand.

De zondagrit naar huis begon als een serene processie. De weg lag open, de auto bromde tevreden, en Pieter keek zijn lief aan alsof ze samen de regie voerden over een roadmovie waarin niets mis kon gaan. Totdat het moment kwam: het tanken.

Langs de snelweg blonken de borden in neonletters: *ESSENCE! FUEL! BENZINE!* – alsof ze een oase beloofden in de Sahara. Maar wie eenmaal het tankstation betrad, belandde in een absurd toneelstuk van Ionesco. Daar stond een rij auto's, twintig stuks lang, voor twee pompen. Twee! Waarvan er één, zo ontdekte Pieter later, niet eens werkte omdat de slang eraf bungelde als een losgebeten rietje.

Een half uur lang stonden ze daar. Pieter en zijn lief keken elkaar aan, hun ogen half geloken, de motor uit, en dachten: *We zijn nog een beetje in vakantiestand. Laat maar.* Het was alsof de file hen wiegde in een zen-meditatie, maar dan met de geur van benzine en friteusevet.

Daarna ging het weer als een speer. Tot Charleroi. Daar veranderde de weg in een slakkengang. Brussel deed er nog een schepje bovenop: autootjes kropen voort alsof ze elk hun eigen mysterie droegen dat eerst opgelost moest worden vóór ze door mochten rijden.

Maar kijk: Antwerpen! Normaal een stad die je alleen met een biechtboek in de hand overleeft, lag open als een rood tapijt. Pieter keek verbaasd naar de lege rijbanen en dacht even dat hij in een parallel universum terecht was gekomen.

Die illusie duurde tot de grens met Nederland. Daar stond een bord: AFGESLOTEN. En waar borden "afgesloten" zeggen, daar begint het ware avontuur. Kruip-door-sluip-door kronkelden Pieter en zijn lief door achterafweggetjes, langs veldkapelletjes en weilanden die nooit eerder een Nederlandse auto zo vloekend hadden gezien.

En toen, eindelijk, Rotterdam in zicht. Of nou ja, bijna. Want ook de A16 besloot zijn eigen vakantie te nemen: afgesloten! Pieter moest via Schiedam, met bochten die niet in de reisgids stonden.

Negen uur en een kwartier na vertrek stapten Pieter en zijn lief binnen bij het hoofdbureau van *De Kolderkrant*. En eerlijk is eerlijk: dat was eigenlijk nog best snel. "Maar," zo constateerden ze een uurtje later, een uitsmijter happend die dampte als een beloning van de goden, "het had zeker een uur, misschien anderhalf uur sneller gekund."

De auto was leeg, de koffers opgeborgen, de was draaide al vrolijk rond in de machine. Pieter dacht: *Het lijkt verdraaid veel op een goed gerunde business.* En hij glimlachte, want de ware ondernemer weet: zelfs vertraging is een investering in verhalen.

En zo begon hij aan het serieuze werk: de analyse van het Mysterie van het Bonzend Hart. Want files, pompstations en afsluitingen zijn slechts metafoor: de reis mag dan kronkelig zijn, met wachttijden en omwegen, maar altijd komt men thuis. En het echte werk, het identificeren van de rode draden die het hart doen bonzen, begint pas dan.

DE ONTHULLING VAN HET BONZEND HART

Men zegt dat ieder mysterie ooit zijn einde vindt, maar het Bonzend Hart weigerde koppig om zich zomaar te laten verklaren. Het bleef bonzen tijdens koffers die niet dicht wilden, borrels die veranderden in sacrale bijeenkomsten, stakingen die de wereld stilzetten, en buikpijnen die klonken als tromgeroffel uit een orkestbak.

En toch… wie terugkijkt, ziet patronen. Niet de rechte lijnen van een ingenieur, maar de kronkelwegen van een dronken dichter. Rode draden die als waslijnen over de camping gespannen hingen, vol sokken, vlaggen en de verdwaalde beha van Krasse Greet. Daarin zat de sleutel.

Want wat bleek?

Het Bonzend Hart was nooit een hart van vlees en bloed. Het was geen machine, geen geheimzinnig relikwie. Nee, het was de samengebalde energie van mensen die elkaar vonden in absurditeit, overdrijving en eerlijk gedeelde kwetsbaarheid. Het bonste harder wanneer er gelachen werd om de eigen grootspraak. Het dreunde dieper bij een traan die zonder schaamte werd gelaten. Het klopte zelfs in de stilte na een afscheid, wanneer iemand dacht: *"Wat jammer dat het voorbij is"* – maar tegelijkertijd wist: *"Wat mooi dat ik erbij mocht zijn."*

DE GROTE WAARHEID

Het Mysterie leert ons dat het leven een vreemde, soms potsierlijke parade is. Maar dat juist in die stoet – tussen de pratende vogelverschrikkers, de loeiende koeien en de borrelende profeten – de zin van samenleven zich toont.

Het Bonzend Hart zijn wij zelf, in onze lach, in onze tranen, in onze overdrijvingen.

Aanbevelingen (uit het hart van het Mysterie)

1. Blijf samenkomen, ook zonder reden. De orakelborrels, kampvuurscènes en absurde gesprekken waren geen tijdverspilling, maar zuurstof voor de ziel.
2. Blijf absurde bijeenkomsten organiseren. De grootste wijsheden worden gevonden tijdens de kleinste borrels en de meest kansloze bingoavonden.
3. Gebruik humor als schild en sleutel. Grootspraak mag, overdrijving mag, zolang de lach de pijn in beweging houdt. Overdrijf zonder schaamte. Grootspraak is geen leugen, maar een manier om de waarheid beter hoorbaar te maken.
4. Koester de overgangsmomenten. Een koffer inpakken, een borrel drinken, een buikpijn doorstaan: juist in die tussenruimtes gebeuren de wonderen.
5. Verwelkom het afscheid. Iedere koffer die wordt dichtgeritst opent een deur naar een volgend avontuur.
6. Koester de kwetsbaarheid. Een buikpijn, een traan, een struikeling – het zijn de echo's van menselijkheid.
7. Zie kwetsbaarheid niet als zwakte, maar als toegangspoort. Waar Krasse Greet kreunde, waar tranen vloeiden, daar werd het hart hoorbaar.
8. Vergeet nooit dat absurditeit en ernst buren zijn. Juist in het onwaarschijnlijke openbaart zich het ware.
9. Omarm het raadsel. Het leven hoeft niet opgelost te worden, het hoeft alleen maar samen beleefd te worden.

En zo staan we, na vele kronkels, lachbuien en tranen, aan de rand van het laatste blad van het Mysterie van het Bonzend Hart. Wat begon als een verzameling zonderlinge voorvallen – koffers die te zwaar wogen van herinneringen, borrels die meer weg hadden van rituelen, campingdrama's die in mythologie veranderden, en de eeuwige pijn in de buik van Krasse Greet – blijkt bij nader inzien een zorgvuldig geweven tapijt.

De rode draden, die soms verborgen leken onder een hoop hilariteit en grootspraak, hebben zich stilletjes aan elkaar geknoopt:

- Het hart klopt altijd harder in gezelschap. Waar mensen samenkwamen, ontstond leven, rumoer, warmte.
- Grootspraak en overdrijving waren geen leugens, maar manieren om de ernst van het bestaan draaglijk te maken. Lachend konden we zeggen wat huilend niet te dragen was.
- Ieder afscheid bleek een nieuw begin. Of het nu ging om koffers, borrels of stakingen van vogelverschrikkers: telkens stond er iets achter de horizon te wachten.
- Kwetsbaarheid en absurditeit liepen hand in hand. De meest bizarre scènes – koeien die loeiden als doedelzakken, een buik die protesteerde als een orkest – droegen een kern van waarheid in zich: het leven is chaotisch, en juist daarin ligt de schoonheid.

Het Bonzend Hart zelf – dat raadselachtige, soms dreunende, soms fluisterende kloppende ding – blijkt geen object, geen persoon, geen plek. Het is de levenskracht van

verbondenheid. Het klopt harder naarmate we elkaar durven zien, onze verhalen delen en zelfs in onze misère blijven lachen.

Het Mysterie van het Bonzend Hart is geen raadsel dat moet worden opgelost, maar een waarheid die moet worden geleefd: het hart bonst het luidst waar mensen zichzelf mogen zijn, samen mogen struikelen en samen weer opstaan.

En zo sluit het boek zich, niet met een punt, maar met een uitroepteken dat zichzelf vermomt als een vraagteken. Want het Bonzend Hart klopt verder – niet op papier, maar in ons, in alles wat we nog gaan verzinnen, verknallen en vieren. Niet als echo van wat geweest is, maar als uitnodiging om het volgende hoofdstuk zelf te schrijven – met dezelfde lach, dezelfde traan en dezelfde mateloze overdrijving die ons hier gebracht hebben.

BIBLIOGRAFIE

Pieter publiceerde eerder met Uitgeverij De Overkant de volgende werken:

- Het mysterie van het bonzend hart | ISBN/EAN 9789083609409 | Pdf
- DE KNIKKERKRONIEKEN - Pieters' tractaat over Tactiek en Tranen en het 6de Krasse Knarren | ISBN/EAN 9789083348384 | Pdf
- Het mysterie van het ego – Pieter Pottenkijker en het raadsel van de grootspraak | ISBN/EAN 9789083348377 | Pdf
- Met hart en Ziel – Het mysterie van niks en oneindig genot | ISBN/EAN 9789080412583 | Pdf
- Scheefpoepen – Pieter Pottenkijker en Het mysterie van het vreemdgaan | ISBN/EAN 9789080412590 | Pdf
- De magie van Domaine Sainte Marie – Pieter Pottenkijker op zoek naar magie | ISBN/EAN 9789083348308 | Pdf
- Het mysterie van de en het Lot – Pieter Pottenkijker en de speling van het lot | ISBN/EAN 9789080412569 | Pdf
- Oud, maar zeker niet out! – Het mysterie van de Krasse Knarren | ISBN/EAN 9789083348322 | Pdf
- Prikkelende overdenksels / Pieters' gebundelde kijk op de zaak 9789083348346 | Pdf
- Pieters' prikkelspraak / Pieter's provoking speech | Le discours provocateur de Pieter | 9789083348360 | Pdf
- Prikkelende gedachten / Stimulating thoughts | Pensées stimulantes | ISBN | 9789083348339 | Pdf

Uitgeverij De Overkant
Ringvaarpark 1
2907 LH Capelle aan den IJssel
De-Overkant@Doodkorte.nl

"Het Mysterie van het Bonzend Hart" volgt columnist en chroniqueur Pieter Pottenkijker op zijn jaarlijkse zomervakantie naar camping Domaine Sainte Marie in Frankrijk. Zijn vertrek is minder eenvoudig dan gehoopt: naast het gebruikelijke vakantiegedoe—te veel koffers, zoekgeraakte slippers en tolbadges—worstelt zijn partner Adri met hartritmestoornissen. De voorpret verandert dan ook in spanning over de gezondheid van het thuisfront. De geplande 'reset' van Adris hart (een cardioversie) vormt een rode draad in de aanloop naar het vertrek.

Eenmaal aangekomen op Domaine Sainte Marie ontvouwt zich een zomerse komedie, waarin behalve vakantieplezier volop ruimte is voor chaos, vriendschap en slapstickachtige verwikkelingen. De camping is bewoond door een bont gezelschap, waaronder de staatsraad Van der Molen en zijn vrouw Sonja, campingbazen Peter Volloper en Lady Hyacinth, en kleurrijke gasten als Krasse Greet, Dora de zingende poetsvrouw, en Jeugdheld Kees. Het jaarlijkse Krasse Knarren Boulestoernooi wordt het toneel voor grootspraak, rivaliteit en onverwachte solidariteit.

Centraal staat het nachtelijke, mysterieuze bonzende geluid dat de rust op het terrein verstoort en de campinggasten verbroedert in nieuwsgierigheid én licht chaotisch speurwerk. Pieter observeert, noteert, filosofeert en zoekt met een mengeling van ironie en melancholie naar de oorsprong van het kloppende mysterie. Is het een technisch defect, een ondergronds beest, een metafoor voor opgekropte verlangens, of toch iets magisch?

Naast het detectivenarratief verweeft de auteur grotere thema's – liefde, kwetsbaarheid en het belang van nabijheid. Adri's fragiele gezondheid spiegelt het bonzende hart van de camping: beide vragen om aandacht, veerkracht en humor. De campingbelt verandert gedurende het verhaal in een microcosmos van herkenbare menselijke zorgen, hilarische missers en ontroerende gebaren van vriendschap. Een medisch incident, regenbuien, een pruimenboom vol taarten, campingpolitiek, het winnen van de Orde van Domaine Sainte Marie en een danse macabre rond deadlines zorgen voor een afwisselend en energiek verhaalritme.

Uiteindelijk is het grote mysterie niet zozeer wie of wat het bonzende geluid veroorzaakt, maar vooral wat de gemeenschap en saamhorigheid doen met de harten van alle betrokkenen. Het boek eindigt met de terugreis naar Nederland vol files, omwegen—en een hart vol verhalen. Pieter blikt dankbaar en nuchter terug op de belevenissen. De sleutelboodschap: het echte bonzen gebeurt in het samenzijn, in de kleine menselijke momenten en de kunst om geluk, chaos én afscheid vorm te geven. In alle gekte klinkt daarom steeds weer het bonzende hart van het leven zelf.

Uitgeverij De Overkant
Ringvaarpark 1
2907 LH Capelle aan den IJssel
De-Overkant@Doodkorte.nl

9789083609409